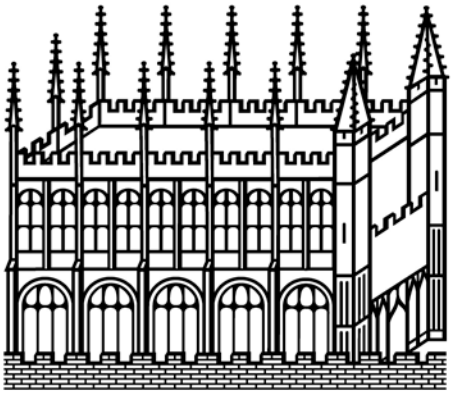

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

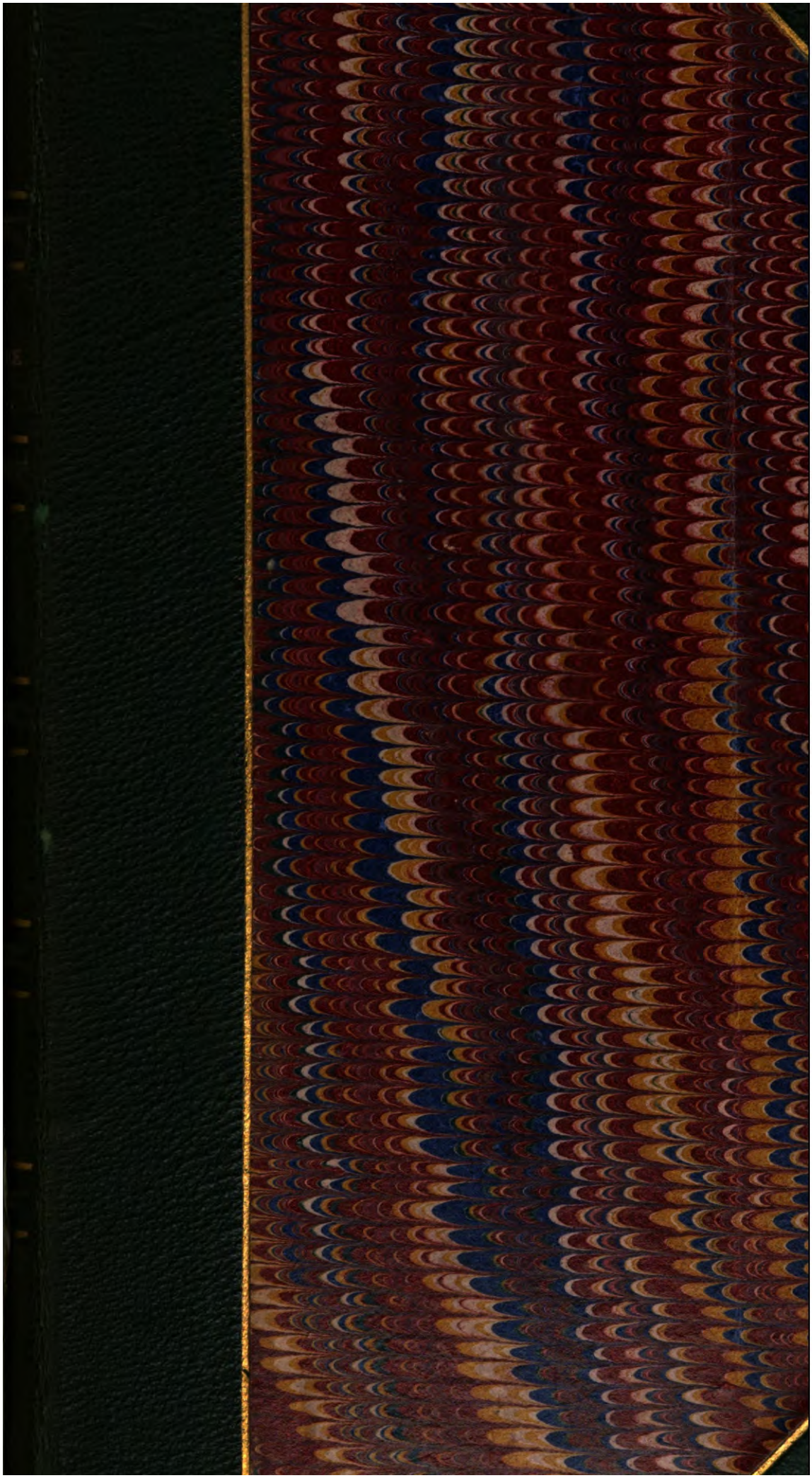

107. c. 20.

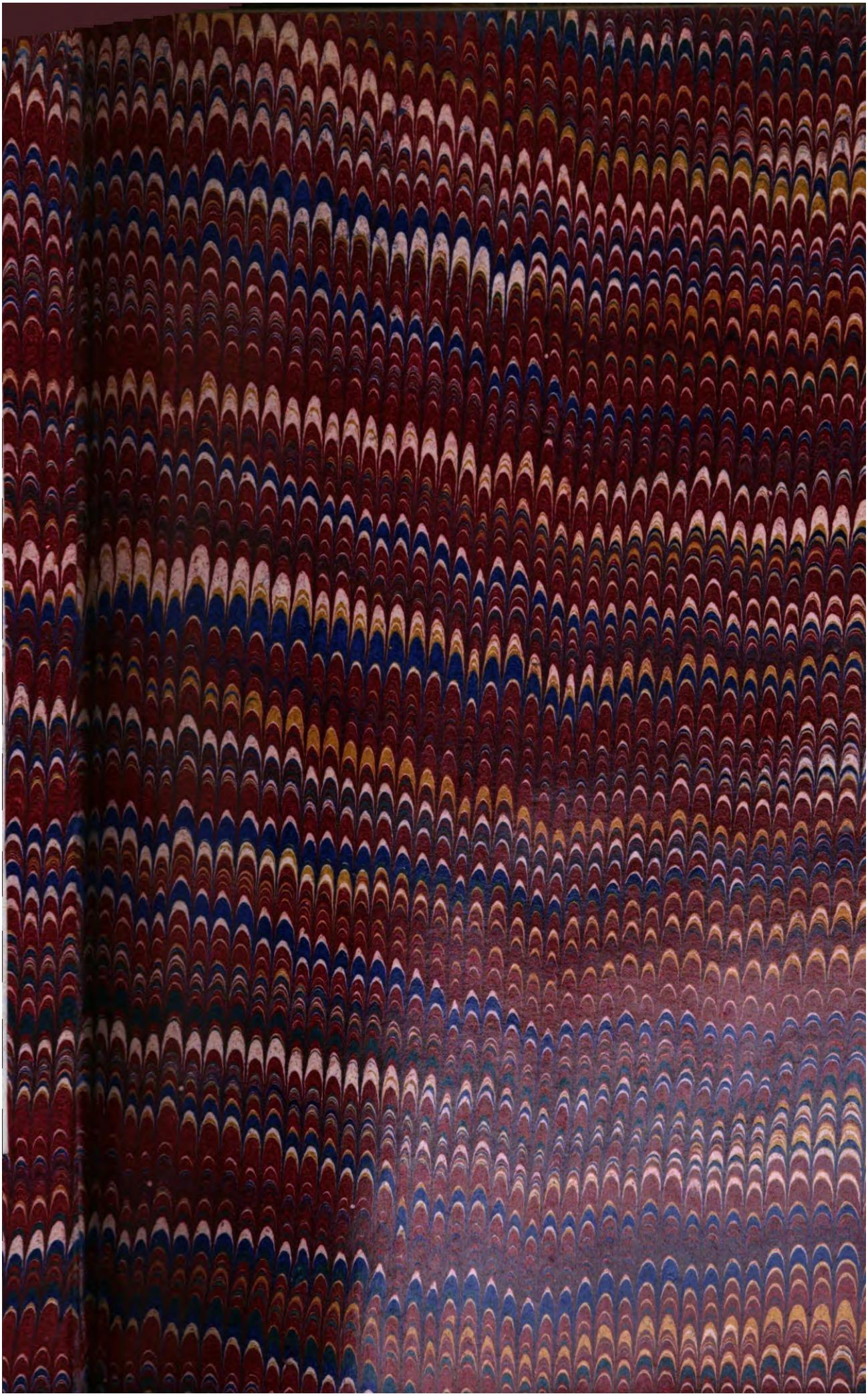

Henrik Hertz's

Samlede Skrifter.

Dramatiske Værker.

Tolvte Bind.

12

Dramatiſke Værker

af

Henrik Hertz.

Tolvte Bind.

Kjøbenhavn.

Forlagt af C. A. Reitzels Bo og Arvinger.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1855.

Indhold.

Pag.

Ninon . . . . . 1.

Tonietta . . . . . 193.

Ninon,

Skuespil i fem Acter.

Opført første Gang paa det kongelige Theater
den 4de Marts 1848.

Perſonerne.

Anne de Lenclos, kaldet Ninon.
Marion de Lorme.
Chevalier de Villiers.
Marquis Lavart.
Abbé Boisrobert, Secretair hos Cardinal Richelieu.
Lord Haſtings.
Pater Michelet.
Latour, Abbéens Skriver.
Babet, Ninons Kammerpige.
En Tjener.
Herrer og Damer, Maskerede, Hellebarderer, Tjenere.

Handlingen foregaaer i første Act paa Cardinal Richelieus Slot Ruel; i de andre paa Ninons Landsted nærved Paris. Tiden er omtrent 1640.

Første Act.

Et skyggefuldt Parti af Haven ved Cardinal Richelieus Lystslot Ruel. I Baggrunden, der holdes lukket eller dunkel, en Kanal med en elegant Landingstrappe. — Det er Aften. Scenen oplyses af nogle i Baggrunden anbragte Fakler. Endeel af Cardinalens Gardere, bevæbnede med Hellebarder, antages posterede langs Kanalen og sees nu og da gaae over Scenen.

Første Scene.

Abbé Boisrobert og hans Skriver Latour, der have staaet ved Kanalen og seet nedad den, komme nu frem.

Boisrobert.

Nei, vi maae vente lidt, Latour! En Stund
Gaaer altid hen med Complimenter, medens
Man tager Afsked.

Latour.

Tager Afsked? Nu?

Boisrobert.

Den hele muntre Sværm, vi har beværtet

I disse Dage, tager bort iaften.
De komme her forbi om Lidt; de agte
At roe ved Fakkelskin til Venus-Templet
Og nyde der det underfulde Syn,
Naar Maanen hyller Egnen lige ned til
Det fjerne St. Germain i blaalig Dæmring.
Tilsidst de lande her, for at — forsvinde.

Latour.

Jeg tænkte ... Herr Abbéen vil tilgive,
Hvis jeg er altfor driftig — men jeg meente,
Hans Eminence, Cardinalen, ønsked'
At fængsle længere til dette Slot
I al Fald een af vore Gjæster.

Boisrobert.

Ei,
Du har en Støvernæse! Nu, og hvem?

Latour.

Det veed jeg ikke. Valget her er svært.
Men dette Brev, jeg skrev for Herr Abbéen,
Saavidt jeg veed, i Cardinalens Navn —

Boisrobert.

Ja, du har gjættet rigtigt. Brevet smutter
Iaften i en Haand, den skjønneste,
Den værdigste til sligt et Brev at aabne.
Det er bestemt til En af dette Selskab.
Men hys, der komme de — de maae ei see os!

(Efterat de have begivet ſig tilſide, drage 2 à 3 zirlige Baade med de i næſte Scene nævnte Herrer og Damer forbi paa Kanalen, forſynede med Fakler og couleurte Lygter. Naar de nærme ſig, gjøre Hellebardererne militaire Honneurs.)

Barcarole

(i Chor eller ſtirſtemmig af Selſkabet i Baadene).

Dette Vand, vi glide paa,
Er ſaa roligt, er ſaa ſtille,
Fører os med Kruſer ſmaa
Lempeligt hvorhen vi ville.
Ak, men lid dog ei derpaa!
Diſſe Vande ſig kan ſtille,
Og tilbunds du kunde gaae,
Ligge der forladt og ſtille.

Kjærlighed, den grumme Magt,
Synes from og ſynes ſtille,
Fører os, er Ønſket bragt,
Lempeligt hvorhen vi ville.
Hjerte, tag dig dog iagt!
Ved din Ro den kan dig ſtille!
Seer Du Eros, ſaa hold Vagt —
O, han er ſaa falſk ſom lille!

Boisrobert

(der med Latour igjen kommer frem, efterat Baadene ere forſvundne).

Saae du? Hvor ſtraalende hun ſad i Baaden,
Som Venus i ſin Concha!

Latour.

Ja, jeg ſaae det.
(Prøvende.)
Der er ei Mange, der i Skjønheds Glands
Kan maale ſig med Marion de Lorme.

Boisrobert.

Med hvem?
Med Marion de Lorme? Du ſværmer nok!

Latour.

Er det ei hende, Brevet, jeg har ſkrevet ...

Boisrobert.

Ei, hvilken Snak! Hiint Brev — nu ja, du bliver
Jo ſelv dets Overbringer — er beſtemt til
Ninon, der er beundringsværdig ved
Sin Aands, ſit Legems Fortrin, og er tilbedt
Af Hoffets første Cavallerer.

Latour.

Ah,
Hiint Brev er til Ninon! Ja, hendes Skjønhed
Er glimrende, den blænder næſten Øiet,
Og jeg ... Men Herr Abbéen vil tilgive,
Mig ſynes, Marion de Lorme er yngre.
Ninon kan ikke længer være ung;
Hun er viſt nær de fyrgetyve.

Boisrobert.

Troer du?

Ja, det kan være. Muligt er hun ældre.
Men see kun ret paa hende! Tael med hende!
Og du vil paastaae, hun er neppe tyve, —
Saa ungdomsfrisk er dette Smil, der spiller
Om hendes Mund i Pagt med Amoriner;
Saa livligt og bevægeligt er Øiet;
Saaledes er Ninon i Eet og Alt
En fuldtudsprungen Rose lig, bedugget
Og frisk, som den om Morgenen sig viser.
Hos hende gjælde Aar og Alder ikke;
Thi Gratier forynge hende daglig.

Latour.

Og det er altsaa hende, Cardinalen —
Jeg mener Eminencen ...

Boisrobert.

Det er hende.
Den store Richelieu som Faa har Øie
For Skjønhed, naar med Ynde den er parret.
Dog kan det være, at fra første Færd
Kun hendes Navn, det glimrende, ham lokked'.
Hun er berømt, Galanteriets Krone,
Og dets Model, en Dame, fri for Fordom,
Agtet som Philosoph. I hendes Huus
Forsamles Hovedstadens første Mænd.
Der træffes Rochefoucault, Scarron, og der

Er Molière faſt en daglig Gjæſt.
Vor Tids Skribenter kappes om at læſe
For hende deres Værker, og den Dom,
Hun fælder over dem, er Liv og Død.
Kort ſagt, hun er en Magt, man reſpecterer.

Latour.

Ja, naar Hans Eminence ſelv —

Boisrobert.

Tilvisſe.

Den Tanke har vel ſmigret ham, at gjøre
En ſlig Erobring, fængsle hende til ſig —
Som ſagt, hans Hjerte var ei med i Spillet.
Selv disſe Dages Feſter — meget muligt,
Hans Henſigt allerførſt med dem har været
At vinde Marion; hun er ham kjær,
Og, ſom du ſiger, hun er ung, elſkværdig.
Men nu, da han har ſeet og underholdt ſig
Med vor Ninon, nu er han ſom fortryllet,
Nu ſætter han i Oprør Jord og Himmel.
Og nu maae vi, Latour, ſee til, hvorledes
Man virke kan til Eminencens Bedſte.
Jeg veed, jeg faaer ei Ro for ham. Desuden —
Der er et hyperligt Commanderie
At give bort; det bliver mit, det veed jeg,
Hvis jeg kan bringe ham et gunſtigt Budſkab.

Saa er min Lykke gjort, og vi kan tænke
Paa Sieur Latour — hvis du forſtaaer at ſnoe dig.

Latour
(med et Buk).

Jeg lyſtrer Deres Ordre. Men der kan
Da neppe være Tvivl om, at Ninon jo
Begunſtiger en Mand, ſom Eminencen.

Boisrobert.

Hm, Tvivl? Det var dog muligt.
(Afſides.)
Richelieu
Er ſtørre Diplomat end Courtiſeur.

Latour.

Hans Eminences Tilbud — ſom i Brevet
Der var en aaben Plads til — er' dog viſt
Høiſt genereuſe.

Boisrobert.

De er' fyrſtelige!
Hvor kan du Andet troe?

Latour.

Og dog?

Boisrobert.

Og dog
Er det et Spørgsmaal hvad Ninon beſlutter.

Latour
(noget haanlig).

Det har vel ingen Fare!

Boisrobert.

Hvad? Tie ſtille!
Du taler der om Noget, du ei kjender.
Jeg ſiger dig, Latour, det er et Spørgsmaal.
Du maa ei troe, Ninon erobres let.
Hun har en ædel, høi Natur, et Hjerte,
Som Egennytten ei forſtaaer at friſte.
Det er jo vel bekjendt, at hun beſtandig
Har afſlaaet hver Foræring, hendes Venner
Har villet giøre hende; at hun ſiger,
Ved Sligt man miſter Ret til hendes Venſkab.

Latour.

Saa er hun ſikkert rig.

Boisrobert.

Nei, ingenlunde.
Hun har hvad hun behøver for at leve
Med Anſtand i den Kreds, hun ſamler om ſig.
Men Uafhængighed er hendes Guddom,
En Stolthed, ſom vi Andre, Een ſom Alle,
Beſkjæmmet maa erkjende, blev os fremmed.
Ninon er et Myſterium, en Blanding
Af Egenſkaber, der kun ſjelden findes
Forenede hos Een, og uden Lige.

Hans Eminence har erkjendt det selv.
Men han gjør Regning paa, at hendes Aand,
Der stræber høit, vil blændes af hans Tilbud.
Ærgjerrighed, han troer, beherſker hende —
(afſides.)
Og muligviis han regner paa lidt Frygt.

Latour.
Jeg troer, vort Selſkab kommer.

Boisrobert.
Du har Ret.
Vær nu forſigtig. Her er Brevet; tag det,
Og, giver jeg et Vink, saa afleveer det.
— Vent lidt. Den ene Sløife paa min Sko
Er løsnet; bind den faſt.

Latour (iilfærdig).
Paa Øieblikket.
(Binder Sløifen faſt.)

Boisrobert.
Og Et endnu: ſend Tjenerne herned,
At de kan følge med til Pavillonen.
(Latour gaaer.)
Nu faae vi ſee, hvad Lykke Cardinalen
Har hos vor ſkjønne Philoſoph. Iſandhed,
Helſt var jeg fri for hele denne Sag.
(Gaaer ned til Landingstrappen.)

Anden Scene.

(Baadene lande. Fra den første, hvori **Ninon de l'Enclos**, **Marion de Lorme**, **Marquis Lavart**, og desuden nogle **Damer** sidde, høres, alt inden den lægger bi, en høi og levende Conversation, blandet med Latter. I den eller de næste Baade er **Lord Hastings** og nogle andre **Herrer** og **Damer**. — **Boisrobert**. **Hellebarderer**. **Tjenere** med Fakler, hvoraf de befæste nogle ved Flodbredden og lade dem blive siddende.)

Nogle Damer
(endnu i den første Baad).

Det gaaer for vidt! Han tør ei tale længer!

(Selskabet i den første Baad stiger ud, modtaget af Boisrobert og Tjenerne. Medens dette skeer, høres et Vers af den forhen anførte Sang fra den lidt efter ankommende anden Baad, hvis Selskab ligeledes stiger i Land. Med Undtagelse af de i denne Scene deeltagende Personer begive sig de andre Herrer og Damer, ledsagede af Tjenere med Fakler, til den omtalte Pavillon.)

Ninon
(idet hun træder frem).

Nei, nei, Marquis! Jeg giver ei mig tabt!

Marquien.

Det har jeg heller ikke ventet.

Marion
(til Marquien).

Skam Dem!
De burde dømmes til at gjøre Afbigt.

Ninon.

Nei, ingen Afbigt! Grunde ſkal han høre,
Og give efter for dem.

Boisrobert.

Tør man vide,
Hvad Stridens Gjenſtand —

Ninon.

Ah, Boisrobert,
En Strid paa Liv og Død, og om et Thema,
Hvorom jeg troer, at jeg har Ret at tale.
Hvad ſynes De? Marquis Favart tør paaſtaae,
Vi Fruentimmer er' beſtemte til
At være Barnepiger, Vaagekoner,
At ſidde ſtille paa vor Plads og ſye,
Og lade Manden tænke og ſtudere.
Hans Ideal er Madam d'Epernon,
Der rigtignok ſeer ud ſom hun var født til
At ſtrikke Strømper.

Boisrobert.

Ah, Marquien ſkjemter!

Marquien.

Elſkværdige Ninon, tillæg mig ikke
En ſtørre Synd end jeg er ſkyldig i.
En Ovindes Territorium er ſtort.
I Skjønheds Tempel er kun hun Præſtinde,
Og Følelſernes Rige hun beherſker.

Hvad Manden ſysler med er ſikkert mere
Materielt. Men medens han beſtandig
I al ſin Gjerning føler ſig ſom Mand,
Jeg frygter for, at hun, ved Mandens Gjerning,
Vil høre op at være Qvinde.

Ninon.

Seer man!
Og tør man driſte ſig at ſpørge Dem,
Hvorfor De frygter det?

Marquien.

Fordi jeg mener,
At hendes Bygning er for fiin, hun ſelv
En altfor yndig, for elſkværdig Skabning
Til at hun uden Tab og uden Fare
Kan vælge ſig hans Sysler, for Exempel
En Læges hos Patienten, Advokatens
For Skranken —

(med Eftertryk.)

at hun ei kan efterhige
At tage Deel i Stats-Intriger, uden
At lide Brøſt paa Sjælens Harmonie.

Ninon.

O, De vil fange mig med Smigrerier!
Men det ſkal ikke lykkes Dem. — Vor Bygning
Er da ſaa fiin, at vi ved Mandens Gjerning
Vil høre op at være Qvinder. Ikke?

Marquien.

Ja, hvis De ikke vredes, har jeg ſagt det.

Ninon.

Saa ſig, hvor ligger da den ſtore Forſkjel,
Som man beſtandig raaber paa. Har Hjernen
Hos os en Maſſe, der er altfor ſvag til
At rumme Mandens Guddoms-Tanker? Blodet
I vore Aarer, er det mindre høirødt
Og mindre ædelt? Er vor Fod ei let?
Er Haandens Mechanisme mindre kunſtig?
Er vort Gehør ei ſkint, og er vort Øie
Ei ſkarpt ſom Mandens? — Altſaa Haand og Fod,
Og Hjernens Værkſted, Syn og Lugt og Smag,
Alt dette vi med Manden have fælleds;
Og vore Tankers Flugt ſom hans er driſtig:
Hvi har man da i Sekler holdt os fjernet
Fra Mandens Idræt, nægtet os at dele
Den Throne, Uſurpatoren beklæder?
Svar mig, Marquis, paa dette.

Marquien.

Ak, Ninon,
Den ſtrømmende Veltalenhed, hvormed
De kjæmper mod mig, viſer mig tilfulde,
At mine Vaaben vige maae for Deres —
Om ogſaa jeg har Retten paa min Side.

Ninon.

De søger Udflugt.

Marquien.

Nei, det gjør jeg ikke.
Det er endnu min Mening, at en Dames
Elskværdighed kan lide Skaar, ifald hun,
Forblændet af Ærgjerrighed, vil søge
Magt og Indflydelse paa et Terrain,
Hvor hun maa tabe.

Boisrobert
(afsides).

Sigter han til Noget?

Marquien.

Mit Svar er dette. Har man nægtet Qvinden
At dele Mandens Throne, er det skeet,
Fordi hun hersked' allerede paa
En Throne, som vi knæle for tilhobe;
Fordi man tvivled paa, hun kunde føre
Med Kraft en Mands Commandostav og Scepter.
Og hendes skjønne Hoved har man anseet
For rigt paa Drømme, varme Phantasier,
Til at det med en Mands Udholdenhed
En Plan forfølge kunde til dens Udgang;
Og hendes Hjerte har man holdt for ømt
Og for medlidende til at med Fasthed —

Ninon
(afbrydende ham).

O Jupiter — hvad ſiger jeg! O Juno!
Diana og Minerva! Alle Muſer!
En ſlig Formaſtelſe I høre paa,
Og ikke fra Olymp I ſnappe Lynet,
At ſtraffe den Forvovne! — Altſaa, Faſthed,
Udholdenhed og Kraft, det blev os nægtet?
Commandoſtav og Scepter — Men, Lord Haſtings!
De kan jo ſnareſt hjælpe paa Marquiens
Hukommelſe. Fortæl ham, at vor Tid
I Englands Dronning, i Eliſabeth
Har ſeet en Dame føre Stav og Scepter
Med Faſthed, med Udholdenhed og Kraft.

Lord Haſtings
(med alvorlig Holdning og pedantiſk ſamt med engelſk Accent, og ſom om Sproget faldt ham vanſkeligt).

Jeg ſkulde anſee mig for meget ſmigret
Ved ſtrax at efterkomme den Opfordring.
(Til Marquien.)
Eliſabeth af England er et Navn,
Jeg reſpecterer — meget! Om hun altid
Var faſt af Characteer — jeg troer det ikke.
Der var en Mand, hed Robert Dudley, ham
Hun gjorde til Miniſter, ſkjøndt hun indſaae,
Han ikke værdig var dertil — ſtor Skade!

Grev Eſſex, hendes Yndling, fik hun død,
Og angrede det ſaa. Jeg ſkulde mene,
Deri var ikke ſtort Beviis paa Faſthed.
Men dette regnet fra, Eliſabeth
Har ført med megen Kraft ſit Regimente.
Hun bragte Staten til at blomſtre. Hun
Har ſeiret over Spanien. Hun gav
England en Flaade. Hun var oeconom,
Og meget duelig ſom Regentinde.

(Til Ninon.)

Ifald jeg mig forklaret har kun ſlet,
Saa ſkal jeg gjerne tage det igjen.

Ninon (hurtig).

Nei, nei! Jeg har forſtaaet Dem. Mylord mener,
At mens Eliſabeth ſom Menneſke
Betalte til Naturen ſin Tribut,
Er hendes Navn, ſom Englands Herſkerinde
Omgivet med en Glands, der vil fordunkle
De fleſte Mænds, der ſad paa Englands Throne.
Det var jo Mylords Mening; ikke ſandt?

Lord Haſtings.

Tillader De, jeg tænker noget efter.

(Efter nogen Overtænkning.)

Jeg troer det ikke, at jeg det har meent.

Ninon

(aſſides til Marion).

Han er charmant!

Marion
(ſagte til hende).
Et Monſtrum!

Lord Haſtings.
Men jeg ſkulde
Dog ønſke meget, om jeg havde tænkt
Saa ſmukt og ſandt ſom Deres Ord mig ſynes.

Ninon.
Nu, Herr Marquis, ſaa Meget ſeer De da,
At denne ſtore Dronning er Beviis paa,
Vi Fruentimmer kan beſidde mandig Kraft.

Marquien.
Naar blot Eliſabeth ei bragte Tanken
Paa Skotlands Dronning, paa Maria. Hun
Er juſt et Tegn paa hvad en Stat kan vente
Af Herſkerindens Svaghed — —

Ninon.
Har Maria
Havt anden Svaghed end ſit varme Hjerte?
Skal det bebreides hende?

Marquien.
Ingenlunde.
Men i et Fruentimmers Liv er Hjertet
— Jeg tilſtaaer, paa en høiſt elſkværdig Maade —
Den øverſte Inſtans i alle Sager,
Ei blot i hendes eget Cabinet, men ogſaa

I Cabinettet, ſom et Statsraad danner.
Med Hjertet vælger hun ſig en Miniſter,
Med Hjertet giver hun ſin Hær, ſin Flaade
Et Overhoved, ſlutter Fred og Krig,
Og, hvad der ſandtnok følger af ſig ſelv,
Ved Hjertets Hjælp hun indgaaer Alliancer.

Ninon.

Men, Herr Marquis, hvad er da Deres Mening?
Jeg maa forundres! Troer De, at en Qvinde,
Hvis man engang erkjender, hun har Ret til
At tænke, tale, handle ſom en Mand,
Troer De, at hun vil nøies med at vandre
Paa Mandens Vei, i dens forſlidte Hjulſpor?
O, tvivl kun ikke paa, at noget Nyt,
Et Herligt, Ualmindeligt vil komme
Til Exiſtens, naar hendes Ret erkjendes!
Læg Mærke til, at Verden daglig ældes;
Og det er Mandens Værk; thi han har paatrykt
Den ſkjønne Jord ſin Grublerpandes Rynker.
For Livets Nydelſer har han ſat Skranker.
Ham er det, der har udſtædt Forbud mod
De Rettigheder, der med Livet fødtes.
En unaturlig Tvang ved ham er kaaret
Til Guddom for vort Samfund, men en Guddom,
Det gamle Grækenland har ikke kjendt.
Men De har ſagt det ſelv, og det er Sandhed:

I Qvindens Statsraad er det anderledes.
Der vorder Hjertet indsat i sin Ret,
Det er det, Verden, der er gammel, venter:
Foryngelsen ved Kjærlighedens Aande,
Foryngelsen ved Fordoms faldne Lænker.
Giv Kloden i min Haand, og jeg skal styre
Den let og sikkert blot ved Hjertets Vælde.
Heft paa min Skulder Vingerne, der bar
I Attica i Gratiernes Selskab
Tankens og Talens Frihed, og jeg lover,
At ved mit Vink skal denne skrantne Verden
Forynge sig med Eet og ny gestaltes.

Boisrobert.

Fortræffeligt! Ja, det er Epicurs
Disciplinde, vor Leontium!

Lord Hastings
(til Ninon).

Hvad De har sagt, var meget skjønt og sindrigt.

Boisrobert.

Giv Dem kun tabt, Marquis! Ninon har været
Saa klog at føre Krigen over paa
Sit eget Territorium, og der
Maa De, maa Alle bøie sig for hende.

Marquien
(med en Knæbøining for Ninon).

Ja, han har Ret! Elskværdige Ninon!

I Kjærligheds Gebeet, hvis Hjertet kommer
Engang til Herredømmet over Verden,
Der underkaſter jeg mig glad, og bøier
For Dem mit Hoved. Derfor tilgiv mig!

Boisrobert.

Hun har tilgivet Dem, det kan jeg ſee.
— Men mine Damer, tør jeg nu Dem bede
At gaae med Herrerne til Pavillonen,
Hvor Reſten af vort Selſkab venter paa Dem.
Inden De tager fra os til Paris,
Bereder man Dem der en let Forfriſkning.

Marion
(ſagte til Ninon).

Bliv her! jeg vilde tale med dig.

Ninon
(ligeledes ſagte).

Godt.

(Høit til Boisrobert.)

De har mig undſkyldt. Eminencens Godhed
I disſe Dage har os alt beredet
Saa rigelig Forfriſkning, at ifald jeg
Forfriſkes eengang til, ſaa bli'er jeg ſyg.

Boisrobert.

Som De behager. Marion —?

Marion.

Jeg bliver.

Boisrobert.

Saa kommer, mine Herrer!

(Han, Lord Haſtings og Marquien gaae.)

Tredie Scene.

Ninon. Marion. Siden Latour.

Ninon.

Nu, hvad vil du?

Marion.

Siig mig, Ninon — men ſvar mig ret oprigtig —
Hvordan behager dig Hans Eminence?

Ninon.

Behager mig? Hvorledes kan du ſpørge!
En Mand ſom Richelieu! Er han da ikke
Den førſte Mand i Staten, Thronen nærmeſt,
Vor Tids Perikles ſom Miniſter! Frankrig
Ved ham er bleven mægtig, bleven anſeet.
Hvor ofte har jeg ikke havt det Ønſke
At ſee ham nærved; nu, da det blev opfyldt,
Hvor fandt jeg mig da ſtyrket ved at omgaaes
Med en ſaa fiin, beundringsværdig Aand!

Marion.

Nu ja, han er berømt, det veed jeg nok;
Og han er frygtet — eller reſpecteret...
Men det er ikke det, jeg mener, ikke

Hvordan du ſynes om hans Aand, hans ... Statskløgt;
Men hvad du ſynes om ham ſelv.

Ninon.

Men kan man
Hos Richelieu da ſkjelne mellem ham
Og hvad han er og gjælder?

Marion.

Jeg kan godt.
Hvad bryder jeg mig om, at han beundres,
Og er berømt; den Sag er for ſig ſelv.
Og derfor ſpørger jeg dig kort og godt:
Hvordan behager han dig, Richelieu,
Vor Vært, der har tracteret os ſom Guder —

Ninon.

Spørg ikke, hvordan han har os behaget,
Men lad os være glade, derſom vi
Har vidſt at tækkes ham.

Marion.

Aa jo, det troer jeg.
I al Fald du kan være rolig for det.

Ninon.

Hvad mener du?

Marion.

Har du da Intet mærket?

Ninon.

Nei, Ingenting. Fortæl mig!

Marion.

Jeg veed Intet.
Jeg veed kun hvad Marquien har fortalt mig.

Ninon.

Og han?

Marion.

Han ſiger, Rygtet gaaer herude,
At Eminencen har den ſtørſte Lyſt til
At ſkjænke dig ſit Hjerte.

Ninon.

Eminencen!
O, jeg maa lee! Marquien gjør ſig lyſtig
Med os.

Marion.

Nei, nei — han var i ondt Humeur.
Og veed du hvad, Ninon! jeg troer, Marquien
Har i ſit onde Lune paa vor Roetour
Søgt Strid med dig.

Ninon.

Aa nei, vi ſkjendes altid.

Marion.

Men et og andet Ord, ſom han lod falde,
Om Fruentimmers Lyſt at ſøge Magt,
Indflydelſe og — ja, du veed jo ſelv,
At han har længe ſukket for dig.

Ninon.

Nei;

Marquien ſukker ikke. Han gjør Cour
Som Mand af Verden; det er juſt hans Fortrin.

Marion.

Nu da — hvis Richelieu gjør Alvor af det,
Hvad vil du ſvare ham?

Ninon.

Hvad mener du?

Marion.

Jeg mener ... en Forbindelſe med ham
Er glimrende. Jeg ſynes, at du ſkulde —
Hvis du har Lyſt; og det er viſt ei let,
At ſige Nei til en ſaa mægtig Mand.

Ninon.

Let er det ikke.

Marion.

Ja, det kommer an paa,
Om han er meget ivrig for den Plan.
Jeg ſynes ikke, han er af det Træ,
Hvoraf man gjør de ſtærkeſte Paſſioner.

Ninon.

Ah, hvilken Tale! Ja, du tænker kun
Paa Kjærlighedens ſtærkeſte Paſſioner.

Marion.

Nu ja, de andre, dem man regner ikke.

Ninon.

Men du kan troe, dem regner Richelieu.

(Bliver Latour vaer, der lidt forhen er kommet ind fra Baggrunden, og nu gjør hemmeligt Tegn til hende og viſer hende Brevet. Afſtides.)

Et Bud til mig? og med et Brev?

Marion.

Ninon,

Hvad har du ſaa beſluttet?

Ninon.

Jeg vil tænke

Derover lidt i Enſomhed. Gaae forud;

Jeg kommer ſtrax.

Marion.

Saa ſiger du viſt Ja.

Naar jeg vil ſige Nei, ſaa ſkeer det ſtrax.

Ninon.

Nu, Alle handle juſt ei eens. Den Ene

Maa overveie førend han beſlutter;

En Anden, naar han overveier, aldrig

Beſlutter Noget.

Marion.

Det er min Natur,

Og derfor har jeg ganſke vænt mig af med

At overveie. — Skynd dig ſaa og kom!

(Gaaer. Strax efter nærmer Latour ſig forſigtig.)

Latour
(ærbødig overrækkende Brevet).
Et Brev til Dem fra Eminencen.

Ninon.
Tak.
(Latour gaaer.)
Et Brev til mig fra Eminencen — ah!
Hans Segl — — nei, Seglet er Boisroberts.
(Bryder Brevet.)
Lad see, om ikke Brevets Indhold ogsaa
Er under fremmed Flag.
(Gjennemløber det.)
Nei, fiint, galant,
Altfor galant! ... Hvordan? Er Cardinalen
Ved sine Sandser? Hvilket Tilbud! Næsten
Et kongeligt! — Og her — ah, et Postscriptum:
„Boisrobert vil tage mod mit Svar!"
— Saa var det altsaa Sandhed! Og det synes,
At dette Selskab, al den Pragt og Smag,
Han ødslet har i disse Dage, kun
Skal vise hvad min Fremtid har at vente.
Isandhed, meget smigrende for mig!
— Der er Boisrobert!

Fjerde Scene.

Ninon. Boisrobert.

Boisrobert.

Bliv ikke vred,
Hvis jeg forſtyrrer —

Ninon.

De forſtyrrer ikke.
De kommer ret tilpas.

Boisrobert.

De har da læſt
Det Brev, Hans Eminence —

Ninon.

Jeg har læſt det,
Og er endnu forbauſet. Cardinalen,
Hvis Skuldre ſtøtte Kongens Throne, dølger
Bag Vaticanets Purpurfløil et Hjerte,
Der er saa ſtrøbeligt ſom vort!

Boisrobert.

Et Under,
Der er forklarligt, naar man huſker paa
Den Magt, Naturen givet har Ninon.

Ninon.

De er galant ſom Eminencen! — Altſaa,
Et ubetydeligt, et ringe Væſen,
Et Snug for Hertug-Cardinalens Almagt,

Har kunnet blænde ham saa stærkt, at han
Vil kjøbe sig Besiddelsen deraf,
Ja, for en næsten fabelagtig Priis.

Boisrobert.

Ja, Brevets Indhold kjender jeg kun lidt...

Ninon.

Uagtet De har selv trykt Segl derpaa.

Boisrobert (afsides).

Fordømt!

Ninon.

Men, Herr Abbé, i den Forvirring,
Hvori jeg tilstaaer Brevet har mig sat,
Tillad, jeg gjør et Spørgsmaal.

Boisrobert.

Tael kun frit!
De veed, jeg er Dem en oprigtig Ven!

Ninon
(lidt ironisk).

Jeg veed det — ja! Og De, som alt i lang Tid
Er kommen i mit Huus, kan vel bevidne,
At hvis Ninon har Feil, hun mangler ikke
Den Dyd, at hun er selv oprigtig.

Boisrobert.

Nei —
Det er bekjendt. (Afsides.) Mig aner intet Godt.

Ninon.

Nu vel! Maaſkee De undres, at jeg nylig
Forſvarede ſaa ivrigt mod Marquien
Min Mening. Dog er dette let forklarligt.
Dengang jeg neppe ſexten Aar var gammel
Og fandt mig eenſom, overladt mig ſelv,
Da blev det mig nødvendigt at betænke
De Kaar, jeg burde vælge for min Fremtid.
Jeg udfandt ſnart, der var en ſelſom Forſkjel
Imellem Mandens, ſelv den ringeſtes,
Og Qvindens Kaar, en uretfærdig Forſkjel.
Han i Beſiddelſe af Magt og Frihed,
Med Ret at følge Lidenſkabens, Hadets
Saa godt ſom Kjærligheds og Ærens Stemme;
Hun udelukket ikke blot fra Magten,
Men lukket ude fra ſig ſelv, — omgivet
Af Lurere, der ſpeided' hendes Adfærd,
Og tvungen til Forſtillelſe, til Falſkhed.
Jeg fandt, den var utaalelig, hiin Forſkjel;
Og fra det Øieblik jeg faſt beſlutted'
At gjøre Mandens Kaar til mine, vælge,
Hvis ikke juſt hans Magt, ſaa dog hans Frihed,
Og være Dommer for min egen Handling.
— Her har De Nøglen til det Liv, Ninon
Har ført til denne Time. Jeg har vovet
At frie min Sjæl for mine Søſtres Fordom.

Som De, ſom hver fribaaren Mand i Frankrig
Fulgte jeg, naar det lyſted' mig, en ædel
Tilbøielighed, fulgte den ſom Mand,
Af Hjertets Drift, af Lune, af en Grille;
Af hvad De vil; thi hvo kan efterforſke
Dens hemmelige Drivefjedre? Men —
Nu hænder det mig første Gang, at man
Vil kjøbe mine Følelſer. Jeg Daare,
Der hidtil ødsled' med dem, ødsled' dem
Til Ungdom, til Elſkværdighed, og til
Et ømt, ærbødigt Sindelag! Jeg Daare,
Der ei betænkte, Sligt kan bringes ud
Til høie Priſer! Nu først har jeg lært det.
Men, Herr Abbé, nu er til Dem mit Spørgsmaal:
Hvis Cardinalen ønſked' at erhverve
En Mand, han ſatte Priis paa, til ſin Ven,
Mon han da prøved', om han var tilfals?
Nei — Ingen vover det, og Ingen ønſker
At drage Den, man agter, ned i Støvet.
Naar Talen er om Mænd, da veed man, troer man,
At kun en lav Natur kan kjøbes, ikke
En god og ædel.

(Med Bitterhed.)

Men Ninon kan kjøbes!

Boisrobert.

Jeg be'er Dem, opgiv denne bittre Tone!

Vær eftergivende! Betænk, at hine
Ideer, som De tilstaaer, at De nærer,
Om Virksomhed, om Frihed til at handle
Og gribe med i Tidens raske Svingning,
Ideer, som De nylig tog i Forsvar
Med en Veltalenhed, en Plato værdig,
Et herligt Bidrag til hans Republik,
Betænk, at Sligt kan let realiseres
Ved en Forbindelse med Cardinalen.
Endnu idag han yttrede: „Ninon
Er altfor god for vore Dages Selskab.
Hun trænger til en Tumleplads for Aanden,
Et større Spillerum for hendes Tanker."
Saaledes var' hans Ord, og overvei nu:
Hans Stilling er den høieste. Ved ham
Kan Statens fine, hemmeligste Traade
Af Deres Hænder styres. I hans Villie
Er Frankrigs, er Europas Skjebne lagt,
Og denne Villie kan Ninon beherske.

Ninon (leende).

Nei, Herr Abbé, det troer jeg mindst af Alt.

Boisrobert (afsides).

Jeg troer det heller ikke. (Høit.) Ja, en Dame,
En aandrig, en elskværdig, opnaaer hurtig
Et Herredømme over Mandens Svaghed.

Ninon.

Men Cardinalen kjender intet Ord,
Der hedder Svaghed.

Boisrobert (vedblivende).

Og erindre dette:
Ved den Indflydelse, der er Dem vis,
Kan De med Tiden blive til en Guddom,
En frelsende, for Deres Venners Kreds.
Ved Deres Haand vil Æresposſt og Embed
Fordeles til den Værdigſte.

Ninon.

De spøger!
Troer De, at mine Venner, denne Kreds
Fortræffelige Mænd, vil søge Veien
Til Embed og til Æresposſt ved Andet
End ved Fortjeneſter?

Boisrobert
(med et Skuldertræk).

Kan være. — Nu,
Og Deres endelige Svar?

Ninon.

Mit Svar?
Jeg kunde bruge Omsvøb, kunde klæde
Mit endelige Svar i smukke Phraſer.
Men jeg vil svare som jeg selv er spurgt.
Hans Eminence skriver til Ninon

Som han er vant til, naar han underhandler
Med Huſet Østrig eller Spaniens Konge.
Han ſender ſin Begjæring ved Geſandtſkab.
Hans Forſlag er beregnet, klogt, og Intet
Er glemt — ſelv ei den Fordeel, jeg kan vente.
Saaledes kan man ſkrive, naar der handles
Med Østrig, Spanien, om et Land, en Krone,
Men ikke naar der tales om Ninon,
Ikke, naar Landet, man erobre vil,
Er kun begrændſet af et Hjertes Omfang,
Ikke, naar Kronen, ſom man tragter efter,
Er Livets, Nydelſernes rige Krone.

Boisrobert.

De gaaer for vidt, Ninon.

Ninon.

Thi er mit Svar:
Jeg takker for den Ære mig var tiltænkt,
Men føler i min Ringhed, at jeg ikke
Endnu har vidſt at bringe det ſaa vidt,
At jeg er Eminencens Naade værdig.
Jeg beder mig da undſkyldt. (Vil gaae.)

Boisrobert
(holder hende tilbage).

Kun et Ord!

(Afſtides.)

Saa maa jeg gribe til hans ſidſte Ordre,

Gud veed, med ringe Lyſt. (Høit.) Endnu engang,
Betænk Dem vel. Den Mand, der ellers kun
Er vant til at befale, til at vide
Sit Ord betragtet ſom en Lov, han beder,
Men venter intet Afſlag.

Ninon.

Den, der beder,
Maa være fattet paa det.

Boisrobert.

Derfor maa jeg
Som Deres Ven Dem raade til at tage
Lidt Hensyn til hans høie Stilling. Han,
Selv om et Nei fra Dem ham ſmerted' mindre,
Er nødt at hindre det ved alle Midler,
Han raader over.

Ninon (afſides).

Men hvor vil han hen?
(Høit.)
De mener?

Boisrobert.

Cardinalen er ei god
At ſpøge med.

Ninon (afſides).

Det klang jo ſom en Truſel.
(Høit.)
Men De forſtrækker mig. Tael ud!

Boisrobert.

Jeg frygter,
At han, ved Deres Afſlag krænket, let
Kan prøve paa at fjerne denne Grille.

Ninon.

At fjerne?

Boisrobert.

For Exempel, ved at give
Dem uforſtyrret Tid og Leilighed
Til Eftertanke —

Ninon.

Himmel! I Baſtillen?
Det mener De?

Boisrobert.

Det har jeg ikke ſagt.
(Afſtedes.)
Jeg troer, det virker.

Ninon.

Nu, i Sandhed, Tanken
Er ualmindelig. Ninon har Valget:
Hans Eminences Hjerte og Baſtillen.
Hvis jeg hans Hjerte vælger, er jeg fri for
Baſtillen. Foretrækker jeg Baſtillen,
Saa ſlipper jeg til Gjengjæld for hans Hjerte.
(Med Latter.)
Thi fange vil han mig; den Sag er afgjort

— Men ønſker Cardinalen da for Alvor,
At Hoffets, Stadens Damer ſkulle frygte
For at behage ham? En Gunſtbevisning,
Et kjærligt Blik, et Smiil af ham ſkal jage
En Skræk i dem ſom — en Arreſtbefaling?

Boisrobert.

De misforſtaaer —

Ninon.

Er det ham ikke nok,
At han er Kongens høire Haand, at Frankrig
Er underlagt hans Villie? Skal vort Kjøn
Berøves nu den Rettighed, man hidtil
Dog ei har nægtet det: at vælge frit,
Med Ja, med Nei, alt efter Lyſt og Attraa,
At ſvare paa den Bøn, der løftes til det?

Boisrobert.

De misforſtod mig ganſke. Hør mig —

Ninon.

Nei,
Jeg beder Dem, Boisrobert, tael ikke!
Dengang Darius ſendte ſin Opfordring
Om Underkaſtelſe til Grækenland,
Da yttrede Themiſtokles, at Tolken,
Der gjengav hiin forſmædelige Fordring,
Uagtet han var ſkyldfri, burde dræbes.

Det græſke Sprog, han ſagde, var ved ham
Misbrugt til Trældoms-Tanker, ingen frie
Hellener burde give Rum og Udtryk.
— Tael derfor ikke! Frankrigs Tungemaal
Er altfor ſtjønt, for ridderligt, for ædelt,
Til at det taaler Cardinalens Misbrug.
— Behag at følge mig til Pavillonen!

(Boisrobert byder hende hurtig og ærbødig Armen og ledſager hende ud.)

Anden Act.

Et i Datidens Smag elegant Viſit-Værelſe paa Ninons Landſted i Nærheden af Paris. Gjennem de aabne Fløidøre og Vinduerne i Baggrunden ſees et temmelig dybt Partie af Haven. Døre til begge Sider, tilhøire (for Skueſpillerne) til Ninons Værelſer, tilvenſtre Hoved-Indgang. — Et Bord med et Par Læneſtole.

Førſte Scene.

Marquis Favart og Chevalier de Villiers træde ind fra venſtre Side.

Chevalieren
(ved Indtrædelſen i lidenſkabelig Stemning).

Men er det ogſaa Sandhed? Dette Rygte
Er det paalideligt?

Marquien.

Som jeg har ſagt Dem.
Man taler i Paris om intet Andet.

Chevalieren.

O, i Paris! Hvad tales der ei om!

Marquien.

Nei, denne Nyhed er der Grund at troe paa.
Jeg ſaae dem, under Feſten paa Ruel,
Engang alene ſammen. Cardinalen
Var ganſke ualmindelig opmærkſom,
Ja næſten lidenſkabelig! Ninon —

Chevalieren.

Ja, det er hende, ſom det kommer an paa!
Og hun var kold mod ham; det var hun — ikke?

Marquien.

Nei, kjære Ven, De feiler. Hun var henrykt,
I et guddommeligt Humeur. Naar blot
Han aabned' Munden, var hun lutter Øre.

Chevalieren
(afſides).

O Himmel, hun var henrykt, medens jeg —

Marquien.

Jo, ſandt er Rygtet. Nogle lægge til,
At Cardinalen, men naturligviis
Incognito, kan ventes her iaften
Ved Maſkefeſten, vi har Alle travlt med.

Chevalieren.

Iaften! her!

Marquien.

O, alle mine Planer!

Thi jeg vil tilſtaae Dem, paa denne Feſt
Har jeg i Stilhed bygget ſtore Planer.

Chevalieren
(afſides).

Og jeg! (Høit.) Men Richelieu, hvor tør han vove
At løfte ſine Øine til Ninon?

Marquien (leende).

Ja, derom er det ikke værdt at tale.
Naar man vil være billig, maa man tilſtaae,
At han kan gjerne tage ſig den Friheb.
Ninon kan være ham bekjendt.

Chevalieren.

Men vi . . .
Men ſkal da vi, ſom hendes Venner taale,
At — at — at hun . . .

Marquien.

Ja, ſeer De, Chevalier,
Hvad er det da, vi ikke burde taale?
De ſtandſer ſelv deri. Ninon kan ſkjænke
Til hvem hun vil ſin Gunſt. Om hun bevæges
Af Kjærlighed, af Lyſt til Magt og Høihed
— Og dette ſidſte jeg befrygter — eller
Af en Caprice, kommer os ei ved.
Sligt maa man lade gaae ſin egen Gang.

Chevalieren.

Men det er mig umuligt. Jeg kan ikke

Med Roligheb ſee paa, at hun fordærves.
Og derſom De var hendes ſande Ven —

Marquien.

Hvis jeg var hendes ſande Ven? Ja ſtop!
Mit Venſkab for Ninon er juſt ſom Deres.
De er forelſket i Ninon, jeg med.
Vi er det Alle, En og Hver, der kommer
I hendes Huus. Jeg veed nok, at det hedder,
Vi lokkes kun af Venſkab og af puur
Beundring — for at nyde godt af hendes
Elſkværdige Philoſophie, den ſkarpe,
Men træffende og fine Dom, hun fælder.
Det er kun Skalkeſkjul! Enhver af os
Bevarer hemmeligt det Haab, at Tiden
Kan bringe ham et lykkeligt Moment,
Hvor hendes Hjertes Svaghed er ham gunſtig.
Vi ſøge Hver paa ſin Maneer til Maalet:
Jeg ved at diſputere, opponere
Og ægge hende til en livlig Modſtand;
De, kjære Ven, De holder Dem i Fraſtand,
Er ofte nedſlaaet, ſukker undertiden —
Nu, det er en Methode ſom de andre,
Og fører ſtundom ypperlig til Maalet.

Chevalieren.

Desværre, dette lette Sind mig fattes.

Marquien.

Indbildninger! Dem fattes kun Routine.
De er endnu vel ung. Da jeg ſom De
Var eetogtyve Aar, da var jeg nærved
At ſværme ſaa alvorligt ſom De ſværmer.
En gruſom Skjønhed røvede mig Søvnen
Og ſtjal min Madlyſt. Nu — jeg ſover herligt,
Jeg har en Appetit, der er mig misundt;
Men jeg forſikrer Dem, forelſket er jeg.

Chevalieren.

Ak nei, Marquis, ſaa ſkuffer De Dem ſelv.

Marquien.

Det ſkal De ikke ſige. Men vi ſtaae
Og ſpilde Tiden. Her i dette Huus
Kan man i Grunden gjøre noget Bedre
End kun at tale om en Amourette.
— Der kommer Nogen ... Ei, vor kjære Pater!

Anden Scene.

De Forrige. Pater Michelet. Siden Babet.

Marquien
(gaaer Pateren imøde).

Men er det muligt! Pater Michelet
Er her, og blandt de Førſte, der vil gjøre
Opvartning hos vor Skjønne.

Pateren.

Som De seer.
Hun er et Verdensbarn, der sjelden søger
Til Kirken; saa maa Kirken søge hende.
— God Morgen, kjære Chevalier!

Chevalieren.

God Morgen!

Marquien.

Jeg gjætter: en Collect?

Pateren.

Nei, ikke dengang.
Ninon er ædelmodig. Man maa ikke
Misbruge hendes Godhed.
(Til Chevalieren.)
Som jeg haaber,
Er Alting ved det Gamle?

Chevalieren
(affides til ham).

Af, desværre!

Pateren (forundret).

Desværre? O, De spøger!

Chevalieren (som før).

Vent til siden.

Marquien
(der seer Babet gaae forbi Havedøren).

Babet! Men hør! — Og du kan gaae forbi,
Naar jeg er her?

(Babet træder ind.)

Babet.

Jeg har saa travlt.

Marquien.

Ja, travlt!
Men En, der længe tilbedt har din Skjønhed,
Ham maa du have Tid for.

Babet.

Lad mig gaae . ..

Marquien.

Ja strax ... Du er saa smuk idag —
(da hun igjen vil gaae.)
Nei, stig mig,
Din Herskerinde, er hun snart at træffe?

Babet.

Det tænker jeg. Heroppe er hun ikke.

Marquien.

Hvor da?

Babet.

Hun er i Haven.

Marquien.

Hvad? i Haven!
Og jeg staaer her —
(til Pateren og Chevalieren.)
De har mig sikkert undskyldt.
(Til Babet.)
Men hvor i Haven?

Babet.

Hun er vist gaaet ned til
Cytheres Pavillon.

Marquien.

Saa kom og følg mig!
Hvis dine skjelmske Øine tale Sandhed,
Saa maa du kjende Veien til Cythere.

(Han og Babet gaae.)

Pateren
(seende efter Marquien).

Letsindige!

Chevalieren.

Ø, var jeg blot som han!

Pateren.

Som han letsindig?

Chevalieren.

Ja, min fromme Faber!
Ø, han er lykkelig! Thi troe kun ikke,
Den Kjærlighed, han bærer til Ninon,
Er ringe; tvertimod, han tilstaaer selv,
At den er uafladelig hans Tanke.
Men han er altid eens, er altid munter,
Utvungen, underholdende, og altid
Saa dristig i sin Adfærd! Ø, jeg troer,
Ham bringer Intet ud af Fatning. Dette,
Jeg føler, mangler mig; den Sjælens Frihed,

Det Herredømme over mig og Andre.
Hvor tør jeg haabe, at Ninon vil finde
Behag i En, der er ſom jeg ſaa keitet!

Pateren.

Berolige Dem dog, min unge Ven!
Alt dette kommer af ſig ſelv med Tiden,
Og ſtundom meer end ønſkeligt.

Chevalieren.

Ja, vent kun,
Min Fader, og jeg henter ham nok ind!
Naar jeg er ret opmærkſom paa mig ſelv,
Saa kommer det — ja, jeg vil overgaae ham!
Den Priis, jeg kjæmper for, mig giver Evner,
Som før var' ſkjulte for mig ſelv. Naar blot —
Ak, naar jeg blot var Herre over dette
Saa higende, ſaa længſelfulde Hjerte!

Pateren.

Jeg kan ei billige det Sindets Oprør,
De giver efter for. Hvis De vil lyde
Mit ringe Raad, da lad Marquien glimre
Ved Egenſkaber, der er' ham maaſkee,
Men ikke Dem naturlige. — Dog tillad,
Af Alt hvad De har ſagt tør jeg vel gjætte
Mig til den Sorg, De nylig gav et Vink om.
De er lidt ſkinſyg paa Marquien?

Chevalieren.

Nei, —
Uagtet jeg erkjender, at hans Fortrin
Har gjort ham ynbet af Ninon, jeg frygter
Ham ikke — jeg veed ikke ſelv hvorfor.
Desuden nu ... De har vel hørt, Herr Pater!
Thi, ſom man ſiger, taler jo Paris
Om intet Andet — o, en meget værre
Og mere farlig Fjende, der mig truer!

Pateren.

De mener Cardinalen. Jeg har hørt det.
Desværre, det er intet Nyt hos ham.

Chevalieren.

Hvad raader De mig da? De er bekjendt med
Min Kjærlighed til hende; De har lovet
At ſtaae mig bi med Raad, hvis det behøves.

Pateren.

Hm, hvad jeg raader Dem? Ja, lad mig først...
Nu, giv kun Tid! Jeg tænker, jeg kan tale
Endnu idag med hende. Men idag,
Troer jeg, hun har et talrigt Selſkab hos ſig.

Chevalieren.

Først efter Bordet — til en Feſt med Maſker.

Pateren.

Med Maſker? Ja, man griber alle Midler

For at erobre Glæderne, der flygte.
Med disse Fester troer man, Livet smykkes
Og Sindet muntres — til man nedslaaet mærker,
At Alt hvad man erobret har, er Træthed.

Chevalieren.

Der kommer hun, Herr Pater.

Pateren.

Ja, der er hun.

(Han og Pateren trække sig tilbage til en af Siderne.)

Tredie Scene.

Chevalieren. Pateren. Ninon (i Morgendragt) og **Marquien**, fulgt af **Babet**, komme fra Haven uden strax at bemærke de Tilstedeværende. Ved Indtrædelsen gaaer Babet strax ind tilvenstre og henter et Toiletspeil, Puddermantel eller desl.

Ninon.

O, det er hurtig gjort!

(Til Babet, der er traadt ind igjen.)

Babet, i Hast!

(Sætter sig ved Bordet, mens Babet under det Følgende ordner hendes Haar.)

Hvorledes sagde De? Det var sublimt!

Marquien

(der ligeledes har sat sig).

„Man kan tilgive —"

Ninon.

Godt. „Man kan tilgive
En Utroſkab, men ikke glemme den.“
Og paa den anden Side: „Man kan glemme
En Utroſkab, men ei tilgive den.“
Fortræffeligt! Thi her er to Maximer,
Af modſat Indhold; dog er' begge ſande.
(Til Babet.)
Det Baand generer mig; tag det kun bort.
(Til Marquien.)
Hvem kan vi takke for et Indfald, ſindrigt
Som dette her?

Marquien.

Jeg har det fra Grammont.
Han har iaftes hørt det hos Condé.

Ninon
(vedblivende, mens Babet oftere yttrer Utaalmodighed over hendes livlige Bevægelſer).

En Utroſkab! Hvor indholdsrigt et Ord!
Og dog ſaa let af Indhold! Snart en Smerte,
Vor Sjæl, af Længſel og af Harme piint,
Ei troer at kunne gjennemgaae; en Byrde,
Saa tung ſom Bly, der kuer ned vor Tanke;
Snart fjederlet, bevinget — med et Smiil
Vi ſee den komme og igjen forſvinde.
Og dog — o myſtiſke Natur af Sjælen! —

Hiin Smerte, der er bibragt os, og ſyntes
Os utilgivelig, den kan vi glemme;
Og dette fjederlette Mishag, knap
Bemærket af os ſelv, kan efterlade
Et Nag, der giver Glædens klare Vin
Et bittert Bundfald.

Marquien.

Herligt! Et Capitel
Af Kjærligheds Metaphyſik!

Ninon
(bliver Pateren og Chevalieren vaer).

Hvad ſeer jeg!
Min Ven, min kjære Pater! Vær velkommen!
— Babet, du er jo færdig? Gaae kun nu.
(Babet gaaer ind; Ninon henvender ſig til Chevalieren.)
Og De er ogſaa her! De glemmer ſikkert,
De har endnu ei hilſt paa mig idag.

Chevalieren.

O, jeg har hilſt paa Dem! I mine Tanker
Har jeg imorges ſendt Dem Bud og Hilſen.

Ninon.

Men klæd nu Deres Tanker ſmukt i Ord,
Og overbring dem ſelv.

Chevalieren.

I Ord? De veed jo,
Hvor lidet jeg er Meſter i den Kunſt,

Der lader Ordene fra Læben ſpringe,
Som gyldne Æbler fra Jongleurens Haand.

Ninon (alvorlig).

Saa øv Dem i den Kunſt. Til alle Tider
Den var i Agt og holdt for ſkjøn og ædel.

Chevalieren.

Den blev ei givet mig.

Ninon.

Det troer jeg ikke.

Chevalieren.

Ja, Meget kan erholde Magt ved Talen.
Men, ſom der gives viſſe Blomſterarter,
Der tabe ſig, naar de er fuldtudſprungne,
Saaledes Følelſernes fine Roſe
Er ikkun ſmuk ſom halvudſprungen Knop.

Marquien.

Nu, man maa tilſtaae, at vor unge Ven
Med Fiinhed og Veltalenhed har undſtyldt
Sin Mangel af Veltalenhed.

Ninon.

Og dette
Gjendriver allerbedſt hans egen Paaſtand.
(Til Chevalieren.)
De tænker ikke paa vor Feſt iaften.
Den Frihed, Maſken fordrer og bevilger,

Den lader Ordet flyve ſom en Fjerboldt
Fra Mund til Mund; der gjælder det at være
Hurtig og gribe Lykken i dens Flugt.

Chevalieren (afſides).

Vor Feſt! Hvor Cardinalen kommer! (Høit.) Undſkyld,
Jeg bliver nødt at tage til Paris,
Og kan ei gjøre Brug af Deres Godhed.

Ninon.

Hvorledes? De vil tage bort? Den Feſt,
De har Dem glædet til i flere Uger?

Chevalieren.

Jeg kan ei Andet. — Men forreſten troer jeg,
At Deres Selſkab ei er tjent med En,
Der taler ſom han føler: uden Maſke.

Ninon.

De er forſtemt.

Chevalieren.

De gjør mig Uret.

Ninon.

Nu,
Saa tag lidt Hensyn til, at De forſpilder
En Deel af min Fornøielſe. Jeg har
Ret været ſpændt paa, hvilket Indtryk dette
Uvante Syn af Maſker første Gang
Vil gjøre paa Dem.

Chevalieren.

O, De er ſaa god!
Og dog — tillad mig, at jeg tager bort.

Ninon.

Men er De ſyg? De er jo ſom forandret.
Tael, kjære Chevalier! Ifald De ſynes,
De er upasſelig, ſaa ſtig det kun.
Jeg ſender Lægen Bud ...

Chevalieren.

Jeg feiler Intet.

Ninon.

De feiler Intet? Saa vær glad og oprømt!
Naar man er ung og ikke ſyg, ſaa maa man
See ind i Livet med et muntert Øie.

Marquien (afſides).

Det er dog en mærkværdig Intereſſe,
Hun har for Chevalieren. Men umuligt!
Fra den Kant har jeg Intet at befrygte.

Ninon.

Herr Pater, tilgiv mig, jeg har forſømt Dem,
Og De har ikke været her ſaa længe.

Pateren.

Jeg var iforgaars her.

Ninon.

Iforgaars? Ah,
Da var jeg paa Ruel hos Richelieu.

Pateren.

Det har jeg hørt. Et Rygte har fortalt mig. —

Ninon.

Ja, Rygtet har havt travlt.

Pateren.

Det har det altid.
Det blander Sandt med Usandt, Ondt med Godt.
Som Børn med Legetøi, det griber Alt
Og kaster det saa bort — og agter ikke,
Om det ituslaaer Noget, der er kostbart.

Marquien
(afsides til Ninon).

Der kan De see! Det Rygte, jeg har omtalt,
Har naaet endog den fromme Paters Celle.

Ninon
(til Pateren, med Hentydning).

Hvis Rygtet har fortalt, at Cardinalen
Iaften ved vor Høitid er min Gjæst,
Kan jeg fortælle Dem, at denne Ære
Var aldrig tiltænkt mig, og endnu mindre
Begjært af mig.

Chevalieren
(afsides til Marquien).

Hvordan, Marquis! Forstod De —?

Marquien
(ſagte til ham).

Ja, Kjære, glæd Dem, hun har ſelv fortalt,
At hun har givet Cardinalen Afſlag.

Chevalieren (ſagte).

O, det var herligt! — Ja, det ligner hende!
(Gaaer hurtig hen til Pateren og taler ſagte med ham.)

Marquien
(til Ninon).

Tillad, jeg anbefaler mig, og modtag
Min ømmeſte Takſigelſe for hiin
Interesſante Nyhed, De har bragt os.
Paris forſyner den med Stof for lang Tid,
Og mig med Haab og med fornyet Tillid.

Ninon
(med Latter).

Med Haab! Endog med Tillid! — Nei, Marquis,
Med de Artikler er De vel forſynet.
Men kom nu, ſom De lovede, og betids!
Huſk paa, her ſkal ſaa Meget arrangeres.

Marquien.

O, ſtol kun paa mig. (Gaaer.)

Pateren
(afſides til Chevalieren).

Nu, det er mig kjært.

Fjerde Scene.

De Forrige, uden Marquien. Marion, fra Haven.

Marion.

Ninon, den hele Plan med vor Tribune —

(bliver Chevalieren vaer.)

Ah, Chevalieren!

Chevalieren

(i godt Lune).

Marion, god Morgen!

Ninon

(til Marion).

Du ſeer vel ikke Pater Michelet —

Marion (neier).

Herr Pater! — — Men hvor er De, Chevalier,
Den hele Morgenſtund? Som jeg har ſøgt Dem!

Chevalieren.

Det gjør mig ondt ... ifald jeg havde vidſt —

Marion.

Ifald? — Det kunde De dog godt formode.
Vi har jo nu hver Morgen mødt hinanden
I Haven.

Chevalieren.

Ja, men De har ikke ſøgt mig.

Marion.

Og De vel heller ikke mig?

Chevalieren
(griber hendes Haand).

O jo,
Det har jeg, Marion, det har jeg ſikkert!

Marion.

Saa vær en anden Gang lidt meer opmærkſom,
Og jeg er god igjen.

Ninon
(til Marion).

Skjend heller paa ham!
Han er idag ſaa fuld af Luner!

Chevalieren.

Jeg?

Ninon.

Juſt De — og jeg er rigtig vred paa Dem.
(Til Marion.)
Hvad ſynes du? Han tager til Paris,
Vil ikke være med ved Maſkefeſten ...

Marion.

Nei, det gaaer aldrig an! Hvad ligner det?
(Til Chevalieren.)
Det gjør De om, for min Skyld — ikke ſandt?

Chevalieren (forlegen).

Med Glæde ... hvis De ønſker det ... og hvis —

Ninon.

Nu, det er ſmukt! Mig gav De Afſlag —!

Chevalieren.

Nei —

Jeg har betænkt, De var saa god at yttre,
At jeg forspildte Dem en lille Glæde —
Og saa desuden ... det var Uret af mig ...
En Fest som denne bør man tage Deel i,
Om ogsaa med Opoffrelse —

Ninon.

Ja, ja!
Jeg har jo Lov at tænke hvad jeg vil.

Marion
(til Chevalieren).

Men afgjort er det, at De bliver?

Chevalieren.

Ja.

Marion.

Og hjælper os, som vi har aftalt?

Chevalieren.

Gjerne.

Marion.

Saa gaae nu ned med mig i Haven. Giv os
En god Idee. Tribunen for Musiken
Er reent forkeert.

Chevalieren
(til Ninon).

De er jo ikke vred?

Ninon.

Nei, naar De bliver her, og bringer med
Et godt Humeur —

Chevalieren.

Jeg bringer et brillant!
O, jeg var ret uartig før — tilgiv mig!
Men nu ſkal Intet mere mig forſtemme!
Kom, Marion!

(Han og Marion gaae ned i Haven.)

Femte Scene.

Ninon. Pateren.

Ninon.

Det er hans Ungdoms Forret:
Fra et Extrem at ile til et andet.

Pateren.

Ja, det er ſandt. Dog har Ninon vel gjættet
Den ſkjulte Grund til hans Extremer.

Ninon.

Nei.
Har De?

Pateren.

Jeg mener, at De ſelv er Grunden.

Ninon.

Hvorledes jeg?

Pateren.

Er dette Dem en Nyhed?

Ninon.

Jeg veed ei hvad De mener.

Pateren.

Veed De ikke,
At De, kun De er Chevalierens Tanke,
At han tilbeder Dem — tilbeder? Nei!
Det Udtryk, der i vor Tid bliver misbrugt
Af hver letſindig Daare, og har tabt
Betydningen, er her for mat og ſvagt.
Han elſker Dem — ei ſom en Modejunker,
Der finder ſin Forfængelighed ſmigret
Ved Tanken om Ninon, den vidtberømte.
Han elſker Dem i Sandhed, med et ungt,
Et rigt Gemyts Uſtyrlighed og Varme.

Ninon (kort).

De tager feil.

Pateren.

Jeg tager ikke feil.

Ninon.

Jeg veed det bedre. Chevalierens Hjerte
Er, ſom De ſiger, ungt og varmt. Han ſværmer,
Og muligviis han troer kun, at han ſværmer
For meer end Een. Der er en anden Skjønhed,
Der fængsler ham for Øieblikket —

Pateren.

Hvo da?

Ninon.

De var jo nylig Vidne —

Pateren.

Marion?

Ninon.

Det forekommer mig sandsynligt —

Pateren.

Nei,
Det er ei muligt, De kan være blind
For Det, der taler just til Dem i alle
Hans Ytringer og i hans Dines Taushed.

Ninon (afvisende).

Som sagt, De tager feil. Det Sprog, han fører,
Er bleven Skik og Brug blandt mine Venner.
Enhver, der kommer i mit Huus, har vant sig
Til Udtryk, som vor Tids Galanterie
Har bragt i Sving. Jeg tager da imod dem,
Fordi det fordres af den gode Tone;
Og jeg vurderer dem som hine Blomster,
Man seer paa Marken, af en selsom Fiinhed,
Men næsten uden Rod. De visne snart,
Men ere dog et Smykke, mens de blomstre.

Pateren.

Ninon, er dette Deres Alvor? Har De

Randſaget nøie Deres Hjerte? ſvar mig!
Er der blandt alle Deres Venner Een,
De er ſaa kjærlig mod, ſom juſt mod ham?
Og over hvem De vaager med den Omhu
Som over ham? — Han boer paa Deres Landſted.
Det er en Gunſt, De før har nægtet Alle.
Da han var ſyg, da ſad De ved hans Leie,
Og vaaged' i hans Nærhed flere Nætter.
Engang, da Feber-Paroxysmen ryſted'
Den Lidende, da trykte De et Kys
Mildt paa hans Pande, mens med Ord De ſøgte
At bringe ham til Ro igjen.

Ninon
(med et Udbrud).

Herr Pater!

Pateren.

Jeg ſaae det ſelv; thi jeg var kaldet af Dem,
Og ankom i det Samme. O, et Syn,
Et underfuldt! Den ſjeldne Magt, Naturen
Har givet Deres Blik og Deres Stemme,
Den virked' ogſaa her med Trylleri.
Den Syge lagde Hovedet paa Puden,
Saae ufravendt paa Dem, og Fred og Hvile,
Ja, en lykſalig Stilhed bredtes over
Hans Aaſyn, — ſom om Livets Kilder ſtrømmed'

Fra Dem til ham, ſom om fra Dem han øſte
Tilværelſe —

Ninon
(i heftig Bevægelſe).

Hold op! De veed ei ſelv —
(fattende ſig.)
Bliv ikke vred — jeg ønſker helſt, at vi
Afbryde dette.

Pateren.

De er mig en Gaade.
Jeg har mig indbildt, at jeg kjendte Dem,
At Deres Indre laae for mig ſom udſlaaet.
Men nu — er der en Fold, der var mig ſkjult?

Ninon.

Nei, ingen Fold! Jeg lægger ikke Skjul
Paa mine Følelſer. Endnu engang,
Det er et Skin, der ſkuffer Dem. Mit Forhold
Til Chevalieren kan jeg let forklare.
Hans Fader var min Ven og fremfor Alle
Mig dyrebar. Forinden han forlod
Det Jordiſke, han bad mig bære Omſorg
For denne Søn, den eneſte, han eied'.
Nu veed De, det har ofte fundet Sted,
At unge Mennesker, af ædel Herkomſt,
Og der beſtemtes til en Løbebane,
Hvor Omgangslivets bedſte Tone fordres,

Er blevet anbefalede til mig
Og ſtadig have ſøgt mit Huus, — en Ære,
Jeg takker mine Venner for, hvis fine,
Urbane Tone —

Pateren.

Nei, Ninon, en Ære,
De ſkylder kun Dem ſelv, den fine,
Urbane Tone, der gaaer ud fra Dem.

Ninon.

Nu, hvorom Alting er, blev Chevalieren
Paa den Viis mig betroet. Var det et Under,
Ifald jeg ſaae i ham en hellig Arv,
Min Ven mig efterlod, og at jeg ſøgte
I Alt at være ham i dennes Sted?
Ifald jeg tog det mindre ſtrengt med ham,
Hvis Ungdom var ſaa ſtor, at jeg betragted'
Ham næſten ſom ... nu ſom en yngre Broder —?

Pateren.

Ja, jeg vil gjerne troe Dem. De maaſkee
Har ſeet i ham en elſket, yngre Broder.
Men han! Luk ei med Forſæt Deres Øine ...

Ninon.

Af Gud, Herr Pater, De er ſlem idag!
Jeg kommer ingen Vei med Dem. Men, godt,
Lad os da ſætte for et Øieblik,
At De har Ret. Hvad er det ſaa, det Hele?

En Smule Kjærlighed, er den saa farlig?
I Chevalierens Alder er vort Hjerte
Elastisk, og kan rumme mangen Daarskab.
En Ungdom uden Eros er ei god.
Thi Eros modner Følelsen, han skjærper
Forstanden, og han giver Ordet Vinger.
Men hvis nu jeg er virkelig en Gjenstand
For Chevalierens Ømhed, nu, min Gud,
Det er et Uheld, man kan overkomme.
Og han — ja han vil sværme som man pleier
Og skrive Madrigaler til min Ære,
Men, naar man venter lidt, saa gaaer det over.

Pateren.

Det er vor Tids Letsindighed, der taler
Af Deres Mund, og jeg er vant at see
Den hyldet af de ædleste Naturer.
De kjender ikke selv den Magt, De øver
Paa dem, der er omkring Dem. Og hvad angaaer
Vor unge Ven — jeg beder Dem indstændigt,
Læg Dem paa Hjertet: Kjærlighed er ikke
For ham et Tidsfordriv, en kort Beruusning.
Nei, den er Livet selv for ham og Livets
Begeistring, og den Luft, hvori han aander.
Han er et ædelt Kar, af fiin Natur,
Som der maa tages varligt paa. Behandler

De ham ſom Tidens Daarer, tør jeg ſpaae,
Han ſønderbrydes under Deres Hænder.

(Gaaer.)

Ninon (ene).

Ja, det er intet Nyt, min kjære Pater,
At vore Meninger om mange Ting
Er lidt forſkjellige. Men han er ellers
Saa overbærende, ſaa mild. Idag —
Han var i ondt Humeur — og Uret har han.

Sjette Scene.

Ninon. Marion, fra Haven.

Ninon.

Nu, Marion, du vilde tale med mig...

Marion.

Det har jeg glemt igjen.

Ninon.

Ja ja —

(ſeer paa hende.)

Men ſig mig,
Hvad feiler dig? Der trækker jo et Uveir
Op paa din Pande.

Marion.

Jeg er vred paa dig.

Ninon.

Og du kan være vred? — Nu, lad da høre.

Marion.

Du har jo givet Richelieu et Afſlag.

Ninon.

Det har jeg.

Marion
(med Ivrighed).

Det er uforſvarligt. Alle
Vil dadle dig derfor. Et ſaadant Tilbud,
Som han har gjort dig, er jo uden Mage.

Ninon.

Javiſt — men jeg maa lee! Forklar mig blot,
Hvad er det for en ſelſom Interesſe,
I Alle har med Eet for Cardinalen.

Marion.

For Cardinalen! Aa, for ham! — Men du,
Naar nu du giver ham et Nei, har viſt
En Grund dertil.

Ninon (leende).

Det har jeg viſt.

Marion.

Men hvilken?

Ninon.

Ja, hvad troer du?

Marion.

Naturligvis en anden
Inclination —

Ninon.

En anden? og for hvem?

Marion.

For Chevalieren.

Ninon (afſides).

Ah, lidt Jalouſie!

Marion.

Men det er Uret. Naar Marquis Favart
Gjør Cour til dig, og naar du ynder ham —

Ninon.

Men derfor kan jo gjerne Chevalieren
Tillige gjøre Cour til mig.

Marion.

Aa jo,
Men ikke, derſom han fik Lov at gaae
Sin egen Vei.

Ninon.

Hvor gaaer hans Vei da hen?
Til dig?

Marion.

Det troer jeg.

Ninon.

Ja, jeg troer det med.
Vær da kun ubekymret, Kjære. Ingen,
Der eengang har fordybet ſig i dine
Saa ſtraalerige Øine, der har ſværmet

For dette Smiil, der er ſaa mildt og muntert,
Kan lettelig ſig rive løs igjen.

Marion.

Nei, virkelig? er det dit Alvor?

Ninon.

Ja,
Og for at du kan troe mig, ſaa ſkal du
I mit Sted tage Plads i den Quadrille,
Hvor Chevalieren er iaften.

Marion
(lyſer hende).

Tak!
O, det var ſmukt af dig! Det har jeg ønſket,
Men har geneert mig for at ſige det.
Og hør, nu da jeg veed, at dine Tanker
Er andenſteds, ſaa vil jeg tilſtaae — (ſtandſer.)

Ninon.

Nu?

Marion.

At Chevalieren viſt har Godhed for mig.

Ninon.

Ja, derom blev vi enige.

Marion.

Blev vi?
Nei, enige, det er vi endnu ikke.

Ninon (ſmilende).

Jeg mener, du og Jeg.

Marion.

Naa før — javiſt!
O, han er altid venlig, er opmærkſom!
Og ofte, naar han er lidt melancholſk,
Og jeg kan tale til ham, bli'er han oprømt.

(Ved at kaſte et Øie ud i Haven.)

Der gaaer Babet — o, Gud, naar hun nu blot
Har huſket paa min Kjole — hav mig undſkyldt!

(Løber ud.)

Ninon (ene).

Hun elſker Chevalieren. Men hvorfor da
Var han ſaa nedſlaaet før? Nu, Marion
Har vel havt Luner; — eller han maaſkee
Har følt ſig rokket i ſin egen Ømhed.
Thi Kjærlighed er rig paa Tvivlens Plage.
Man tvivler førſt, om man er elſket; dernæſt
Man er i Tvivl, om man er ſelv forelſket.

(Idet hun nærmer ſig Udgangen til Haven.)

Der kommer han. Jeg ſkal dog tale med ham.
Man har jo ſeet tilforn, at en Paſſion
Ved Grubleri og ved en falſk Indbildning
Har ledet unge Menneſker paa Afvei.
Hvis det var at befrygte her, jeg kunde
Vel forebygge det ved et Par Ord.

(Vinker ud mod Haven.)

Syvende Scene.

Ninon. Chevalieren, fra Haven, med en Kasse Piſtoler under Armen.

Chevalieren.

De kaldte paa mig?

Ninon.

Ja, hvis De har Tid.

Chevalieren.

Hvor kan De ſpørge!

Ninon
(pegende paa Kasſen).

Men hvad har De der?

Chevalieren.

Piſtoler. Jeg vil hen i Elmelunden
Og øve mig. Lord Haſtings er min Lærer,
Og han har ſagt, at jeg gjør gode Fremſkridt.
Det er en herlig Øvelſe. Man føler
Sig ret tilbunds ſom Mand, naar man kan byde
Over et Angrebs- og et Forſvars-Vaaben.

Ninon.

Ja, det er herligt! — Kom og ſæt Dem ned.
De er jo atter bleven oprømt, ſeer jeg.

Chevalieren.

Ja, før var jeg i daarligt Lune — tilgiv!
Det var ret dumt.

Ninon.

Men ſig mig, hvad var Grunden?

Chevalieren.

O, Intet!

Ninon.

Er' Finantſerne maaſkee
I Vilderede? Ja, jeg veed jo godt,
I vor Tid ødelægger ſig Alverden.
Det hører med til Moden. Noget maa man
For Skams Skyld gjøre med.

Chevalieren.

Ak nei, jeg har
Langt Meer end jeg behøver.

Ninon.

Sandt at ſige,
Troer ogſaa jeg, at Grunden er en anden.
Thi alt i lang Tid, kjære Chevalier,
Har jeg bemærket, at Dem fattes Noget.
Meeſt har jeg ſluttet det af Deres Gang:
Den er urolig, ueens. Ja, maaſkee
Har dette lidet at betyde. Muligt
De blot er uopmærkſom paa Dem ſelv.
I ſaa Fald huſk hvad hiin Athenienſer
Har ſagt engang: at man i Fraſtand alt
Kan mærke, om en Mand er fri og ædel,
Blot ved at ſee ham gaae. Thi Trællens Gang

Er uden Rhythmus. De, min unge Ven,
Af ædel Herkomſt, med en fri Mands Tanker,
Bør alt ved Gangen viſe Fødslens Adel.

Chevalieren (diſtrait).

Ved Gangen alt?

Ninon.

De hører ikke efter.

Chevalieren.

Tilgiv — jeg ſaae paa Dem.

Ninon (mildt).

Det maa De gjerne.
Men hør dog ogſaa efter.

Chevalieren.

Jeg forſtod Dem.
De ſagde, Trællens Gang var uden Rhythmus.
Men, hvis nu jeg var Træl af ... af en Tanke,
En eneſte, der fylder ud mit Liv?
Den frie Mand, er han altid Herſker over
Sin Lidenſkab? Kan ikke Savn og Længſel,
Kan ikke Smerten røve Sjælens Rhythmus?

Ninon.

De ſiger Lidenſkab. I Deres Alder
Man mener Kjærlighed ved dette Ord.
De er forelſket; ikke?

Chevalieren.

Ak, Ninon!

Ninon.

Ja, denne Lidenſkab kan bringe Smerter,
Og Sindets Ligevægt den kan forſtyrre.
Men tør en Mand, hvis Kald det er at virke
Og at vurdere Livets Phænomener,
Hvert efter dets Betydning, tør han offre
Al Tid og Tanke til en flygtig Smerte?

Chevalieren.

En flygtig? Nei. Men nu en dyb og ſand?

Ninon.

En dyb, en ſand! O, Lidenſkabens Røſt
Er altid ſand og dyb, naar den er ſtærk!
See, kjære Chevalier, jeg veed for vel,
Naar hine Følelſer hos os ſig melde,
Da kan de ikke viſes bort. Naturen
Har dertil plantet dem for dybt i Bryſtet.
Men døm nu ſelv: hvorhen det unge Hjerte
Vil vende ſig, der ſtøder det paa Hindring.
Thi vor Cultur, vor hele Stats-Indretning
Har, ſom det lader, ſammenſvoret ſig,
For at forbittre Hjertet i dets Attraa.
Og Den, vi elſke, føler hun ſom vi?
Og hvis nu dette ſkeer, er hun i Alt
Det Ideal, vi have ſøgt i hende?
Her er en Kilde til evindelig
Selvplageri, til Klager og til Tungſind;

Og man er kommen til det Punkt, hvor Livet
Bedømmes ſkjævt og ſaare let forſeiles.

Chevalieren.

Det er viſt rigtigt hvad De ſiger. Men —
Hvor er en Udvei, naar De tilſtaaer ſelv,
Hiin Følelſe kan ikke viſes bort?

Ninon.

Det kan den ikke; men en god og kraftig
Natur beherſker Lidenſkabens Fordring.
Vort Liv — den gamle Viismand Epicur
Er i det mindſte af den Mening — ſætter
Sit Formaal i Lykſaligheb. Hvis dette
Maa billiges, ſaa bør vi undgaae Alt,
Der er forſtyrrende for vor Tilfredshed
Og i ſin Nydelſe kan bringe Smerter.
Thi Smerten, er den ei et Onde? Alle,
Der drage Aande, frygte den. Men nu
En utæmt Kjærlighed, der uophørlig
Forbittrer os vort Liv, er den et Gode?

Chevalieren.

Jeg maa vel nægte det. Og dog jeg troer,
Selv i dens bittre Smerter er en Lykke.

Ninon.

Men denne Lykke, hvis den er der, gjør os
Uſikkede for Livets andre Krav.

Den ender med, at Hjertet maa forliſe
Sin Attraaes Gjenſtand; thi den er umulig.
— Lad mig da give Dem et venligt Raad:
Søg intet Ideal hos Den, De elſker.
Betænk, at hun er ſtrøbelig, ſom Alt,
Der er elſkværdigt eller ſkjønt. Og dernæſt,
Lad ikke hendes Luner — hver har ſine —
Berøve Dem et muntert, frit Humeur.
Vær øm og kjærlig, ridderlig, galant,
Og rede til Opoffrelſe — men ikke
Paa Deres glade Ungdoms-Livs Bekoſtning.
En Elſker, der er triſt og melancholſk,
Gjør ingen god Figur. Med Suk og Klage
Erobrer man i vor Tid intet Hjerte.

Chevalieren
(ſpringer op med Smerte og i Heftighed).

Ja, De har truffet det! Triſt er jeg, triſt
Og melancholſk, uværdig Deres Omgang!
Jeg gjør mig latterlig, jeg veed det godt,
Og jeg har længe vidſt det!

Ninon.

Men min Gud,
Hvor fører Deres Heftighed Dem hen?
Det har jo Ingen drømt om.

Chevalieren.

Jo, Ninon,
Det har De tænkt, men hidtil har De ſtaant mig.

Ninon.

Men hør dog, kjære Ven ... nei, ſæt Dem ned
Og kom igjen til Ro. — Hvad har jeg ſagt,
Der kunde bringe Dem i ſligt et Oprør?
Jeg har blot ønſket at forhindre hiin
Forgudelſe, der er ſaa gjængs hos Eder,
I unge Herrer, naar I er' forelſkte.
Man ſkildrer os Cupido med en Bue,
Med Pile, med en Fakkel; men jeg tænker,
Hans Bind om Øiet allerbedſt ham ſkildrer.
Thi Kjærlighed er blind, den er et Værk
Af vore Sandſer, tager ikke Henſyn
Til den tilbedte Gjenſtands ſande Værd.
Den blændes af en Magt, den ikke ſelv
Formaaer at gjøre Rede for. Men dette
Vil en forelſket Ridder nødig tilſtaae;
Og ene dette har jeg havt for Øie.

Chevalieren.

Ninon, De mener ikke hvad De ſiger.
Seer Kjærlighed ei paa den Elſktes Værd?
Det troer jeg ikke. Hvad er da dens Kilde?
Er man forelſket i et Øies Straaler?

I Læbens Smiil? I Talens Velklang, eller
I Carnationens bløde Overgange?
O Himmel, ja jeg veed, jeg har erfaret,
Alt dette bringer Hjertet til at zittre.
Og dog, naar jeg i Enſomhed er henrykt
Ved Tanken om min Elſkte, naar jeg ſtræber
At holde hendes Billed faſt, da flygter
For min Erindring Læbens huldе Smiil
Og Øiets Glands og Talens Velklang — Alt
Forſvinder i et Eneſte, et navnløſt,
Et Herligt, et Guddommeligt, der ſtrømmer
Fra hendes Væſens Inderſte. Med dette
Jeg ſøger at formæle mine Tanker;
I dette taber ſig min Sjæl, men vinder
Sig ſelv i Tabet.

Ninon (afſides).

Stakkels Marion!

(Høit, idet hun reiſer ſig.)

De ſværmer, men det klæder Dem ſaa ſmukt,
At med Fornøielſe man lytter til Dem.
Med en ſaa varm Begeiſtring for vort Kjøn
Er Deres Lykke vis hos vore Damer.

Chevalieren.

Min Lykke! Ak, Ninon, ifald nu Den,
Hvis Yndeſt er mig dyrebareſt, hører
Med Kulde paa mig —

Ninon.

Det vil ikke ſkee.

Chevalieren.

Hvo veed —!

Ninon (afſides).

Ja, det kan være, Marion
Slet ikke har forſtaaet ham.

Chevalieren.

De ſelv,
De ryſter jo paa Hovedet ad mine
Forkeerte Meninger. Jeg frygter for,
At De af Godhed bærer over med mig,
Af Medynk med min Ungdom, men i Hjertet
Betragter mig ſom halvt et Barn, der ikke
Forſtaaer at ſkjønne ret paa Dem.

Ninon.

Men, Kjære,
Hvad er det for en Dæmon, der forfølger
Og plager Dem? De mener, at jeg taaler
Dem kun af Medynk? Men hvor kan De ſige,
Ja ikkun tænke det! Og veed De ikke,
At De bedrøver mig med Deres Ord?
Hvad kan jeg gjøre meer end jeg har gjort
For at beviſe Dem, hvor kjær De er mig?
Jeg er jo altid øm for Deres Vel;
Jeg foretrækker Dem ſaa tidt jeg kan det.

Der er hos Dem — det kan ei være andet —
En Stemme, der maa ſige Dem, at Ingen
Som De er ſtadig Gjenſtand for min Omhu.
Saa vær da lidt taknemmelig.

Chevalieren (knælende).

Ninon!
Ja, jeg er utaknemmelig! Jeg ſtjønner
Ei paa det Held jeg har, at jeg er daglig
Dem nær og ſoler mig i Deres Straaler.
Men vredes ikke! Deres Gunſt og Yndeſt
Er mig ſaa dyrebar, at kun et Blik,
Et mindre venligt Ord mig lader frygte,
At dette Gode kan forſtjertſes. — Nei!
Tænk om mig hvad De vil, men tænk kun ikke,
Jeg er ufølſom for det Held, jeg nyder.

Ninon.

Staae op, jeg beder Dem. Jeg er urolig
For Deres heftige Natur; jeg frygter,
At den kan let fordærve Deres Ungdom.
Fordyb Dem ei ſaa meget i Dem ſelv,
Adſpred Dem mere, ſøg til muntert Selſkab,
Og — ja nu huſker jeg med Eet, jeg ſelv
I dette Øieblik er Dem til Hinder.
De ſkal jo hen i Elmelunden; øv Dem,
Og ſkyd tilmaals, og kom igjen med helbredt
Humeur, og med et lyſt og muntert Anſigt.

Chevalieren.

O, jeg er helbredt alt! I Deres Dadel,
Der er saa skaansom, er der Helbredskraft.
Hav blot en Stund Taalmodighed med mig!
Ja, der er' Lidenskaber vaagne hos mig,
Og de er' stærke. Ofte har jeg tænkt mig,
Hiin Stræbens Uro i min Sjæl har Lighed
Med Tidens Flugt, og er som den saa formløs,
Og haster frem og river Alting med sig.
Men bliver ikke Det, vi kalde Tiden,
Ved Pendulslaget bragt i afmaalt Rhythmus?
Saaledes hiint Usynlige, der gjærer
Og truer mig med Oprør i mit Bryst,
Ved Dem, Ninon, ved hvert af Deres Ord,
Som ved et Pendels sagte Svingning, bliver
Det bragt i Ro og med sig selv forsonet.
— Nei, af en Træls Natur er Intet hos mig,
Selv om min Gang endnu er uden Rhythmus.
Men, om de Tvivl, den Smerte, jeg er stædt i,
Engang skal modnes til en fri Mands Tanker,
Mig og min Herkomst værdigt — ak, Ninon,
Det vil beroe paa Dem, paa ingen Anden.

(Kysser hendes Haand og gaaer hurtigt.)

Ninon

(efter et Ophold).

Mon Pateren har Ret? — Saa var det slemt!

(Gaaer langsomt ind.)

Tredie Act.

(Samme Haveværelſe hos Ninon.)

Førſte Scene.

Ninon
(ſidder og ſkriver).

Marquien bliver vred ... det faaer ei hjælpe!
Saa har vi Noget, vi kan ſkjendes om.
(Reiſer ſig.)
O, det er Jalouſie, der gjør ham blind!
Han troer om mig, jeg elſker Chevalieren,
Og deraf ſlutter han, at Chevalieren
Igjen maa elſke mig. Men denne Slutning ...
Og hvis det dog var ſandt? Er jeg da blind?
Han har jo altid været øm og kjærlig
Mod Marion — ja, heller ikke deraf
Man ſlutte kan. Var det da ikke bedſt,
Jeg fjernede ham fra mig? Ak, men dette

Vil falde mig saa tungt! — Ja, jeg maa ende
Mit Brev engang.

(Sætter sig igjen.)

Lad see! Marquien skriver:
„Hvis De vil overtyde mig, jeg feiler,
„Saa tillad, at jeg kjender Deres Maske
„Paa denne Fjeder-Hat, jeg vover —" Nei,
Saa let man vinder ikke Skjold og Sporer.

(Standsende, da hun vil skrive.)

Ja, det er sandt; men ... men i Grunden ønsker
Jeg selv — ja, lige meget! det er afslaaet.

(Skriver et Par Ord og lukker Brevet.)

Anden Scene.

Ninon. Babet (fra venstre Side).

Babet.

Lord Hastings spørger, om det er beleiligt —

Ninon.

Lord Hastings? Han alt her? — Nu kan jeg ikke ...

Babet.

Aa, det er Synd!

Ninon.

Han kjeder mig tildøde.

Babet.

Ja ... men han er saa morsom, naar han kjeder.

Ninon
(giver hende Brevet).

Lad dette Brev beſørges til Marquien.

Babet.

Ah, til Marquien! — Og den ſmukke Hat,
Han ſendte Dem —?

Ninon.

Den faaer han ſmukt igjen.

Babet.

Jeg be'er for den.

Ninon.

Du vil da, han ſkal kjende
Mig under Maſken paa den ſmukke Hat?

Babet.

Det vil jeg rigtignok; og jeg har tænkt,
At De har villet... ſaa omtrent... det Samme.

Ninon.

Ja, ſkynd dig nu med Brevet.

Babet
(gaaer, men vender ſtrax om).

Men Lord Haſtings?
De kan da aldrig nænne...

Ninon.

Du har Ret.
Lad ham kun komme.

Babet.

Han ſkal komme ſtrax.

(Gaaer.)

Ninon.

O, Himmel, nu jeg trænge kan til Taalmod.

Tredie Scene.

Ninon. Lord Haſtings. Siden en Tjener.

Lord Haſtings.

Det ſkulde ſmerte mig, hvis mit Beſøg
Uleiliger.

Ninon.

O nei, i disſe Dage
Er Læsning og Studering, kort ſagt, Alt,
Der nærmer ſig til Alvor, ſat tilſide.
Det er kun Galſkab, vi har nu i Tanker.
Jo mere man forſtyrrer mig, desbedre.
Har Mylord en fornøielig, en lyſtig
Hiſtorie, en Nyhed uden Mening,
Men god for Lattermuſklerne, ſaa kom kun!
Jeg tager med Erkjendtlighed imod den.

Lord Haſtings.

En Nyhed? Ja, det har jeg — meget rigtigt!
Om en fornøielig, beroer paa Dem.
Men Mening er der i den — i det mindſte
Jeg ſkulde troe det.

Ninon.

Nu, ja ja, en Nyhed
Med Mening i, den kan man ogsaa bruge.

(De tage Plads.)

Lord Haſtings.

Mit Kommes Henſigt er i Korthed denne:
Jeg ønſker at forbinde mig med Dem
I Ægteſkab.

Ninon.

Med mig?

(Affildes leende.)

O, denne Nyhed,
Den overgaaer min driſtigſte Forventning.

Lord Haſtings.

Jeg har Dem kjendt en Tid — jeg har ſtudeert Dem,
Jeg har lagt Mærke til Dem — meget nøie!
Og nu jeg — jeg har ſtor Reſpect for Dem.
Jeg troer, at De er meget ſkikket til
At blive Lady Haſtings.

Ninon.

Troer De, Mylord?

Lord Haſtings.

Ja, jeg har meget tænkt derover.

Ninon.

Mylord
Har neppe tænkt paa, at Ninon vil paſſe
Kun meget ſlet til Englands høie Adel.

Lord Haſtings.

Jeg beder om Forladelſe. Jeg har
Juſt tænkt paa dette. Men Ninon vil være
En Prydelſe for hvert et Land.

Ninon.

Ak nei!
Her i det muntre Frankrig, hvor man tager
Sig Livet mindre nær, og ofte ſpøger
Med Det, der er hos Andre bitter Alvor,
Her kan et Væſen ſom Ninon erholde
Betydning eller Ret til Exiſtens.
Hvis jeg har ſøgt at fjerne mig fra Mængden
I Vandel og Maximer, og har trodſet
De ſlemme Tunger, i Paris risquerer
Jeg høieſt et Bonmot paa min Bekoſtning.
Men Det, der her er tilladt eller taales,
Det blev hos Dem, hos Deres ſtrenge Landsmænd
Betragtet ſom en Brøde, og med Føie.

Lord Haſtings.

De taler ſom ſædvanligt meget ſandt.
Dog troer jeg, at Lord Haſtings Gemalinde
Kan være hævet over Folkets Mening.

Ninon.

Nei, det er Ingen! Det er Folkets Mening,
Der netop her begrunder mig min Ret.

Lord Haſtings.

Jeg tør ei nægte det.

Ninon.

Og desforuden,
De veed jo ſelv, hvordan jeg er forvænt
Til Samqvem med en Kreds af ædle Mænd,
Hvis Venſkab er min Stolthed. Troer De, jeg
Kan leve, naar man fjerner mig fra disſe?

Lord Haſtings.

Jeg troer, vi kunde tage Deres Venner
Med os til Haſtingshouſe; der er god Plads.

Ninon.

Ak nei, i England er ei Plads for dem!
Hvor troer De Molière kunde trives
Undtagen i Paris? Og nu Grammont?
Og han, min ſtakkels, ſtrøbelige Ven,
Scarron? Hvis han engang ſkal føres over
Kanalen, gaaer han ganſke viſt iſtykker.

Lord Haſtings
(meget alvorlig).

Vi la'er ham ſætte ſammen hos en Doctor.

Ninon.

Ja, hvorfor ikke!

Lord Haſtings.

Altſaa, Deres Vægring
Er ufravigelig?

Ninon.

Ak, Mylord, troe mig,
Til Ægteſkab er jeg kun daarlig ſkikket.
Det er en Lykke, jeg maa overlade
Til Andre, hvis Natur er mere from.
De veed, at i mit Huus er bygt et Alter
For Uafhængighed og Frihed. Men
Til dette Alter kan et Fruentimmer,
Naar hun er gift, ei længer bringe Offer.
En ugift Stand er Sjælen i min Frihed.
Den er et Magna charta, der betrygger
Mit Liv mod et vilkaarligt Regimente.

Lord Haſtings.

Jeg godt forſtaaer Dem; men ... det gjør mig ondt!
Mit Tilbud har ei været uden Henſigt.
Jeg havde tænkt, naar De blev gift med mig,
Naar med mit Navn jeg kunde Dem beſkytte,
At ſkulle bedre frie Dem fra en Fare,
Der er Dem ganſke nær.

Ninon.

En Fare? mig?

Lord Haſtings.

Her er en mægtig Mand, berømt ſom Statsmand,
Der efter Alt, hvad der er mig berettet,
Er meget vred paa Dem.

Ninon.

Det har jeg ventet.

Lord Haſtings.

Ninon har afviiſt ham; det har ham ſmertet;
Man taler om ham overalt ... man ſpotter,
Man gjør ſig lyſtig paa hans Regning — kort,
Min Ven, den engelſke Miniſter her,
Der kjender denne Statsmand meget nøie,
Har givet mig et Vink. Ninon gjør bedſt i
At vogte ſig; han er iſtand til Meget.

Ninon (afſides).

Mon Richelieu —?

Lord Haſtings.

Min Ven iſær holdt for,
At Maſkefeſten, vi er indbudt til,
Sandſynligviis er udſeet til et Anſlag.

Ninon.

Det er jeg rolig for. Den Mand, De mener,
Kan gjøre megen Uret, om han vil,
Og man vil taale det. Men hvis han prøver
At ſkaffe ſig ved Magt og Tyrannie
En Dames Gunſt, ſaa kan De troe mig, Alle
Som Een ſtod op mod ham. I dette Punkt
Kan ingen Franſkmand taale Tyranniet.

Lord Haſtings.

Men man er bleven latterlig. Man tænker,

En voldſom Handling gjør maaſkee forhadt,
Men under Hadet glemmer Folk at lee.

Ninon.

Ja, det er ſandt, men dog —
(med nogen Stolthed, idet hun reiſer ſig.)
Ninon vil haabe,
Hun er betrygget mod en voldſom Handling.

Lord Haſtings
(der ligeledes har reiſt ſig).

Jeg har advaret Dem. De ſelv maa vide,
Hvad der er nu at gjøre. Hvis De mærker,
Min Frygt var grundet, gjør jeg Dem et Forſlag;
Thi jeg har overlagt det — meget nøie.
De kjører til det engelſke Geſandtſkab;
Der er De uden Fare — for det Første.
Dernæſt min Vogn ſkal holdes i Beredſkab.
De tager til Calais inat; jeg har
Til denne By beſtilt Dem Forſpand. Ogſaa
Jeg har forſikkret mig et engelſk Fartøi.
— Alt dette kan De gjøre Brug af, enten
Alene, eller jeg ſkal Dem geleide.

Ninon.

I al Fald takker jeg for Deres Venſkab.

Lord Haſtings.

Saa vil jeg anbefale mig. Jeg beder
Dem overveie nærmere det Tilbud

Om Ægteſkab, jeg nylig har Dem gjort.
Og naar De ſtifter Mening, dette ſkulde
Mig være meget kjært. Ifald Ninon
Som Lady Haſtings ikke føler Lyſt til
At boe i London, blive vi fra London.
Vil Lady Haſtings reiſe, hun ſkal reiſe —
Til Frankrig, til Italien, til Spanien,
Hvorhen De vil; jeg ſkal Dem følge gjerne.
Hvis hun paa Haſtingshouſe vil tage Ophold,
Vi ſkal det gjøre ſmukt og comfortabelt,
Som Lady ønſker. Vi ſkal bygge op
Og rive ned. Der er en Park med Vildt,
Med Daadyr, Raadyr, ganſke ſmaa Kaniner.
Der er et Slot, ſom jeg iſſor lod bygge.
Jeg ſkulde troe, at det var meget ſmukt.
Er Slottet ikke efter Ladys Smag,
Vi ſkal det rive ned. Vi bygger op
Et andet Slot — det ſkal gaae meget hurtigt.

(Anbefaler ſig.)

Ninon
(ene, efter et Ophold).

Nei, Richelieu er vel iſtand til Meget,
Men dette, haaber jeg, han ikke vover.

(En Tjener kommer ind.)

Tjeneren (meldende).

Abbé Boisrobert.

Ninon.

Hvordan? Abbéen?

(Afſtides.)

Hos mig? og efter Det, der er paſſeret?
Hvad vil han? Mon han kommer med et Budſkab
Fra Richelieu? Jeg kan dog aldrig troe,
At jeg har Noget at befrygte.

(Til Tjeneren.)

Siig mig,
Er han alene?

Tjeneren.

Der ſtod En ved Vognen;
Jeg ſaae ei, hvem.

Ninon.

Saa lad ham vente her.
Jeg kommer ſtrax.

(Tjeneren gaaer.)

Ja, det er latterligt,
Og dog — Lord Haſtings Ord har næſten gjort mig
Lidt ængſtlig. I det mindſte vil jeg vide,
Om Egnen heromkring er fri.

(Gaaer ind tilhøire.)

Fjerde Scene.

Abbé Boisrobert. Latour (fra venſtre Side).

Boisrobert.

Kom kun!

Ninon har ſikkert travlt; jeg faaer nok vente.
Saa hold mig lidt med Selſkab.

Latour.

Som De ønſker.

Boisrobert.

Men naar hun nærmer ſig, maa du fortrække.

Latour (ſpottende).

Naturligviis. (Afſides.) Ja, vent! Vi faae at ſee,
Hvo af os To fortrækker først.

Boisrobert.

Latour!
See efter, om min Kappe ſidder lige.
(Da Latour lader ſom han ikke hører det.)
Du hører ikke. . . . ſkynd dig, ret paa Kappen!

Latour.

Naa, Kappen!

Boisrobert
(gaaer, efterat Latour har rettet paa Kappen, fornøiet op og ned og gnider Hænderne).

Veed du hvad, Latour, jeg er
I ypperligt Humeur.

Latour
(ironiſk og med hemmelig Spot).

Det var jo ſkjønt!
Og tør man vide Grunden?

Boisrobert.

Ah, det Ærind,
Jeg har fra Eminencen til Ninon,
Er dennegang behageligt.

Latour.

Ih nei!
Ja, med det forrige gik det nok galt.

Boisrobert.

Hvad galt? Det gik forbandet, reent forbandet!
Fuldſtændigt Afſlag!

Latour.

Men Hans Eminence,
Hvad ſagde han? Blev han da ikke vred?

Boisrobert.

Ja, tænk dig min Forlegenhed! Fortie,
Ja blot formilde Sagen, var umuligt.
Ninon, det var jeg vis paa, vilde ſelv
Fortælle vor Discours til ſine Venner.
Og det er ganſke rigtig truffet ind.
Nu er Hiſtorien i hele Staden.

Latour.

Ja, ogſaa jeg har hørt ... Men Cardinalen?

Boisrobert.

Jeg gik iaftes til ham, ſom en Synder,
Der venter ſig det Værſte. Mens jeg talte,
Sad han opmærkſom, ſpurgte mig om Alt,

Den mindſte Yttring — eengang blev han bleg —
Men intet Udraab, intet Tegn paa Vrede!
Det hovede mig ikke. Det betyder
Ei noget Godt hos Richelieu. Omſider
Lod han mig gaae. — Jeg var i piinlig Uro,
Jeg gik og bandede alle Amouretter.
Men nu, imorges, bli'er jeg hentet til ham,
Og han er over al Forventning oprømt,
Høiſt naadig i ſin Tale til mig —

Latour.

Saa?

Boisrobert.

Han indſeer nu, han gik igaar for vidt,
Har paalagt mig, at gjøre hos Ninon
Undſkyldninger og prøve paa Forſoning.

Latour.

Nei, virkelig? Og det var Alt?

Boisrobert.

Omtrent.
Nu har han atter faaet en anden Plan —
Maaſkee en lille Hævn ...

Latour (hurtig).

En Hævn? Hvorledes?

Boisrobert.

Han ſiger nu, han troer, at Marion
Har ſenere gjort Indtryk paa ham —

Latour.

Nei!

Boisrobert.

Ja, det var dig, der ſyntes godt om hende.

Latour.

Det kan jeg ikke huſke.

Boisrobert.

Nu, til hende
Er dennegang min Ambasſade.

Latour (langtrukket).

Saa?

Boisrobert.

Men det har ingen Fare. Marion
Er ung, hun har et let Humeur, er nylig
Traadt ind i Verden; der er Seiren vis.
— Jeg tog dig med af den Grund. Har hun givet
Et gunſtigt Svar, ſaa maa du flux med Svaret
Til Richelieu.

Latour (afſides).

Der bliver Intet af.

Boisrobert.

Men det er ſandt, Latour! Dengang vi kom,
Du hilſte, ſom det ſyntes mig, fortroligt
Den lille Kammerpige her i Huſet.
I er' vel gode Venner?

Latour.

Hm — en ældre
Inclination ...

Boisrobert.

Nu, godt, det træffer heldigt.
Hans Eminence — ſom han ſagde ſelv,
Af puur Nysgjerrighed og af en Grille —
Vil gjerne vide, om der Ingen var ham
Iveien hos Ninon, om hendes Hjerte
Maaſkee for Øieblikket juſt var fængslet.
See, ſaadan Noget kan man bedſt erfare
Hos Kammerpiger. Gjør dig derfor Umag.
Jeg tænker, du kan blive her ved Feſten.
Hold dig til Tjenerſkabet.

Latour.

Som De ſynes.
(Afſides.)
Til Tjenerſkabet? Herr Abbé, ſaa ſagte!

Boisrobert.

Der kommer Nogen.

Latour.

Det er kun Babet.

Femte Scene.

De Forrige. Babet (fra Haven).

Boisrobert.

Mit ſmukke Barn, kan jeg faae nu Audiens?

Babet.

Vil Herr Abbéen følge med til Høien,
Hvor man har Udſigt over Landeveien —

Boisrobert.

Ah, hun er nu i Haven! Saa kom med!

(Gaaer gjennem Havedøren.)

Babet
(ſagte til Latour).

Vent paa mig her.

(Gaaer.)

Latour (ene).

Ja, den er god at lokke,
Som hopper efter.

(Efter nogen Grunden.)

Altſaa Marion?
Hvordan forſtaaer jeg det? Mon Cardinalen?
Hm! ligemeget! Touren er til mig!
Ved Klogſkab og Behændighed jeg vipper
Min Herr Abbé, før ret han ſeer ſig om,
Fra ſin Indflydelſe — og det kan hænde,
At han maa bukke ſig for mig ſom Tjener.
— Omſider! Jeg har logret ſom en Hund,
Har krøbet frem paa Bugen, udholdt taus
Den Haan, ſom Adelsmandens tomme Hjerne
Kan klække ud — Alt i det Haab, at Tiden

Mig maatte viſe Veien til min Lykke.
Omſider! Touren kommer nu til mig!

(Babet kommer ind igjen.)

Babet.

Men Herr Latour, hvor har vor Herre Dem?
De er jo ſom ufynlig —

Latour.

Ja, min Glut,
Man har Forretninger, man maa ſee til
At nytte Tiden.

Babet.

Gaaer det Dem da godt?

Latour.

Brillant!

Babet.

De er jo anſat hos Abbéen.

Latour
(trækkende paa det forſte Ord).

Ja — viſt ... ja vel, det er jeg.

Babet.

Denne Poſt
Kan være Dem til Fordeel. Han har Navn for
At ſtaae ſig grumme godt hos Cardinalen.

Latour.

Saa? Mener man?

Babet.

Han hjælper Dem nok frem.

Latour (afſides).

Ja, hvis han ikke trænger ſelv til Hjælp.

(Høit.)

Jeg ſtoler paa mig ſelv; det er det Bedſte.
Men apropos — (afſides.) Abbéen vil jo vide,
Om Ingen her ſtod Richelieu iveien;
Og deri ſkal jeg føie ham.

Babet.

Nu da?

Latour.

Ja, apropos — Abbéen gjør vel Cour til
Ninon?

Babet.

Aa ja — ſom alle Folk, her kommer.
Han er galant og artig.

Latour.

Men jeg mener,
Om det er tydeligt, at han gjør Cour?

Babet.

Jeg ſynes ikke.

Latour.

Huſk dig rigtig om.
Pas paa idag, og ſlig mig hvad du mærker.
Det morer mig at vide.

Babet.

Men Abbéen
Gjør aldrig, det jeg mærker, Cour til Andet
End til en god Passiar, et dækket Bord
Og til et godt Glas Viin.

Latour.

Men, naar man nævner
Ninon for ham, saa kommer han i Hede.
Og taler han med hende, kan han være
Saa underdanig som hun var en Dronning.

Babet.

Ja, det kan være — men jeg synes ikke.

Latour.

Men, hvad jeg vilde spurgt dig om, idag
Er her nok Lystighed.

Babet.

Javist, med Masker!
Det bli'er guddommeligt. Det er Marquien,
Fra hvem Ideen kommer, og af ham
Er Festen arrangeret.

Latour.

Jeg har Lyst til
At være med ved denne Fest.

Babet.

Har De?
Men Dragt og Maske?

Latour.

Jeg har tænkt derpaa,
Og Alting i Beredſkab.

Babet.

I Beredſkab!
Men alle Dragter paſſer ikke her.
Der er kun tre Quadriller.

Latour.

Ja, det veed jeg.
Jeg har Zigeunerdragt.

Babet.

Den paſſer juſt.
Ah, naar man ret ſeer til, har nok Abbéen
Betænkt en Spas, hvor Herr Latour ſkal hjælpe.

Latour.

Javiſt, jeg hjælper ham til ... til en Spas;
Den bliver lyſtig. Tael kun ei derom.

Babet.

Nei, jeg er taus.

Latour.

Men hør nu, jeg behøver
Et Sted, hvor jeg kan klædes om — men hvor?

Babet.

Ja, hvor?

Latour.

Jeg tænker, paa dit Kammer.

Babet.

Aa!

Nei, det gaaer ikke an.

Latour.

Jovist, min Glut!
Jeg har jo været paa dit Kammer før.

Babet.

Det kan jeg ikke.

Latour.

Vær fornuftig. See —
(Viser hende en Pung med Penge.)
Den hører dig til, hvis du staaer mig bi.

Babet.

Men, Herr Latour, De er nok rig.

Latour.

Javel,
Og jeg kan gjøre Meer for dig med Tiden.
— Nu da?

Babet.

Ja, jeg skal tænke paa det.

Latour.

Godt.
Men een Ting maa du sige mig. Man kjeder
Sig mellem Master, man er ubekjendt med;
Og nogle gab jeg kjendt. Som for Exempel,
Ninon, hvad Dragt har hun?

Babet.

Naa, han er god!
Nei, det maa Ingen vide.

Latour.

Ja, Marquien
Og Herrerne, der komme her i Huſet.
Men jeg, Babet!

Babet.

Men det er ſtrengt forbudt.

Latour.

Men ikke overholdt.

Babet.

Jo, af Ninon.
De Andres Dragt er rigtignok de Fleſte
Ved tuſind Kunſter kommet efter.

Latour.

Naa da?

Babet.

Ja, men for Guds Skyld, hvis De med et Ord
Forraader mig, ſaa er jeg om en Hals.

Latour.

Til Ingen! Tael kun!

Babet.

Dragten ſelv gjør Intet;
Thi den er næſten eens i hver Quadrille —

Men Skjærfet eller Bæltet, og iſær
De Farver, man har valgt til Hattens Fjedre.

Latour (utaalmodig).

Nu, og Ninon?

Babet.

Ja, — men jeg ſtoler paa,
De ſiger Intet til Abbéen.

Latour
(med hemmelig Latter).

Nei,
Det lover jeg dig ſikkert. — Men Ninon?

Babet
(halv hviſkende og ſeende ſig omkring).

Hun har — — der kommer hun ... og med Abbéen.
Gaae, ſkynd Dem bare —

Latour.

Men du holder Ord,
Hvis ellers denne Pung ſkal blive din.
(Gaaer tilvenſtre.)

Babet (ene).

Det er da ſkrækkeligt ſom hele Verden
Interesſerer ſig for vor Ninon.
Og hendes Dragt og Maſke — hm, Marquien
Har lovet mig en Kaabe med Beſætning.
Ja, det er reent forkeert! For jeg gad vidſt,

Om der er Een, der kunde ſige Nei til
En foret Silkekaabe. — Jeg kan ikke.
(Løber ind tilvenſtre, idet de Efternævnte komme fra Haven.)

Sjette Scene.

Ninon. Abbé Boisrobert. Siden Marquien, Chevalieren og Marion.

Boisrobert
(til Ninon ved Indtrædelſen fra Haven).

Jeg bringer Eminencen da det Budſkab,
Der ſikkert vil ham glæde, at Ninon
Aldeles er forſonet.

Ninon.

Herr Abbé,
Forſoningen er let. Jeg har ei tænkt paa
At yttre Vrede mod en Mand, hvis Stilling
Er over min ſaa høit. Jeg har kun ſøgt
At overholde lidt min egen Ret.
(Affides.)
Og er fornøiet, at jeg ſlap ſaa godt.

Boisrobert.

Og hvad nu angaaer Marion —?

Ninon.

Da har jeg
Slet ingen Mening. Tael med hende ſelv.

En Sag af den Natur er ikke tjent med
At drives ved en Tredie.

Boisrobert (afſides).

Av, den traf!

(Høit.)

Men, ikke ſandt, De troer, Hans Eminence
Kan nære Haab —

Ninon.

Maaſkee.

(Marquien, der lidt forhen har nærmet ſig fra Haven, ſtudſende ved at ſee Abbéen, træder nu ind.)

Marquien (afſides).

Kan nære Haab?
Hans Eminence?

Ninon
(bliver ham vaer).

Der er jo Marquien!
Hvor jeg har ventet paa Dem!

Marquien.

Hav mig undſkyldt.
Man opholdt mig . . .

Ninon.

Jeg har alt undſkyldt Dem.

(Chevalieren og Marion træde ind fra Haven.)

Boisrobert.

Ah, Marion!

Ninon
(afſides med et Blik paa Chevalieren, medens de Tilſtedeværende complimentere hverandre).

Beſtandig er han ſammen
Med Marion! Jeg ſkulde troe, at dette
Var uden al Betydning?

Boisrobert
(til Marion).

Jeg begriber,
Den ſkjønne Marion maa længes efter
En Feſt, hvis Henſigt er at lade Skjønhed
Og Ynde triumphere.

Ninon.

Men, Marquis,
De kunde hjælpe mig. Boisrobert
Har ønſket et Begreb om Deres Plan
Med Maſketoget . . .

Marquien.

Den er let forklaret.
(Til Boisrobert.)
Der bliver tre Quadriller, en af Hoffolk
Fra Frants den Førſtes Tid, og en af Hyrder,
Hyrdinder og tildeels af Fiſkerfolk;
Og endelig Zigeunere. Af disſe
Vil dannes førſt et Optog; dette gaaer fra
Vort Samlingsſted og til Cytheres Tempel.

Paa Plainen foran dette bliver dernæſt
Udført af hver Quadrille flere Toure,
Og ſiden i Forening af dem alle.
Nu ſpreder man ſig ad, hvorhen man vil,
I Havens Gange, her i Huſets Forſal,
Kun Damerne maſkeerte, men de Herrer,
Der beile til en elſket Dames Gunſt,
I denne Mellemtid maae demaſkeres.
Og nu begynder Eros' Feſt; man kappes
At gjætte ſig til Damen under Maſken,
Og at forviſſe ſig om hendes Yndeſt.
I denne korte Tid det kommer an paa,
Hvor ſtrengt og hvor barmhjertigt vore Skjønne
Vil viſe ſig mod dem, der ſukke for dem.
Thi Herrerne ſkal vælge nu en Dame
For Aftenen, for Lyſtighedens Slutning,
Et Maſkeſpil i nyforbundne Grupper,
En Feſt til Eros' Priis ved Faklers Blus,
En Sværmen i det Frie ved Aft'nens Stjerner!

Boisrobert.

Arrangementet gjør Dem Ære.

Chevalieren.

Herligt!
En Sværmen i det Frie ved Aft'nens Stjerner!

(Med et Diekaſt til Ninon.)

Ja, naar os Lykken er lidt god og ſender

Til os vort Hjertes Dame, naar det ikke
Os bliver gjort for vanſkeligt at gjætte.

Marion.

Aa, det er ikke ſvært at gjætte.

Boisrobert
(til Ninon).

Altſaa,
Til faſtſat Tid vi ere her paa Pletten.

Ninon.

Og Alle mig velkomne.

Boisrobert.

Indtil den Tid
Jeg anbefaler mig.
(Til Marion.)
Og Dem jeg haaber
At møde ſtraalende paa Feſtens Himmel
Iblandt dens førſte Stjerner.
(Hilſende.)
Mine Herrer!

(Gaaer gjennem Havedøren, ledſaget af Ninon og Marion.)

Chevalieren
(til Marquien, idet denne vil følge efter de Andre).

Et Øieblik! — Abbéen, gik ei han
Med Cardinalens Ærind til Ninon?

Marquien.

Jo, ganſke rigtigt.

Chevalieren.

Og er her igjen!
Hvad troer De, det betyder?

Marquien.

Intet Godt;
Saavidt jeg mærked' før, et nyt Forſøg.
Man gjør vel retteſt i at paſſe paa.

Chevalieren.

Men efter den Fornærmelſe, hun leed,
Hvor vil hun taale ham i Huſet?

Marquien.

Kjære,
Geſandterne fra ſlige høie Magter
Kan ikke viſes bort ſaa let. Desuden,
Man veed jo ikke, hvad der er hans Budſkab.
Jeg vil ſee til at faae lidt Nys derom.
(Gaaer gjennem Havedøren.)

Chevalieren (ene).

Hans Budſkab! Lad Abbéen vogte ſig!
Han ſlipper ikke; hvis jeg mærker Uraad,
Jeg jager ham min Kaarde gjennem Livet.
— O, denne Dag og denne Aftens Dæmring,
Jeg ſmertefuldt har ventet paa — hvad vil den
Bebude mig? Indtil idag jeg kun
Med ſtjaalne Vink og under mangen Omvei

Har røbet hvad jeg føler for Ninon.
Med Andre kan jeg tale; jeg kan spøge
Med Marion, og være glad og tvangløs.
Men nærmer jeg mig hende, er det næsten
Som om det Ord, jeg søger, for at frie mig
Fra denne Qval, er angst som jeg og flygter.
— Men under Maſken er man driſtig. Ingen
Kan mærke Blodet ſtige mig til Kinden
Og Bleghed jage det igjen derfra.
Da vil jeg kunne tale; og Ninon
Vil ikke flye for mig — og jeg tør vove — —
O, Drømme! Drømme! — hvis jeg turde vove —!

Syvende Scene.

Chevalieren. Babet (der kommer fra venſtre Side med en ſtor Hatteæſke og vil gaae over Scenen).

Chevalieren.

Babet, hvad har du der?

Babet (afſides).

Naa, det var net!

(Høit.)

Aa, hvad jeg har! lidt Pynt.

Chevalieren.

Til Maſkefeſten?

Babet.

Nei, det er gammel Stads.

Chevalieren.

Babet, du lyver;
Det kan jeg ſee paa dig. Luk Æſken op,
Og lad mig ſee —

Babet.

Nei, det er ikke tilladt.

Chevalieren.

Hvis det er gammel Stads, hvorfor da ikke?
(Vil aabne Æſken.)

Babet
(ſøger at forhindre det).

Jeg er ulykkelig, ifald De ſeer...

Chevalieren.

Nu har du røbet dig, nu vil jeg ſee —
(aabner Æſken.)
— En Hat, hvor den er ſmuk! med dunkelrøde
Og hvide Fjedre...

Babet (afſides).

Ja, nu er det ſkeet!

Chevalieren
(tager Hatten op af Æſken).

Nei, intet Syn er ſaa forføreriſt
Som al hiin Pynt, der ſynes ſammenſat
Af Æther-Stof, og underfuldt forhøier
Et Fruentimmers Skjønhed. O, Babet!
Til hvem er denne Hat?

Babet.

O lad mig gaae,
Og giv mig den igjen. Hvis Nogen kom...

Chevalieren.

Ja, ſlig mig først —

Babet.

Det gaaer umuligt an.

Chevalieren.

Babet, jeg veed, at du engang har ønſket
De Braceletter, Marion fik af mig...

Babet.

Ja, det veed Gud jeg har; men... men, hvor kan jeg —

Chevalieren.

Jeg giver dig et ſaadant Par, ifald du
Vil ſige mig: er Hatten til Ninon?
— Du tier? Er den? O ja viſt, det er den!
Men du maa ſige ja —

Babet.

Ja! Ja! men ſlip mig!
Der kommer Nogen. Nu er jeg forloren!

Chevalieren.

O Tak, fordi du var ſaa god.

(Gaaer tilvenſtre.)

Ottende Scene.

Babet. Ninon og ſiden Marion, begge fra Haven.

Ninon
(kommer til, mens Babet endnu er ſyſſelſat med at lægge Hatten ind).

Babet,
Hvem var det, der forlod dig?

Babet.

Mig?

Ninon.

Javiſt.
Jeg ſaae det tydeligt — og Æſken aaben!
Han har da ſeet ... Hvem var det? ſiig det ſtrax.

Babet.

Det ... det var Chevalieren!

Ninon.

Chevalieren!

Babet.

Han brugte Magt ... det var mig reent umuligt —

Ninon.

Han ſpurgte dig, til hvem den var? Nu ſvar!

Babet.

Han ſpurgte, om den ikke var til Dem.

Ninon (urolig).

Til mig? Du tager feil.

Babet.

Jeg tager feil?
Han var ſom ude af ſig ſelv, indtil han
Fik Viſhed om, den var til Dem.

Ninon (afſides).

Til mig!
Hvad er hans Henſigt da? Er det et Tegn til,
At Kjærlighed til mig har ham betaget,
Som Pateren vil paaſtaae ... hvilken ond,
Uſalig Magt har da forblindet ham!
Nei, det maa ikke ſkee! Jeg maa forhindre,
Saa meget ſom det ſtaaer til mig, hans Daarſkab.
Jeg maa berøve ham alt Haab. (Høit.) Babet,
Den Fjederhat, Marquien ſendte til mig,
Hvor blev den ſat?

Babet.

I Cabinettet.

Ninon.

Godt.

(Afſides.)

Der kommer Marion. Hvis der er Nogen,
Der kunde lede ham paa andre Tanker,
Saa er det hende. Jeg ſkal dog forſøge ...
Maaſkee man kunde med et lille Krigspuds —

(Gaaer Marion, der kommer fra Haven, imøde.)

Nu ſkal du høre hvad der er mig hændt;

Min uforlignelige Hat, ſom du
Var ſaa forelſket i —

Marion.

Den til din Dragt?

Ninon.

Javiſt, min Helligdom!

(Tager den ud af Æſken.)

Der er den — ſee!

Marion.

Ja, den er ſmuk.

Ninon.

Men den har Chevalieren
Faaet Die paa.

Marion.

Men veed han, hvis den er?

Ninon.

Han veed, at den er min.

Marion.

Nu ja, Ninon —

Ninon.

Men han har tvunget eller overtalt
Babet til at betroe ham det.

Marion.

Har han?
Det troer jeg ikke.

Ninon.

Kjære Marion,
Men det er poſitivt. Jeg ſelv kom til,
Da han løb bort. Desuden, ſpørg Babet.

Babet

(der har trukket ſig noget tilbage).

Jo, det er ſandt.

Marion.

Da er det ikke ſmukt.
Men lad ham! Det kan være mig det ſamme!

Ninon.

Nei, Kjære, det er ikke dig det ſamme,
Og heller ikke mig. Og derfor troer jeg,
At du ſkal tage Hatten paa.

Marion.

Nei Tak!
Hvis han har tænkt paa dig, ſaa bær kun du den.
Nu har han jo beſtemt ſig.

Ninon.

Ja, hvem veed!
Hos unge Herrer er det tidt et Indfald,
En Grille, der beſtemmer dem. Maaſkee
Han troer, det er hans Skyldighed at vælge
Iaften mig, der er Værtinde —

Marion.

Troer du?

Ninon.

Maaſkee — og det er rimeligt — han ſelv
Ei rigtigt veed, hvorhen hans Tanker lokkes.
Du har jo ſagt, hans Vei gik hen til dig,
Naar Ingen krydſer den. Saa lad nu os
See til, om vi kan hjælpe paa hans Hjerte.
Der er kun Lidet at risquere. Seer han,
At han tog feil, ſaa bilder jeg mig ind,
At du vil trøſte ham ſaa godt du kan.

Marion.

Som du vil. Du har meer Forſtand end jeg.

Ninon.

Aa nei! Men jeg gjør Brug af den, jeg har.
Kom ſaa!

(Til Babet.)

Bring Æſken op til Marion,
Og vær nu taus; hvis ikke, bli'er jeg vred.

(Hun og Marion gaae ind tilhøire.)

Babet.

Det kom jeg bedre fra end jeg fortjente.

(Tager Hatte-Æſken og vil gaae ud tilvenſtre, da Latour liſter ſig ind fra Haven.)

Niende Scene.

Babet. Latour.

Latour.

Bliv her! Sæt Æſken ned —

Babet.

Men, Herr Latour!
Hvor kommer De fra? Han er kjørt, Abbéen.

Latour.

Det veed jeg. Skynd dig — lad mig see...
(vil tage Æsken fra hende.)

Babet.

Nei, nei!

Latour (ry).

Aa Snak!
(Aabner Æsken.)
Jeg saae fra Haven, at Ninon
Holdt denne Hat i Haanden. Er det den,
Med disse Fjedre, som du nævnte før,
Da vi blev afbrudt?

Babet (confunderet).

Ja — javist.

Latour.

Lad see!
(Betragter Hatten, dog uden at tage den op.)
Hm! purpurrødt og hvidt!
(Med Eftertryk.)
Og det er den,
Ninon har paa ved Festen?

Babet.

Ja — javist!
(Afsides.)
Nu maa jeg tie, ellers gaaer det galt.

Latour
(kaſter en Pengepung til hende).
Der har du Pungen. (Affides.) Den er vel fortjent.

Babet.
Men, Herr Latour —

Latour.
Kom op med paa dit Kammer.
(Gaaer hurtig ud tilvenſtre, fulgt af Babet.)

Fjerde Act.

Et Partie af Haven ved Ninons Landſted. Forgrunden adſkilles ved nogle eneſtaaende Buſke og mythologiſke Statuer fra Baggrunden, der holdes lys og aaben.

Første Scene.

Naar Tæppet gaaer op, drager et Optog af Maſker over Scenen i Baggrunden; det beſtaaer af Hyrder, Hyrdinder og Zigeunere.

Derefter træde **Ninon** og **Marion** ind i Forgrunden, begge i Hofdragt fra Frants den Førſtes Tid og med Fjederhatte, Marion med den i forrige Act omtalte. — Siden **Chevalieren.**

Det bemærkes, at alle de i denne Act i Forgrunden optrædende Perſoner komme enten ind med Maſken i Haanden eller tage den ſtrax af ved Indtrædelſen, med mindre det Modſatte udtrykkelig er bemærket. Alle de handlende Perſoner ere, dog med uforandret Coiffure, maſkerede i Hofdragt fra Frants den Førſtes Tid, med Undtagelſe af Latour, der er i Zigeunerdragt, og Lord Haſtings, der er i Hyrdedragt.

Fra det Øieblik Tæppet gaaer op og til tredie Scenes Begyndelſe, hvor Marion træder ind, fulgt af Chevalieren, høres en ſagte Dandſe-Muſik, der antages poſteret i Nærheden. Den vedbliver uafbrudt under Dialogen, men ſaaledes, at den ei virker forſtyrrende ind paa denne. I femte Scene høres den igjen, men kun, medens de Maſkerede drage over Scenen.

Ninon
(trædende ind).

Nei, her er Ingen. Tag kun Maſken af.
(De demaſkere ſig begge.)
Du vilde ſagt mig —

Marion.

Ja, jeg vilde ſagt,
At det har glædet mig, at ſee dig gaae med
Den Fjederhat, Marquien ſendte til dig.

Ninon.

Ja, dengang blev jeg tvungen til at være
Barmhjertig mod den Fuſentaſt.

Marion.

Nu ſeer jeg,
At jeg tog feil, og at du ikke tænker
Paa Chevalieren.

Ninon (affides).

Ja, maaſkee jeg tænker
Kun altfor meget paa ham. (Høit.) Nu, men du,
Hvad har nu du iſinde?

Marion.

Ja, Ninon,
Det er fortredeligt! Jeg kan dog ikke
Gaae hen til ham og ſige: Her er jeg!

Ninon (ſmilende).

Nei, ikke naar der Nogen er tilſtede,

Thi det er jo forbudt Jer. Men, naar Ingen
Er nærved — tænk dig om ... maaſkee du kan.

Marion.

Har du lagt Mærke til den Dragt, han bærer?
Den klæder ham ſaa godt.

Ninon.

Ja, du har Ret.
Hans ranke Vært, hans frie og lette Holdning,
Hans kjække, hans ungdommelige Gang,
Bemærker man førſt ret i denne Dragt.
Det lader til, at Chevalieren føler
Sig under Maſken tillidsfuld og driſtig.
Og i Quadrillen, da han dandſed' med dig,
Beundred' jeg — jeg kunde næſten ſige
Den fine Følelſe, hvormed han dandſed',
Hiint Udtryk af en ædel Aand.

Marion.

Ninon,
Hvergang du taler om ham, ak ſaa varmt,
Og ſaa beundrende, ſaa bli'er jeg angſt.
Du holder dog viſt af ham.

Ninon.

Vær dog rolig.
Af mig har du viſt Intet at befrygte.
Vær kun elſkværdig — og det er du altid —

Og du ſkal ſee! — Men kom, vi bli'er forſtyrred'!

(De gaae ud til venſtre Side i det ſamme Chevalieren kommer haſtig fra den modſatte Side, ſom om han vilde følge efter dem, men ſtandſer.)

Chevalieren.

Der gaaer hun! om jeg talte nu til hende?
Tog Mod til mig? Men hun er ei alene.
Fordømt! beſtandig er jeg bleven hindret.
— Der ſeer jeg dem igjen ... de ſmutter ind
I en Allee ... jeg maa igjen forſøge.

(Gaaer.)

Anden Scene.

Abbé Boisrobert og ſiden Lord Haſtings, begge fra høire Side.

Boisrobert.

Nu gjælder det! Ninon har lovet mig
At nævne ſig for mig. Ved hendes Hjælp
Jeg haaber, faaer jeg fat paa Marion.
— Den Slyngel, den Latour, der har forladt mig!
Nu har jeg Ingen, jeg kan ſende til
Hans Eminence.

(Lord Haſtings træder ind, klædt ſom Hyrde.)

Lord Haſtings

(afſides, betragtende Boisrobert fra Siden).

Ja, det er Abbéen.
Jeg har ham kjendt. Ham ſkal man paſſe paa.

Hvis der er nogen Fare ſom jeg frygter,
Den ſkulde komme viſt fra ham.

Boisrobert
(bliver ham vaer).

Lord Haſtings!
Det er en Lykke, De har Maſken af.
I denne Dragt — o, den er meget ſmuk,
Den er romantiſk — men den gjør Dem ganſke
Ukjendelig.

Lord Haſtings.

Ja, det er Dragtens Hensigt.

Boisrobert.

Dens Hensigt er vel meer end een. De mener,
En Dragt ſom den kan ingen Dame modſtaae.

Lord Haſtings.

Jeg har den valgt, fordi den er bequem.

Boisrobert.

O, De har valgt den ſom et Skildt med Paaſkrift:
„Her er Logis hos den forelſkte Hyrde!“
— Men De er ene her? har De havt Uheld?
Har Deres Hjertes Dame været gruſom
Og nægtet Dem at kjende hendes Maſke?

Lord Haſtings.

Mig ſynes, De er ogſaa her alene.

Boisrobert.

Ja jeg! Men derimod en Mand ſom De
Bør være paa ſin Poſt ved denne Feſt.

Lord Haſtings.

Jeg troer, at jeg er netop paa min Poſt.
Skal ſaa vi To gaae ſammen?

Boisrobert.

Meget gjerne.

(De gaae tilhøire.)

Tredie Scene.

Ninon og Marquien, ſenere Marion og Chevalieren, alle fra venſtre Side.

Marquien.

O, ſtjul Dem ikke længer! Disſe Farver,
Der over Deres Hoved vaie, henrykt
Har jeg bemærket, det er mine Farver.
Tillad, jeg tyder dette ſom et Tegn,
At Maſken dølger En, der er i Alting,
I Skjønhed, ſom i Høimod uden Lige.

Ninon
(med Maſke for Anſigtet).

For min Høimodighed jeg frygter ſelv,
Og ſtjuler derfor ſkamfuld den med Maſken —

Marquien.

Nei, Maſken ſelv er klædt i Sorg, fordi
Den ſtjuler ſom en Sky det faure Aaſyn.

Ninon.

Hvis Maſken er en Sky, ſaa maa den bort,
Thi denne Feſt maa ingen Sky formørke.
(Afſides, idet hun vil demaſkere ſig.)
Der kommer Marion med Chevalieren —
(høit.)
Nei, ikke her — følg med!

Marquien.

Jeg følger gjerne.

(Byder hende Armen og følger hende ud ad den høire Side, i det ſamme Chevalieren og Marion træde ind fra den modſatte Side.)

(Marion, med Maſke for, gaaer langſomt foran, med bøiet Hoved, og ſtandſer omtrent midt paa Scenen.)

Chevalieren.

Har jeg bedraget mig? Dengang jeg vovede'
At tale til Dem, gav De mig et Vink,
Et faſt umærkeligt, men et, der foer
Electriſk gjennem mig. Var dette Vink
Beſtemt for mig? — o tael!

Marion.

Det var til Dem.

Chevalieren.

Og tør da jeg, den ringeſte blandt Alle,
Der bøier ſig for Dem, i Vinket ſee
En mild Beſlutning: til den Feſt, der venter
Jaften os, De vælger mig til Fører?

Marion.

Jeg vælger Dem.

Chevalieren.

O, hvilken uhørt Lykke!
De vælger mig! Nei, er det ogſaa Sandhed?
Spøg ikke med mig! Er det Deres Alvor?

Marion.

Mit Alvor.

Chevalieren.

O, ſaa tillad, jeg gjør Brug af
Den Rettighed, ſom dette Valg mig giver.
Tag Maſken af, at Deres Blik og Mine
Kan give mig Bekræftelſe paa Valget.

(Marion tager Maſken af.)

Hvad ſeer jeg, Marion!

Marion.

Ja, det er mig.
Det har De ſikkert vidſt.

Chevalieren.

O Marion,
Jeg har ... javiſt, jeg har formodet —

(afſides.)

Hvilken
Ulykkelig Forverling.

Marion.

Vær oprigtig,
De vidſte, det var mig.

Chevalieren.

Jeg vidſte ... men,
Den Fjederhat, De bærer —? disſe Farver —?

Marion.

Ja, det er rigtigt: Hatten er Ninons.

Chevalieren (bedøvet).

Hvor kan da De —?

Marion.

Det er jo Deres Skyld.
Babet har røbet Dem. De ſaae jo Hatten.
Og derfor ønſkede Ninon, at jeg ...

Chevalieren.

At De ... ja, jeg forſtaaer Dem: hun har ønſket
At være ſkjult for mig.

Marion.

Naturligviis.
Man ſkal jo gjætte.

Chevalieren.

Ja, man ſkal jo gjætte!
Og hun — med hvilke Farver gaaer da hun?

Marion.

Hun har en Hat med blaa og hvide Fjedre.

Chevalieren.

Med blaa og hvide ...?

Marion.

Vær nu blot oprigtig:
De gjættede, at det var mig?

Chevalieren.

Var Dem?
Ak, Marion, De er saa god. Jeg kan ei
Bedrage Dem. Jeg gjætted' paa Ninon.

Marion.

Ninon!

Chevalieren.

Bliv ikke vred! De veed jo selv,
At Ingen raader over Hjertets Valg.
De er mig kjær — ved Himlen, Faa som De!
Men hvad der banker i mit mindste Pulsslag
Med Længsels Attraa, det er for Ninon.

Marion (fortrydelig).

Men det er Uret af Dem — ja, det er det!
De kunde sagtens vide...

Chevalieren.

Hør mig!

Marion.

Nei —
Det er mig Alt det samme. Lad mig gaae.

Chevalieren.

De gaaer i Vrede...

Marion.

Jeg er ikke vred.
Men jeg er kjed af disse Masker. (Vil gaae.)

Chevalieren.

Bliv!
Lad mig forsone Dem. Naar De blot vidste,
Hvordan det smerter mig —

Marion.

Jeg veed det nok,
De taler som de Andre — det er stygt!
Dem har jeg troet saa godt; og nu — ja vent kun!
De vil fortryde det — det skal De see!
Og saa ...

Chevalieren.

O, hør mig!

Marion.

Jeg vil Intet høre.
(Gaaer.)

Chevalieren (ene).

O, jeg har krænket hende! Hun blev vred,
Og vist med Grund. Thi det er tungt at blive
Forsmaaet. Men jeg —
(Efter nogen Grublen.)
Hun har en Fjederhat
Med blaa og hvide Fjedre. — Men ifald hun
Vil være skjult for mig? Ja, hiint Ifald,
Det vil jeg hænge Haabet i. Mit Liv

Er lagt i et Ifald; med denne Krog
Jeg drager Vished op. Men Vished vil jeg.
(Gaaer.)

Fjerde Scene.

Latour, i Zigeunerdragt, med Maſke for, ſom han, da han ſeer ſig ene, tager af, kommer liſtende fra Baggrunden.

Det var Ninon; jeg tager ikke feil.
I Fraſtand alt jeg ſaae de purpurrøde
Og hvide Farver. Men hvem var da han?
Det ſyntes mig, han talte varmt og heftigt.
Fordømt, jeg ikke ſaae ham! — Var hans Kappe
Ei violet? nei ſort — — — Men Maſken paa!
Der har vi hele Sværmen.
(Blander ſig mellem de Ankommende og forlader Scenen med dem.)

Femte Scene.

Een eller flere Quadriller af Maſkerede (enten Hyrder eller Zigeunere) drage igjen over Scenen i Baggrunden. Naar Mængden har adſpredt ſig, træder **Ninon**, fulgt af **Chevalieren**, hurtig ind fra Baggrunden.

Ninon
(med Maſke paa).

Tael ſagtere! hvad vil De mig? ... Nei, her —
Her kan man ikke høre Dem. Nu, tael!

Chevalieren.

Ninon, ak jeg har kjendt Dem under Maſken.
Benægt det ei!

Ninon.

Og hvis De nu tog feil?

Chevalieren.

Jeg feiler ikke.

Ninon.

Men, hvis jeg nu ſtaaer paa
Min Maſkefrihed?

Chevalieren.

Men det gjør De ikke.

Ninon.

Nu, jeg vil føie Dem — (tager Maſken af.)

Chevalieren (glad).

Iſandhed?

Ninon.

Stille,
Og hør førſt hvad jeg ſiger.
(Noget ſky eller forlegen.)
Der er En,
For hvem jeg alt har demaſkeert mig.

Chevalieren (ſmertelig).

Har De?
En Anden har De valgt? En Anden? hvem?

Ninon.

Til dette Spørgsmaal har De ingen Ret.

Chevalieren.

Ak nei, jeg veed ... men tag det ei saa nøie!
Jeg var uheldig ... jeg forsømte Tiden.
Maaskee den Anden har forud for mig
Kun Tiden, han har bedre vidst at passe.
Lad ikke Det, der er uvæsentligt,
Afsige Dommen over mig. — Ninon,
En Anden har De valgt? Men har De valgt ham
Med Hjertet, eller ...

Ninon.

De er indiscret!

Chevalieren.

O, jeg er ellers frygtsom for at støde
Dem med et Ord; men svar mig kun paa dette!
Siig, det er usandt, De har valgt en Anden!
Ved denne skjønne Fest, hvor Eros selv
I sagte Strømninger bevæger Mængden,
Der tør jeg spørge Dem: Hvem er den Anden?
Hvor kan han føle det for Dem som jeg?
Det er jo ikke muligt. Blandt dem Alle,
Der sværme rundt om Dem, er Ingen, Ingen,
Hvis Ømhed maaler sig med min for Dem.

Ninon (afsides).

Han er affindig! (Høit.) Chevalier, forlad mig!

Chevalieren.

Ninon, vær overbærende, vær mild!
Siig ja, ſtig nei! — det Ord, jeg nu ſaalænge
Har baaret paa, det flygter fra min Læbe,
Det vinder ſig derfra med Skjælven — hør mig!

Ninon (afſides).

Min Gud!

(Bliver den indtrædende Boisrobert vaer, og iler hen til ham.)

Sjette Scene.

Ninon. Chevalieren. Abbé Boisrobert. Siden **Marquien, Latour, og To, Tre af Maſkeſelſkabet.**

Ninon
(afſides til Abbéen).

Boisrobert, før mig herfra!

Boisrobert.

Ah, det er Dem! Nu, Himlen være lovet!
Dem har jeg ſøgt; Lord Haſtings holdt mig op . . .

Ninon.

Før mig kun ſnart herfra —

Boisrobert.

Som De befaler.

(Byder hende Armen og vil gaae.)

Chevalieren
(ſtiller ſig iveien for dem).

De bliver, Herr Abbé!

(Til Ninon.)

Saa det er ham,
Ninon har valgt! For ham det er, jeg ſeer mig
Tilſideſat! — Nei, han er kun en Skygge!
Jeg veed det, han er Skyggen af en Magt,
Der truende har trængt ſig mellem os.

Boisrobert (til Ninon).

Hvad mener Chevalieren?

Ninon
(ængſtelig og afſides til ham).

Lad os gaae!

Chevalieren
(ſom før).

Nei, han maa ikke gaae; han bliver her.
Ham kræver jeg til Regnſkab —

Ninon
(til Chevalieren).

Lyd mig dog!
Søg ikke Strid! Gaae hellere herfra!

Chevalieren.

Tilgiv — men nu er det umuligt.

Ninon
(afſides, idet hun tager Maſken paa).

Himmel!
Man kommer hid! jeg bli'er proſtitueert . . .
(Slipper Boisroberts Arm og iler hurtig ud tilhøire.)

Boisrobert.

Til Regnſkab? mig?

Chevalieren.

Ja, netop Dem, Abbé!
Ved denne Feſt er ingen Plads for Dem.
De er et Ukrudt, jeg vil luge bort.

Boisrobert.

Min Herre, De fornærmer mig.

(Marquien kommer ind fra høire Side; ſtrax efter Latour med Maſke paa og et Par andre Herrer, men uden Maſke, fra Baggrunden.)

Marquien (afſides).

Ninon
Mig gav et Vink — —

Chevalieren.

I dette Hjem for Skjønhed
Er Grunden hellig. Over Porten her,
Som over Templets Gavl i Epidaurus,
Staaer ſkrevet med uſynlig Skrift: Kun Den,
Hvis Sjæl er uden Plet, har Adgang her.

Boisrobert.

Hold op! De bruger Ord, jeg ikke taaler ...

Marquien
(til Chevalieren).

Men hvad er her paafærde!

Latour
(der holder ſig noget tilſide; affides med et Blik paa Chevalieren).

Det er ham,
Jeg nylig ſaae . . .

Marquien
(til Chevalieren).

Lad denne Trætte fare!

Chevalieren.

Slip mig, Marquis!
(Til Abbéen.)
Nu har jeg undſagt Dem!
Hvis De var kommen her ſom jeg, ſom Alle,
Og lagde Deres Hylding ned ſom vi,
I eget Navn, i Tillid til Dem ſelv,
De ſkulde komme og gaae bort i Fred.
Men De er her ſom ſkjændig Underhandler —

Latour (affides).

Hvordan!

Boisrobert.

Det gaaer for vidt!

Marquien
(til Chevalieren).

Men, kjære Ven!

Chevalieren.

I Tillid til et Navn, ſom vel De veed

Er Alles Skræk, De liſter Dem iblandt os.
Hvad ſøger Cardinalen i vor Kreds?
Kan Skjønhed og kan Ynde give Stof
For Herſkeſygen?

Boisrobert (afſides).
Han er jo fra Sandſer!

Marquien
(der vil føre Chevalieren bort med ſig).
Kom, Chevalier!

Chevalieren.
Men dette ſkal han vide:
Ethvert Gebeet, der vindes kan ved Magt,
Og der ved Frygt kan aves, eller lokkes
Ved diplomatiſk Kunſt, er let hans Bytte.
Men hiint Gebeet, der underfuldt er dannet
Af Lidenſkab, af Sværmerie, af Drømme,
Hvor Tvang og Trods ei taales, hvor et Blik,
Bønfaldende og ømt, kan opnaae Alt,
Til Værn for det en talrig Livvagt ſamles,
Et ædelt Ridderſkab af Frankrigs Ungdom.
For denne Skare vogte han ſig vel!
Mod den hans Magt og Deſpotiets Villie
Skal bryde ſig ſom Straa!

(Gaaer, draget bort af Marquien og de andre Tilſtedeværende. Kun Boisrobert og Latour blive.)

Boisrobert.

Hvad var dog dette?
Den Fuſentaſt! Men han ſkal ſtaae til Anſvar.
(Vil gaae.)

Latour
(tager ham ublidt i Haanden og fører ham frem).

Et Ord!

Boisrobert.

Nu kan jeg ikke — ſlip!

Latour.

De kan.

Boisrobert.

Hvem er De?

Latour.

En, der kjender Dem.

Boisrobert.

Men hvem?
(Latour ſeer først ad, om de ere ene, og tager derpaa Maſken af.)
Latour? Du her? Og med ved denne Feſt?
Men hvad ſkal dette ſige? Du er driſtig.

Latour.

Tael ſagtere!

Boisrobert.

Nei, du er uforſkammet!
Du leger Herre ... og i Formiddag,
Hvor blev du af? Jeg ſøgte ſom en Nar —

Latour.

Den Vrede, ſom De viſer nu mod mig,
Den var paa bedre Sted mod ham, der gik.

Boisrobert.

Hm — nu hvad vil du?

Latour.

Hvem var han, der gik?

Boisrobert.

Aa, hvem han var — en Galning!... Jeg er ganſke
Fortumlet over det ... hvor faldt han paa —!
Det var en ubehagelig Affaire!

Latour.

Hvem var han?

Boisrobert.

Chevalier de Villiers.

Latour.

Nu godt. De træffer Anſtalt til, at han
Kan ſættes faſt endnu iaften.

Boisrobert.

Hvad?
Paa hvis Befaling da?

Latour.

Paa min Befaling.

Boisrobert.

Latour! hold dig i Tømme ...

Latour
(giver ham et ſammenlagt Papir).
Læs!

Boisrobert.
Hvad nu?
Fra hvem er det?

Latour.
Fra Hertug-Cardinalen.

Boisrobert.
Fra Richelieu! (Læſer.) „Latour har min Inſtrux
Og uindſtrænket Fuldmagt. Adlyd ham!"
(Afſides.)
Hvordan? Her maa man gjøre gode Miner
Til daarligt Spil. Her hjælper intet Andet.
(Høit.)
Ja, det forſtaaer ſig ... ja, ſaa gjør vi det —
Naar du, naar De, Monſieur Latour, har Ordre.
Kun troer jeg, man bør anbefale Mildhed.
Det unge Menneſke har ſagtens drukket
Lidt mere Cyperviin end han er vant til.
Det var jo ikke derfor værdt —

Latour.
At taale,
At Eminencen offentlig beſkjæmmes!

Boisrobert.
Nei, Gud bevares! Det maa ſtraffes — ſtrengt!

Men paa den anden Side: det er Synd
Imod Ninon. Hun ſætter Priis paa ham.

Latour (afſides).

Ja, netop derfor!

Boisrobert.

Og juſt nu, Latour,
Da Eminencen ønſker at forſones
Med hende, var det ſikkert mod hans Villie —

Latour.

Lad mig om det. Om Grunden til hans Adfærd
Var et Glas Viin for meget, eller Grunden
Var Jalouſie —
(med et Blik paa Abbéen.)
jeg veed ei ret, mod hvem —
Det maa De ſelv forklare Cardinalen.
Men ſættes faſt det ſkal han. Sørg kun for,
Det ſkeer i Stilhed. De er jo fornærmet;
De var jo engang anſat ved Armeen —
Saa veed De vel, hvad Folk af Ære pleie.

Boisrobert.

Men nu? Min Stand?

Latour.

Det er ei første Gang,
At en Abbé har maalt med En ſin Klinge.
Gjør, ſom jeg ſiger; jeg maa nu gaae bort.
Beſtem ham Tid og Sted; ſaa kommer jeg —

Boisrobert.

Alene?

Latour.

Cardinalens Folk er med mig.

(Gaaer ud i Baggrunden.)

Boisrobert.

Latour mig givet med, og ſom Spion!
Og ſikkert af en vigtig Grund. Men hvilken?
Hans Eminences Politik er ikke
Saa let at gjætte. Men det er ei værdt
At bryde Hovedet dermed alt nu.
— Den ſtakkels Chevalier! ham gaaer det galt.

(Gaaer.)

Femte Act.

Haveſtuen fra anden og tredie Act. En tændt Lampe hænger ned fra Loftet. Haven foran Værelſet hviler i en begyndende Aftendæmring, der henimod fjerde Scene gaaer over til fuldkommen Dunkelhed, men med ſtjerneklar Himmel.

Forſte Scene.

Ninon og **Boisrobert**, begge i ſamme Dragt ſom i forrige Act, men Ninon uden Fjederhat, træde ind fra høire Side.

Ninon.

Boisrobert, jeg lader Dem ei gaae.
Kun De kan frelſe ham.

Boisrobert.

Det kan jeg ikke;
Jeg har alt ſagt Dem det. Det er umuligt.

Ninon.

Umuligt, naar De ret alvorligt vil!
Hvor ofte har De ſagt, et Ord af mig
Var Dem en Lov! ſaa gjør det nu for min Skyld.

De veed, hvad Følgen bliver, hvis De melder
Hans Ubeſindighed til Cardinalen.

Boisrobert.

Hvad hjalp det, om jeg tav? Der var jo Vidner.

Ninon.

Dem bringe vi til Taushed.

Boisrobert
(med Eftertryk).

Der var En,
Der ikke bliver bragt til Taushed — tro mig!
Han melder det, og har maaſkee alt meldt det.

Ninon.

Har meldt det? Allerede? Og det troer De?

Boisrobert.

Sandſynligt er det.

Ninon
(efter en Pauſe).

Er der ingen Hjælp?

Boisrobert.

Jeg veed kun een.

Ninon.

Og hvilken?

Boisrobert (ſagtere).

Han maa flygte,
Men hemmeligt — og ſnart. Imorgen er det
For ſildigt.

Ninon.

Flygte?

(Afſides.)

Har Lord Haſtings ikke
Tilbudt ſin Biſtand, derſom jeg —

(høit.)

Det ſkal han —
Det Raad er godt. Med Tiden kan man vel
Forſone Cardinalen. — Men De troer jo,
At han inat har Intet at befrygte?

Boisrobert.

Ja, hvis han holdes ſkjult.

Ninon.

Det ſkal han — godt!

Boisrobert.

Men nu, elſkværdige Ninon, nu tør jeg
Vel haabe, at De tænker lidt paa mig.
Med Marion har jeg nu talt. Hun ſynes
At være ſtemt for Cardinalens Tilbud.
Men en og anden Grund, jeg veed ei hvilken,
Gjør hende lunefuld i ſine Svar.
Men det vil tabe ſig.

Ninon (diſtrait).

Det vil det viſt.

Boisrobert.

Iſær hvis De vil lægge ind et Ord

For Cardinalen. Marion har Tillid
Til Deres Raad. Det vil De, ikke ſandt?

Ninon (ſom før).

Ja, ſom De ſynes ... Men, Boisrobert,
Naar De nu taler ſelv med Cardinalen,
Saa foreſtil ham denne Sag ſaa mildt
Som blot De kan.

Boisrobert.

Vor Sag om Marion?

Ninon.

Ak nei, om Chevalieren.

Boisrobert.

Ah, om ham!
Jeg maa misunde ham den Intereſſe,
De ſkjænker ham, Ninon.

(En Tjener træder ind.)

Tjeneren.

Marquis Favart.

Anden Scene.

De Forrige. Marquien (i ſin Dragt fra forrige Act). Siden Babet.

Boisrobert.

De kommer ret ſom kaldet, Herr Marquis!

Ninon er lidt forſtemt, forſøg nu De,
Om De formaaer at hjælpe paa Humeuret.
(Til Ninon.)
Jeg maa forlade Dem og forberede
Mig til vor Fakkel-Høitid.
(Sagte til hende.)
Men om Lidt
Jeg henter Marion.
(Til Marquien, hilſende.)
Min Herr Marquis!
(Gaaer.)

Marquien.

Forſtemt? Ninon forſtemt? Det troer jeg ikke.

Ninon.

Men jeg har Grund dertil.

Marquien.

Nei, tvertimod.
Ved denne Aftens Feſter er Forſtemthed
Ei tænkelig; thi Alt vil blive Jubel.

Ninon.

Ak, kjære Ven, mig ængſte disſe Feſter,
Og deres Jubel ſynes mig at true.
Man jager efter Glæden! man vil hente
Den ind med Magt. Men det er Alt forgjæves,
Naar af ſig ſelv den ikke drager ind.
— O, jeg er overtroiſk! Den ſtygge Strid,

Boisrobert har havt med Chevalieren,
Den synes mig af ond Forudbetydning.

Marquien.

Ja, denne Strid var uklog.

Ninon.

Altfor uklog!
— Men nu har jeg en Bøn: gaae op til ham,
Sig ham i mit Navn, han maa ei forlade
Sit Værelse, før han faaer Bud fra mig.

Marquien (urolig).

Fra Dem?

Ninon.

Min Gud, nu er De sikkert stinsyg!
Men Sagen er, at han maa bort herfra,
Endnu inat ... jeg tænker, at Lord Hastings —
Tael De med Lorden. Hils ham, jeg har Brug for
Det smukke Løfte, han idag mig gav.
Gjør det, Marquis.

Marquien.

Med Glæde. En Rival
Bør altid hjælpes bort, naar han vil flygte.

Ninon.

O, De er uforbedrelig!

Marquien.

Tilgiv!

(Babet træder ind fra venstre Side.)

Babet
(afſidder til Ninon).

Derude venter Pater Michelet.

Ninon.

O, det var godt! Lad ham kun komme.

(Babet gaaer.)

Marquien.

Altſaa
Tillader De, at om en lille Time
Jeg henter Dem herfra.

Ninon.

Nu ja — jeg maa vel.

Marquien.

De gjør mig lykkelig.

(Kyſſer hende paa Haanden.)

Indtil vi ſees.

(Gaaer ud ad Havedøren, idet Pateren træder ind fra venſtre Side.)

Tredie Scene.

Ninon. Pater Michelet.

Ninon.

O, kjære Pater, Tak, at De er kommen!
Bliv ikke vred, jeg ſendte Bud til Dem.
Men i min Angſt jeg Ingen bedre vidſte
At ſøge Raad hos end hos Dem. Mit Brev
Har allerede ſagt Dem hvad jeg frygter.

Pateren.

Desværre, der er Grund til Frygt. Jeg kommer
I dette Øieblik fra Chevalieren.
Hans Tilstand er beklagelig. Ninon
Vil nu vel ikke længer nægte ...

Ninon.

Nei.
De saae kun altfor klart. — Men Chevalieren?

Pateren.

Han har forløbet sig, og det saa slemt,
At jeg befrygter Tabet af hans Frihed,
Og muligt Tabet af hans Liv.

Ninon (forfærdet).

De troer —?

Pateren.

Jeg troer, at Richelieu er uforsonlig,
Og meest i dette Punkt. Han er fornærmet,
Og følelig; af Dem ved Deres Afslag —

Ninon.

Men jeg er nu forligt med ham.

Pateren.

O, vogt Dem
For et Forlig med ham!

Ninon.

Men Chevalieren?

Pateren.

Han er den næste Gjenstand for hans Had.

I ham han uden Tvivl vil øine Den,
Der var iveien for hans ſmukke Planer.

Ninon.

Ja, det er næſten viſt.

Pateren.

Og derfor troer jeg,
At der er Grund til Frygt for ham og — Dem.

Ninon.

O, tænk dog ei paa mig, tænk kun paa ham!

Pateren.

Som ſagt, nu var jeg hos ham. Jeg har ikke
Formaaet at raade ham til noget Bedre
End til at tage hemmeligt herfra.

Ninon.

Det er mit eget Raad, Herr Pater.

Pateren.

Men —
Det vil han ikke.

Ninon.

Ak, det vil han ikke!

Pateren.

Han ſiger, uden Dem har Livet miſtet
Alt Værd for ham.

Ninon.

O, tael ham dog tilrette!

Siig ham, at han bedrøver mig, at jeg
Har ingen Ro og Riſt paa mig, forinden
Jeg veed ham frelſt. Hvis han har Godhed for mig,
Hvis han mig troer, at mine bedſte Tanker
Kun ſysſelſætte ſig med ham, ſaa kan han
Ei nænne at forvolde mig den Sorg.

Pateren
(ſeende viſt paa hende).

Hvorfor maa jeg da ikke føie til,
At han har Haab endnu?

Ninon.

Har Haab?

Pateren.

Ninon,
De veed det ikke ſelv! af Deres Tale,
Af Deres Omhu for ham, af hvert Ord,
Af Diets Ild og Veemod bryde frem
De Følelſer for ham, De altid nægter.
Ham elſker De, kun ham, og ingen Anden.
Saa bønhør ham og ræk ham Deres Haand.
Hvis der imellem hans og Deres Alder
Er Forſkjel, den vil jævnes ved den Ungdom,
Der hidtil uforkrænkelig Dem ſmykked'.
Lad Kirken ved en hellig Handling ſigne
En Pagt, der vorde vil til Begges Lykke.
Sæt nu en Grændſe for det Liv, De fører,

Et Liv, De ſikkert har forſtaaet at adle,
Men der dog ei kan billiges.

Ninon.

Herr Pater —

Pateren.

Bliv blot ei vred! Jeg veed jo meget vel,
At i en Tid ſom denne, hvor man heller
Citerer Ariſtoteles og Plato
End Loven og Propheterne, der gjælder
Min Røſt ei ſtort. Men dette maa De vide,
At ei omſonſt man giver Staten Navn af
Et helligt Samfund, at de ſkjulte Baand,
Der ſammenknytte det, maae reſpecteres.
De er for god, for ædel til at give
Exemplet af en ſlap og opløſt Tilſtand.

Ninon.

De dømmer mig for haardt.

Pateren.

Ak nei, Ninon!
Men Deres Sjæl er verdslig. Jeg bekjender,
De er en Datter af vor Tid. Dog nu
Opfordrer Meget Dem til Eftertanke.
Ifald vor arme, unge Ven ſkal frelſes,
Saa ræk ham Deres Haand. Frels ham og Dem,
Ham for den Fare, der er ſtilet mod

Hans Liv og Frihed; Dem for den, der truer
Den bedſte Deel af Dem, der truer Deres
Udødelige Sjæl. — Med Skriftens Ord
Har jeg desværre lidet Haab at gjøre
Et Indtryk paa Dem. Men saa frygt den Guddom,
Som hine Gamle, dem jeg veed De ærer,
Har havt en hellig Sky for: Nemesis,
Der tidlig eller seent staaer paa vor Tærskel.

(Gaaer.)

Ninon
(ene; efter nogen Grublen).

Ja, Nemesis! Den Tanke har forfulgt mig
Ved hele denne Fest. Jeg var i Angst for
At see den strenge Guddom træde frem
Fra Masketoget, fra hvert Træ, hver Busk.
Hvis jeg nu tilstod Chevalieren Alt?
Hvis jeg omsider friede mig selv
For denne Hemmelighedś tunge Byrde?
Ja, hvis jeg — — Men jeg kan, jeg vil det ikke!
En levende Bebreidelse, et Vidne
Om en Beruusning af saa flygtig Art,
Jeg kan ei finde mig deri. — Og dog,
Ifald jeg nu ... Ak, det er ikke godt,
At man i stille Timer uafbrudt
Maa kjæmpe sig fra Tvivlens Dæmon. — Har jeg
Mit hele Liv da stridt forgjæves for
At undflye Smerterne, der os forfølge?

Forgjæves væbnet mig mod dem? forgjæves
Med lyſe Aander holdt dem fra min Arne?
Jeg veed, de høre ikke til mit Liv.
Hos mig er intet Tempel bygget op
For Savn og Sønderknuſelſe. Men nu —
Nei, lad mig ikke tabe Modet! ... Lad mig
Forſøge, om endnu jeg kan ham bringe
Fra hans Beſlutning. Jeg vil ſelv gaae til ham,
Vil bede ham at tænke paa ſin Frelſe,
Bønfalde ham —

(I nogen Fraſtand fra Havedøren drager et Maſketog med Fakler gjennem Haven; over denne hviler nu Aftendunkelhed med begyndende Stjernehimmel.)

Hvo kommer der? Min Gud,
Hiin Sværm med Fakler gjennemiisner mig,
Som om det var Erinnyernes Skare.
Er det et Vink fra dem? at Nemeſis
Sig nærmer til min Tærſkel? Ja, jeg veed det,
Mod denne frygtelige Magt kan Ingen
Forvare ſig. Den lurer paa vor Handling,
Paa vore Tankers hemmelige Spind,
Og paa den Svaghed, Hjertet troer ſig tilladt.
Hvad var Oedipos' Brøde? Var han ikke
Uſkyldig i ſin Faders Drab? uſkyldig,
Da han ſin Moder ægted'? Og Jokaſte,
Ja ogſaa hun var brødefri, og dog

Blev begge hentet ind af Hævnens Aander.
Men jeg — kan jeg mig ſige fri for Brøde?
O Tanke, der forfærder! Hidtil ſlumred'
Den uden Ord og Stemme hos mig. Nu,
Nu da jeg frygte maa, det er for ſildigt,
Nu vaagner den og taler og bebreider!

(Gaaer ind.)

Fjerde Scene.

Boisrobert og Latour, begge med Maſken i Haanden, og i ſamme Dragt ſom i forrige Act, træde ind fra Haven.

Boisrobert
(der har ſøgt at ſtandſe Latour ved Indgangen).

Jeg ſiger Dem, Latour, det gaaer ei an!
De kan ei følge længer med.

Latour.

Tael ſagte!
Jeg kjender Huſets Leilighed, kan ſmutte
Herfra igjen i Haſt.

(Peger tilvenſtre.)

Der er jo Indgang
Til hendes Værelſer?

Boisrobert.

Ja, der.

Latour.

Jeg mener
Ninons —

Boisrobert.

Som jeg har ſagt.

Latour.

Og hun maa komme
Derfra, naar hun ta'er hen til Feſten?

Boisrobert.

Ja.

Latour.

Det veed De viſt?

Boisrobert (utaalmodig).

Ja ja!

Latour.

Nu godt, jeg gaaer.
Men, Herr Abbé, De gaaer med mig.

Boisrobert.

Hvad nu?

Latour.

De følger med. Jeg har ei Tro til Dem.

Boisrobert.

Latour!

Latour.

Har De erindret Chevalieren?

Boisrobert (forvirret).

Ja, ſeer De, han ... har gjort ſig reent uſynlig.
Hvad ſkulde jeg ſaa gjøre?

Latour.

Hm, uſynlig!

(Afſides.)

Ja, paa ſit Værelſe, ifald Babet
Har ellers ſagt mig ſandt.

(Høit.)

Da var det ſlemt.

Boisrobert.

Men jeg er jo aldeles undſkyldt —

Latour.

Hm!

Men desuagtet maa De følge med mig.

Boisrobert.

Det kan jeg ikke. Det er høi Tid nu,
At hente Marion til Aftenfeſten.
Hans Eminences Ønſke —

Latour.

Herr Abbé,
Er det endnu Dem ſkjult, at Eminencen
Har Dem, og Marion vel med, tilbedſte?

Boisrobert.

Hvordan?

Latour.

Saa hør da. Jeg har Brug for Dem,
Og maa betroe Dem Sagen.

(Efter at have ſeet ſig om, og med dæmpet Stemme.)

Eminencen

Har kun, saavidt jeg veed, sendt Dem hertil,
For at Ninon, ved en forstilt Forsoning,
Sig skulde føle tryg. Thi netop hende,
Forstaae mig, kun Ninon mit Ærind gjælder.
Endnu før Natten træder ind hun følger
Med mig til Cardinalens Slot Ruel —

Boisrobert.

Ninon!

Latour.

Her nærved holder skjult en Vogn
Og Cardinalens Ryttere . . .

Boisrobert.

Latour!
Nei, det gaaer aldrig godt. Det vil jo gjøre
Uhyre Opsigt. Midt fra denne Vrimmel,
Der er forsamlet her — det er umuligt!

Latour.

Lad dette blive min Sag — men tael sagte!
Opsigt er ei at frygte. Her, iaften,
Er meer end Een, der sukker for Ninon
Og seer sig nu forsmaaet. Meer end Een
Kan ruge over Hævn. Paa Cardinalen
Vil Ingen falde; snarere man tænker
Paa Chevalieren —

Boisrobert.

Men er han forsmaaet?

Latour.

Det veed jeg nu — ſtol kun paa mig . . . Og han
Forſvinder med Ninon endnu inat.

Boisrobert.

Latour! Latour! Det er afſkyeligt!

Latour.

Tie!
Erindre, det er Cardinalens Villie!
— Nu gaaer De med, til Alting er forbi;
Saa vender De tilbage for at fjerne
Mistanken . . .

Boisrobert.

Tys, man nærmer ſig.

Latour
(tager hurtig Maſken for).

Kom med!
(Drager ham ved Haanden med ſig gjennem Havedoren.)

Femte Scene.

Marion, i ſin Dragt fra forrige Act, kommer fra Ninons Værelſer, med Maſken i Haanden.

Ninon var ret i daarligt Lune. Før
Var hun ſaa god at hente Raad hos. Nu
Forſtaaer jeg ikke hvad hun vil. Det Tilbud,
Mig Richelieu har gjort, er jo brillant.

Og dog hun ſiger, hun tør ikke raade.
Men det er ligegodt. Nu vil jeg følge
Engang mit eget Hoved. Chevalieren
Skal mærke, jeg er ei forlegen for ham.
Naar ſaa han ſeer mig ſnart i Glands og Pragt,
Naar Alle, ſom Abbéen ſagde, tigge
Om min Beſkyttelſe, ſaa er jeg vis paa
Fortryder han og vil forſones med mig.
Men jeg ſkal love for — ja, ſkjænde paa ham,
Det vil jeg; men tilgive ham, det maa jeg.
— Hvo kommer der? (Tager Maſken for.)

Sjette Scene.

Marion, maſkeret; **Latour**, ligeledes med Maſke for, kommer forſigtig ind fra Haven.

Latour (afſides).

Der er hun! Med de røde
Og hvide Fjedre, jeg har fulgt idag
Med Øiet uafladeligt.

(Høit, nærmende ſig hende.)

Ninon!

Marion (afſides).

Han tager feil af mig!

Latour.

Jeg har et Ærind
Fra En, der er Dem dyrebar.

Marion.

Fra hvem?

Latour.

Fra Chevalieren.

Marion

(afſides, med et Udbrud).

Chevalieren! (Høit.) Tael!

Latour.

Han beder ydmygt om en Sammenkomſt.
De veed, at han er bundet til ſit Kammer.
Nu har han vovet ſig til det Buſkads,
Der vender ud mod Veien. Skjænk ham der
Af Medynk et Par Ord. Det er det Sidſte,
Han beder om.

Marion (afſides).

Med hende vil han tale!
Veed han da ikke, han har tabt alt Haab?
Men jeg ſkal ſige ham det. Han ſkal vide,
At hun bedrager ham; det er jo Synd!
Og ſaa maaſkee —

Latour

(afſides, urolig).

Hvordan? betænker hun ſig?

Marion (afſides).

Han har jo ſagt til mig, at næſten Ingen
Er ham ſaa kjær ſom jeg. Nu ſkal han ſvare
Mig aabent og oprigtigt...

Latour
(til Marion).

Tør han haabe —?

Marion.

Kom kun og følg mig hen.
(Nærmer ſig Haven.)
Jeg hører Trin ...
Vi kan gaae denne Vei.

Latour (afſides).

Triumph, det lykkes!
(De gaae tilvenſtre.)

Syvende Scene.

Chevalieren, indhyllet i en Kappe, men uden Maſke, kommer fra Haven, ſtandſer et Øieblik ved Indgangen, betragtende Aftenhimlen, og træder dernæſt frem.

Der glimre de paa Himlen hine Kloder,
Der uophørligt, efter faſte Love,
I deres Bane vandre, og der alt fra
Umindelige Tider gik ſom nu.
Og Aſtronomen kan paa et Secund
Fra Evighed til Evighed beregne,
Naar de gaae ned og naar de atter tændes.
Fra hine Regioner lyder intet
Tilbageſkridt, og ingen Anger høres
I disſe Rædſelsord: gid det var ugjort!

Ei heller Dyret, Løven ei og Tigren,
Saa lidt ſom Ørn og Grib til Anger kjende.
Og Planten ſætter Blad og Blomſt, og Træet
I Ringe ſætter Stamme — Alting efter
En indre Drift og Trang, der er ufeilbar,
En Fremgang, der er angerløs og afmaalt.
Afmaalt? Nei, afmaalt kan du ikke ſlaae,
Du, mit urolige, mit varme Hjerte!
Som Stjernechoret tændes ei og ſlukkes
I, mine flyvende, beruſte Tanker!
Ja, ogſaa Menneſket har driſtig Flugt,
Og gjennem fjerne Tider kan den glimre.
Men den er uberegnelig, paa eengang
Et Blik mod Himlen og et Fald til Dybet.
Menneſket — ja, det er hans Adel, vidner,
At ubegrændſet er hans Sjæl: han angrer.
I ſmertefulde Timer kan han ſnoe ſig
Paa Leiet med de Ord: gid det var ugjort!
Hvad vil jeg nu? Jeg veed, min Haand er løftet
Ved Brødens Port, beredt at banke paa.
Og om min Pande har der lagt ſig Skyer,
Og om mit Hjerte ruller der et Hav,
En oprørt Strøm af Ønſkers dunkle Bølger.
Og Stemmer raabe til mig: Her er Veien!
Frels dig fra disſe Elementers Oprør! —
Forgjæves! O, det gjærer i min Hjerne,

Og i mit Bryſt hver Fiber ſig bevæger,
En zittrende Magnetnaal — ak, og dens
Misviisning er det, jeg maa ſtyre efter.
Jeg kan ei Andet, om jeg end var vis paa,
At hiint Minut, jeg venter paa, vil klage
For mig mit hele Liv: gid det var ugjort!

(Nærmer ſig hurtigt Ninons Værelſer.)

Ottende Scene.

Chevalieren. Ninon, i en ſort Silkekaabe over ſin Dragt, kommer ud.

Ninon
(forſkrækket ved at ſee ham).

De her? Og De har vovet at gaae ud?
Om Nogen ſaae Dem! Lad mig lukke Døren ...

(Lukker Havedøren og kommer frem igjen.)

De vil da ikke frelſes? De vil ſtyrte
Dem ſelv i Undergangen? Hvis man ſeer Dem,
Er De fortabt, og Deres Venner bragte
I ny Fortred. O, hvorfor gik De ud?

Chevalieren.

Ja, jeg har overtraadt hvad De mig bad om.
Da jeg gik ud, da var jeg ikke ſtemt til
At agte paa en Bøn, ſelv en fra Dem.
Der var en mørk Beſlutning i min Sjæl;

Kun den jeg lyſtrede. Men nu, da Synet
Af Dem paany ſin Ret udøver, vil jeg
Adlyde Dem igjen ſaa godt jeg kan.
— Hvorfor jeg kom herind? Veed jeg det ſelv?
Hvorfor maa Floden haſte mod ſit Udløb?
Og en Lavin, hvorfor maa den uſtandſet
Fra Bjergets Side rulle ned? — Men vent
Og lad mig ſamle mine Tanker. Ja,
Det var for Deres Skyld jeg kom — De veed det.
Kun for at ſee Dem, for at tale med Dem,
Og for at ſpørge — — ja, jeg har et Spørgsmaal,
Og derfor kom jeg.

Ninon.

Siig da, hvad De vil mig.

Chevalieren.

Det er et Udſagn af Dem ſelv, en Tanke,
Af hine ſjeldne, der ſlaae ned ſom Lynet,
Og træffe, og ſom Lynet ſætte Alt
I kort, men magiſk Klarhed om den Truffne.
Her er den, hør: „Et melancholſk Gemyt
Gjør ingen god Figur. Med Suk og Klage
Erobrer man i vor Tid intet Hjerte."
Det har De ſagt idag.

Ninon (afſides).

Hvad er hans Mening?

Chevalieren.

Jeg indſeer, der er Sandhed ſkjult deri,
Dyb Sandhed. Men hvad hjælper mig den Lærdom?
Et melancholſk Gemyt? Ifald Naturen
Har ſamlet i min Hjerne Tungſinds Taager,
Kan jeg forjage dem? — Og Suk og Klage!
Ak, disſe Hjertets Stivbørn har vel aldrig
Gjort god Figur i Verden! Men nu vil man,
Jeg ſkal fornægte dem, og Ingen ændſer,
At jeg i føde, ſmertefulde Timer
Har ſeet dem fødes af min Sjæls Beklemthed.
— Dog ligemeget! Det er Ord fra Dem,
Der har gjort Indtryk paa mig. Hør mig nu!
Min Klage vil jeg dæmpe, vil fornægte
De melancholſke Suk. Med Dem, Ninon,
Jeg nu vil troe paa, at den dybe Attraa,
Der har fortæret mig, bør formes om.
Den glimrende Beherſkelſe, der lader
Dem urørt ſvæve over Livets Forhold,
Den vil jeg kalde for min Gud, vil paaſtaae,
Jeg tager mine Smerter let ſom De.
— Men da, Ninon, da venter jeg til Gjengjæld,
At De vil række Øre til min Bøn.
De kan da ei forſtyde mig, ei viſe
En Strenghed, der for Dem er unaturlig.

Ninon (afſides).

Han er forſtyrret! (Høit.) Kjære Chevalier,

Ifald mit Ord har Værd for Dem, ſaa opſæt
Til bedre Tider hvad De nu berører.
Tænk paa at frelſe Dem . . .

Chevalieren.

Min Frelſe ligger
I den Beſlutning, jeg tør vente af Dem.
De kan ei undſlaae Dem — Ninon, De kan ei!
Saaledes har De viiſt Dem mod mig hidtil,
Saa øm mod mig, ſaa kjærlig! Alt fra den Tid,
Jeg var en Dreng, og De kom hjem til os,
Var Deres Omhu for mig ubegrændſet.
Fra den Tid alt har Deres Billed hvilet
I mine Tankers Løndom, og De ſelv
Fra Dag til Dag mig vænned' til det Haab,
At engang Deres Hjertes hele Rigdom
I Kjærlighed ſig vilde aabne for mig.

Ninon.

O, Himmel, dette ſkal mig nu bebreides!
Og De, der ikke rødmer ved at vække
Erindringen om al min Godhed for Dem!
De frygter ikke for, den kan forſpildes?
Hvo gaaer irette med en Giver? Hvo
Bebreider Den, af hvem man modtog Meget,
At ikke han gav Alt?

Chevalieren.

Alt eller Intet!

Hvi blev ei dette Syn mig heller nægtet,
End at ſom Tantalus jeg ſkal forbandes
Til at forſmægte haabløs i dets Nærhed!
Hvor Hjertet raaber — o, De veed det godt! —
Er intet Meget; der er kun et Alt.
Det fordrer jeg, og dette — — Staae mig bi,
Erindring, der et Aar mig har forfulgt
Som Virkelighed ſnart, og ſnart ſom Blændværk!
Kald hiint utrolige Moment tilbage!
— Ja, dette Alt, det har De ſelv forjættet.
Hør mig, Ninon! Da jeg var ſyg ifjor,
Da Lægen tvivled' om mit Liv, da ſad De
En Sommernat alene ved mit Leie.
Uformelige Billeder forſtyrred'
Min Sandsnings Gang; i Feberphantaſier
Gik hid og did paa Vandring mine Tanker.
Dog ſaae jeg Dem; og, var mit Syn en Drøm,
Da var det iklædt Virkeligheds Farver.
Og nu ... med Eet, da reiſte De Dem op
Og bøied' over mig det ſkjønne Hoved,
Berørte med et Kys min hede Pande,
Og hviſked' ømt: „Sov ind til Liv og Sundhed,
Min Kjærlighed, min reneſte, min bedſte!"
— O, hvilke Ord! hvor er der Ord ſom disſe!
Ved Dem, ſelv om min egen Drøm dem foſtred',
Ved Dem min Fod til dette Sted er fængslet.

Ninon (afſides).

Det er min Straf! Jeg ſelv har maattet nære
De Følelſer, der nu hans Liv fordærve.
(Høit.)
Jeg ſeer, jeg maa forlade Dem. Min Bøn,
Mit Raad De agter ikke. Jeg har Intet
At tale med Dem mere.
(Vil gaae hen mod Havedøren.)

Chevalieren
(griber hendes Haand).
Bliv!

Ninon.
Hvordan!

Chevalieren.
Heft ei paa mig i Vrede Deres Øine!
Paa dette Terningkaſt mit Liv er ſat.
Jeg veed hvor De vil hen. Hiin usle Kryber,
Boisrobert, han venter Dem ved Feſten.
Maaſkee hans Herre, Cardinalen, er der...

Ninon.
Men raſer De!

Chevalieren.
Jeg veed det jo, for ham,
Den egoiſtiſke Deſpot, der ſtrækker
Sin Jernhaand over Frankrig, offrer De
Den Kjærlighed, jeg har en hellig Ret til.

Ninon.

O, tael dog ſagtere — ifald man hørte...

Chevalieren.

Lad dem kun høre mig! hvad kan jeg tabe?
Hjemfaldet er mit Liv til ham, hvis Vrede
Er uforſonlig; Straffen er mig vis.
Men denne Nat endnu er min; kun denne
Jeg lader ikke tage fra mig. Kom!
Her er for Dem og mig et farligt Opholb.
Lad os da flygte — derſom ei til Frihed,
Saa dog til hiin Lykſalighed, der gjemmes
I disſe Timer, der endnu er vore.

(Paany gribende hendes Haand.)

Følg mig! Jeg taaler ikke, at De bliver
Paa dette Sted.

Ninon

(afſides, ſmerteligt).

Saavidt det ſkulde komme!

Chevalieren (knælende).

O, følg mig! Lad mig ei forgjæves bede!

Ninon.

Ulykkelige, tie og reis Dem op!
Forbryderiſk er hvert af Deres Ord.
Med Rædſel har jeg hørt Dem. Dette Vanvid,
Er det da Himlen ſelv, der gjennem Dem
Anklager mig og ſtevner mig til Dommen?

O, jeg har været blind derfor, har ikke
Erkjendt den ſtrenge Pligt, Naturen alt
Fra Deres Fødſel har mig paalagt. Nu —
Jeg tør ei tie længer; kun forgjæves
Jeg nægte vil den Kjærlighed, ſom De —
Ja det er Sandhed! — har en hellig Ret til.
Nei, misforſtaae mig ikke! Hør mig, Charles!
Lad i det mindſte dette frie Dem for
Hiin Lidenſkabs Uſalighed: Ninon,
Hvis Billed Deres Barndom har bevaret,
Hvis Tanker og hvis Die lønligt fulgte
Dem Aar for Aar, Ninon er Deres Moder.

Chevalieren (forfærdet).

Min Moder!

Ninon.

Han, hvis Leie jeg har vædet
Med Angſtens Taarer, da hans Liv ſvandt hen,
Hvis hede Pande med et ſorgfuldt Kys
Min Mund hiin Sommernat berørte, han,
Min Kjærlighed, min reneſte, min bedſte,
Han var min Søn!

Chevalieren
(ſtyrter forover til Jorden).

Ninon
(iler hen til ham).

For Himlens Skyld, hvad er det?

Kom til Beſindelſe! Skal da en Mand
Beherſke ſig ſaa lidt! O, ſtaae dog op!

Chevalieren
(reiſende ſig halvt og talende med Beſværlighed).

Min Moder De! O, lad mit Liv forſvinde
I dette Ords Elendighed!

Ninon.

Men hør dog,
Og lad Dem ſige —

Chevalieren
(reiſer ſig; med fornyet, ſtigende Lidenſkab).

Kald hiint Ord tilbage!
Jeg kan ei troe derpaa. Hvis det var Sandhed,
Fornam jeg det hos mig. For Ingen lyder
En Moders Navn forgjæves; Alle røres
Af Klangen, der er lagt deri. Men mig
Det gjennemfarer ſom en Røſt fra Graven.
Det kan ei være Sandhed!

Ninon.

Tie, jeg be'er Dem!
Og glem hvad jeg har ſagt. De taaler ikke
At tænke meer derpaa.

Chevalieren.

O, jeg er ſtærk!
Det er kun Tvivlen, ſom jeg ikke taaler.

Oplys mig da, og giv mig Vished om det —
Men dette kan De ikke!

Ninon.

Har jeg da
Ei længer Deres Tillid?

Chevalieren.

Var det Sandhed,
Hvi blev det da holdt ſkjult for mig? Hvi har man
Ei førend nu mig aabnet mine Øine?

Ninon.

Hvorfor man holdt det ſkjult? Ifald der nu
Var Grunde, jeg med Føie kan fortie?
Lad denne Grund Dem være nok: man frygted',
Naar Deres dunkle Fødſel blev bekjendt,
Det kunde ſkade Deres Fremtids Bane.
Man ønſkede, paa eengang at forſikkre
Dem al den Omſorg, der var Pligt mod Dem,
Og at betrygge Dem mod Verdens Fordom.

Chevalieren.

Hold op! De farer vild — o troe mig! troe mig!
Man har bedaaret Dem, — jeg veed det ikke,
Behøver ei at vide, paa hvad Maade.
Men ſørg kun for, vi komme bort herfra,
Og da vil denne mørke Gaade klares.
Det er en gøgleriſk, en uſand Verden,

Der her er om os. Ingen er ſig ſelv,
Kun Skinnet af en Anden, kun en Maſke,
Der ſkuffer og forblinder. Lad os flygte!
I Flugten er der Frelſe, er der Sandhed.

Ninon (afſides).

Forfærdeligt!

Chevalieren.

Betænk Dem ikke længer!
Jeg ſkal beſkytte Dem mod dette Blændværk.
Men følge mig, det maa De. — Kom nu, kom!

Ninon.

Er Alting da forgjæves? Er der Intet,
Der overtyder Dem? Og De, ſom paaſtaaer,
At De har Kjærlighed til mig — o, ſkam Dem!
Thi den er ſyndig, den er mod Naturen.
Hvad jeg har ſagt Dem, ſkal De troe paa. Himlen
Kan vidne for mig, at kun Nød og Sorg
Og Haabet om at frelſe Dem mig lagde
Tilſtaaelſen paa Læben. Og De tvivler?
Fremturer med en Lidenſkab, der nu
Maa fylde Dem med Afſky? Hør mig derfor!
De kan ei blive længer i mit Huus.
Jeg tør for lang Tid ikke ſee Dem. Muligt
Kan Tid og Afſtand frie Dem for de Taager,
Der nu forvirre Dem. Men De maa bort!
Det er min Villie, min beſtemte. Har De

Endnu en Gniſt af Agt for mine Ord,
Hvis Dem endnu bevæge mine Bønner,
Saa ſøg at frelſe Dem, benyt de Midler,
Der er beredte Dem af Deres Venner.
Betænk, at Deres Vægring vil forvolde
Mig Angſt og Sorg, og at min Uro tæller
Minuterne, indtil jeg veed Dem frelſt.
(Gaaer hen til ham og tager ham i Haanden.)
Charles! min Søn, min Elſkede! giv efter!
Jeg kan, jeg tør ei dvæle længer hos Dem.
Hvor ofte har med ſtille Fryd jeg tænkt mig,
Jeg turde kalde Dem engang min Søn.
Men nu — ſaa vaandefuld er denne Stund,
At jeg maa ſelv befrygte, at min Nærhed
Er Dem fordærvelig. Vi maae da ſkilles.
— Vær ei ſaa nedſlaaet, gode, kjære Charles!
Det er jo ei ſaa tungt at ſkilles ad.
I Fraſtand ſamles ædlere Naturer.
Nærværelſen er ængſtlig; den forſtyrrer.
Men er man adſkilt, løſe ſig de bedſte,
De reneſte af vore Tanker mildt,
For at forene ſig med vore Venners.
Saaledes vil det ſkee. Min Charles vil
Engang, med bedre Følelſer end nu,
Forſone ſig med ſin Venindes Billed.
Og jeg — o tvivl kun ikke! — ſkjøndt jeg nu

Med Angſt i Hjertet fjerner Dem fra mig,
Jeg følger Dem uſynlig fra mit Hjem
Paa Tankens ſtille Vei. Hvorhen De drager,
Tro mig, jeg er Dem nær med al min Ømhed.
(Gaaer hen til ſine Værelſer.)

Chevalieren
(farer op og gaaer efter hende).

De gaaer? Hvor kan det være? Har jeg drømt?
Der er ſaa dunkelt og forſtyrret hos mig.
Saa var det Dem, der talte ſtrengt og haardt,
Og der forviſte mig fra Deres Huus?
Og diſſe Øieblikke, ak, de ſidſte,
Da vi er' ſammen, dem vil De forkorte?
Nei bliv! kun et Secund! — For lang Tid ſkal jeg
Forlade Deres Aaſyn? De har Ret,
Det er det Eneſte, der er mig levnet.
For lang Tid? Altſaa dog engang jeg ſeer Dem?
Men naar? og hvor? og atter ſom min Moder!
Og ingen Afſtand, ingen Tid formaaer
At ændre dette? Nei, ſaa maae vi ſtilles,
Og for beſtandigt. Mellem Dem og mig
Der lægges maa en Afgrund, dyb og bred,
At et Tilbageſkridt er mig umuligt.
Farvel da! — De har raadet mig, har bed't mig,
At tænke paa min Frelſe — ja, det vil jeg.
Her er jeg i et Fængſel, ſtygt og klamt;

Jeg vil ſee til at frie mig for dets Qvaler.
Farvel!

(Knælende.)

For ſidſte Gang, men nu med Sky,
Mit Øie taber ſig i Synet af Dem.
Farvel, min ſkjønne Moder! Dette Liv,
Der ſkylder Dem ſit Ophav, og i Dem
Har aandet, drømt og ſmerteligt ſig krympet,
Adſkilt fra Dem, det løsnes fra ſin Rod,
Dets Aandedrag, dets Drømme mig forbydes,
Og ſelv hvad jeg har liidt er nu en Brøde —
Alt tages fra mig i det Ord: Farvel!

(Gaaer tilvenſtre.)

Ninon (ene).

Han er fortabt! er redningsløſt fortabt!
Jeg gruer for, at hans Forſtand har liidt.
Og nu — min Gud! ifald han i den Stemning,
Hvori han er, . . . han er iſtand til Alt . . .
Nei, der maa vaages over ham, der maa —
Jeg ſelv vil ſtrax . . .

(Nærmer ſig Udgangen tilvenſtre, da Pateren hurtig træder ind derfra.)

Niende Scene.

Ninon. Pater Michelet. Siden Abbé Boisrobert og Marquis Lavart.

Pateren.

Ninon, hvad har jeg hørt!
Jeg mødte Chevalieren. Som forstyrret
Han sagde mig, at De —

Ninon.

Ak, det er Sandhed!

Pateren.

Saa Deres Ømhed for ham var en Moders!
— Og det har Ingen vidst, og Ingen anet!

Ninon.

Nei, Ingen!

Pateren.

Ja, nu falder det som Skjæl
Fra mine Øine!

Ninon.

O, men nu, Herr Pater,
Er jeg i Angst for, at jeg lod ham gaae —
Saa oprørt som han var!

Pateren.

Den samme Frygt
Jeg deler med Dem. Men jeg fik Marquien,
Der fulgte mig, til at gaae efter ham.

Ninon.

Hvo kommer der?

Pateren.

Abbéen.

(Abbé Boisrobert træder ind haſtig og i Bevægelſe.)

Boisrobert

(afſides, idet han bliver Ninon vaer).

Ja, der er hun!
Og det var Marion — jeg kjendte Stemmen ...

Ninon.

Men Herr Abbé —

Boisrobert.

Tilgiv — et Ord i Eenrum!
Herr Pater, kom kun!

(Til Ninon.)

Deres gode Lykke
Har nylig Dem bevaret —

Ninon.

Mig?

Boisrobert.

Spørg ikke,
Men lyd mit Raad og fjern Dem fra Paris ...
Vor gode Pater ſkaffer Dem nok Midler.
Men helſt endnu inat.

Ninon.

Det kan jeg ikke.

Min Pligt mig binder her. De veed for vel,
At En, der er mig kjær, er udſat for
En Fare —

Boisrobert.

Chevalieren?
(Afſtides og ſagtere til hende).
Han er ikke
At hjælpe meer. Jeg veed, at nylig blev
Den Havebygning, hvor han boer, i Stilhed
Beſat af Cardinalens Folk —

Ninon (angſt).

Herr Pater!
Der kan De ſee: man har alt ſøgt ham — kom!
Det er den høie Tid, hvis han ſkal frelſes —
(Idet hun, gribende Paterens Haand, vil gaae ud tilvenſtre, høres et Piſtolſkud.)
Hvad var det? Hvad betyder dette Skud?

Pateren (urolig).

Jeg veed det ikke. Men — kom det fra Haven?

Ninon.

Følg ud med mig — der aner mig det Værſte!
(Marquien træder ind fra Havedøren.)
Der er Marquien — De er bleg ... o tael!

Marquien.

Desværre, jeg har intet Godt at melde,
Og jeg er bange for, at De ...

Ninon.

Nei, tael kun!

Marquien.

Jeg fulgte efter Chevalieren, ſaae ham
Gaae ind i Elmelunden ... der forſvandt han
I Mørkningen ... der faldt et Skud —

Ninon.

O, Himmel!

Marquien.

Jeg haſted' efter ham — det var alt ſkeet!
Han havde ſkudt ſig.

Ninon
(ſynker om paa en Stol).

Han har ſkudt ſig!

Pateren.

Fat Dem!
(Til Marquien.)
Og der er intet Haab?

Marquien.

Nei, intet!

Pateren.

Arme,
Ulykkelige Ven!

Boisrobert.

Han har da ſkudt ſig!
— Herr Pater, bliv De her. Det er nødvendigt,

At vi forhindre Opſigt. Herr Marquis,
Lad os To gaae derhen.

Marquien
(pegende paa Ninon).

Men her? den Arme!

Pateren.

Lad ikkun mig! Det Slag er haardt for hende.
Men denne Sorg hun ſelv maa kjæmpe ud.

Boisrobert.

Kom, Herr Marquis!
(Til Pateren.)
Og huſk hvad jeg har raadet!
(Han og Marquien gaae.)

Pateren
(afſides, betragtende Ninon).

Der ligger hun, det glade Mod er knækket,
Det ſkjønne Hoved ſom en Lilies Bæger
Af Uveir kaſtet ned, og uden Evne
Til atter ſig at løfte op fra Faldet.
(Nærmende ſig hende.)
Ninon, kom til Dem ſelv! Lad denne Modgang
Ei overvælde Dem! Den Viſes Sind
Er forberedt, naar Sorgen banker paa.
Vær fattet!

Ninon.

O, min faderlige Ven!

Kom mig til Hjælp! Tag denne Smerte fra mig!
Jeg er ei ſkabt for den. Det er forgjæves,
At jeg vil modſtaae — den tilintetgjør mig!
Det er ſom alle Strenge paa en Luth
Blev ſønderrevne, Tonerne døe hen...
Og dette Tab — min fromme Fader, hjælp mig!
Der er et klangløſt Øde hos mig, Alt
Døer hen i denne Tanke: han er død!

Pateren.

Ninon, jeg hører Dem med Sorg. Som Dem
Saaledes griber ogſaa mig vor Vens
Ulykkelige, bratte Død; med Skræk
Jeg ſeer, min Anelſe var altfor grundet.
Men denne Modgang maae vi bære. Troe mig,
Der er for Dem en Lægedom deri,
Den er en Gjennemgang til Livets Alvor.

Ninon.

Mig tynger den til Jorden. Al min Uret
Mod ham, jeg elſkede, mod ham, jeg tilbad,
Staaer op og vidner mod mig. Han er død,
Jeg ſeer ham ikke meer, kan ei erholde
Tilgivelſen af ham — o, denne Smerte,
Jeg kan ei huſe den — befrie mig for den!

Pateren.

Siig ikke, at De ei kan huſe Smerten.

O, der er Boliger for den hos Alle!
Den Magt, der raader over os uſynlig,
Hvis Herlighed vi kun med Sky og Bæven
Kan ane, gjennem Lidelſer det er,
Os gives Mod at knæle for dens Throne.
I kummerfulde Timer løftes til den
Med barnlig Tillid det betrængte Hjerte.
— Tag Mod til Dem, og øs af Smertens Kilder!
Gak ind med Deres Sorg! Og viid og troe,
At der er Trøſt beredt for Den, der kommer
Med et beſværet Hjerte, Trøſt for Den,
Der er bedrøvet og der lider Møie.

(Under denne Repliks Slutning er Ninon taus ſjunken ned for ham. Tæppet falder.)

Tonietta,

romantiſk Lyſtſpil i fire Acter.

Opført første Gang paa det kongelige Theater,
den 31te October 1849.

Perſonerne.

Lady Algernon.
Sir William, Baronet, hendes Broder.
Mistreſs Emmeline North, en ung Enke.
Conietta.
Mr. Mathews, Lady Algernons Gartner.
Betty, hendes Kammerjomfru.
Tereſa, Eierinde af en Locanda (Gjæſtgiverſted).
Cæſario, Vagtmeſter ved Dragonerne.
Fra Severino, Munk.
Gaetano, Ignazio, } Landmænd fra Albano.
Steſano, under Navn af Heſtehandler Antonelli, Peppo, Battiſta, } fra Byen Fondi.
En Landmand fra Albano.

Tjenere hos Lady Algernon og Tyende i Tereſas Locanda. Landmænd fra Albano og Fondi. Romerſke Dragoner.

Handlingen, der varer fra om Morgenen til henimod Aften, foregaaer i Albano (en By nogle faa Miil fra Rom) paa Viinhoſtens Tid 1846, deels paa Lady Algernons Villa, deels i Tereſas Locanda ſamt tæt udenfor Byen.

Første Act.

En Sommerhalle paa Lady Algernons Landſted i Albano. Baggrunden aaben med ſlanke Piller, omvundne med Viinløv og Udſigt til Albanerbjergene. Ved en af Siderne et Madonnabillede med friſke Blomſter foran det, eller hængte i en Krands om Rammen.

Første Scene.

Naar Tæppet gaaer op, ſees **Lady Algernon** ſidde tilvenſtre (for Skueſpillerne); bag hendes Stol **Betty**. Foran denne ſtaaer Gartneren Mr. **Mathews**. Tilhøire, ligeledes i Forgrunden, **Conietta**; i Nærheden af hende, men mere mod Baggrunden, Gjæſtgiverſken **Tereſa**. — Bag denne igjen adſkillige af Ladyens Tjenere.

Betty.

Deres Naade ſkal ikke reflectere paa hvad Mr. Mathews paaſtaaer. Han har kaſtet Had paa den ſtakkels Conietta. Da hun kom i Huſet hos os, agerede han forliebt i hende og gjorde ſmaa Hanebeen. Men hun gav ham en god Dag, hvori hun efter mit

Jugement gjorde fuldkommen Ret; og derfor har han nu et ondt Øie til hende. Mr. Mathews har baaret ſig accurat ligedan ad med mig.

Mr. Mathews.

Miſs Betty har en Tunge ſom en Rageknив, det er bekjendt blandt Alle, der have den Ære at kjende hende. Man pleier derfor aldrig at bryde ſig det allerringeſte om hendes Jugement.

Betty.

Saa, Mr. Mathews? Men det er jo ſkammeligt—

Lady Algernon.

Tie dog ſtille, Betty, og lad Mathews forklare ſine Ord. (Til Mathews.) De formoder altſaa, at Tonietta er vidende om, hvo der har forſøgt at gjøre Indbrud hos os inat?

Mr. Mathews.

Jeg formoder det ikke, Deres Naade, men jeg er aldeles overbeviiſt derom. Hun veed det, hun kjender dem. Naar hun vilde tale, kunde vi gribe En og Hver af de Slyngler, der gjøre Landeveiene og Huſene uſikre.

Lady Algernon.

Men tager De ikke feil? og hvormed vil De beviſe en ſaa haard Beſkyldning?

Mr. Mathews.

Meget ſimpelt. Der er en Laage paa den høie

Havemuur ud til Veien. Deres Naade har forbudt at aabne den, fordi alſkens Pak pleiede gjennem den at liſte ſig ind til os. Hvor ſamvittighedsfuldt jeg har overholdt denne Befaling, derfor er min Characteer Borgen.

Betty.

Og læg til: Deres Frygt.

Lady Algernon.

Men Betty! — (Til Mathews.) Nu, og denne Laage?

Mr. Mathews.

Den har den ſmukke Signora Tonietta iaftes ſilde aabnet for Kjæltringpakket.

Lady Algernon
(forbauſet).

Og det tør De paaſtaae?

Mr. Mathews.

Det tør jeg næſten gjøre min Eed paa.

Betty.

O, hvor vil Deres Naade tillade, at dette Menneſke udſpyer ſin Gift paa den uſkyldige Pige.

Lady Algernon.

Men hvis han kan beviſe hvad han ſiger —

Betty.

Det kan han ikke. — Mr. Mathews, behag at beviſe Deres afſkyelige Bagtalelſe.

Mr. Mathews.

Med Fornøielſe —

Betty
(afbrydende ham).

Med Fornøielſe! — Er det ikke oprørende, Deres Naade! Burde han ikke i det mindſte, ſige: med blødende Hjerte? Naar man ſkal føre Uſkyldigheden i Ulykke —

Mr. Mathews.

Jeg er ikke ganſke ſaa følſom og medlidende ſom Miſs Betty. Naar jeg ſkal afſløre Utaknemmeligheden og Sletheden, og vaage over Hendes Naades Sikkerhed, ſaa bløder mit Hjerte ikke.

Lady Algernon.

Bryd Dem ikke om hende, men tael kun.

Mr. Mathews.

Altſaa — da jeg igaar Eftermiddag var ſysſelſat i Haven og, for at naae en vantreven Green, jeg vilde kappe, kom til at ſtaae høit oppe paa en Trappeſtige —

Betty.

Saa antog alle Menneſker Dem for en Fugleſkræmſel.

Lady Algernon.

Men, Betty, nu bliver jeg vred.

Mr. Mathews.

— Saa faldt mit Øie over en Taxus-Hække hen paa Havelaagen. Den var aaben. Tonietta ſtod udenfor og geſtikulerede og talte ivrigt med et Fruentimmer. Jeg ſaae dem begge ſaa tydeligt ſom jeg ſeer dem i dette Øieblik. Thi det andet Fruentimmer var Eierinden af et Gjæſtgiverſted her i Byen, hvor miſtænkelige Folk af alle Slags ſøge hen, med andre Ord, den værdige Dame, ſom ſtaaer der.

(Peger paa Tereſa.)

Tereſa.

Det er ikke ſandt, Signor'!

Mr. Mathews.

Jeg ſprang ſtrax ned og raabte i Fraſtand til Tonietta, at det var ſkammeligt, hun overtraadte Deres Naades Befalinger, og at hun ſtrax ſkulde gjøre mig Regnſkab for ſin Opførſel. Men hun ſmak Laagen i, og værdigede mig ikke engang Svar paa mine grundede Bebreidelſer.

Betty.

Det var vel ogſaa Umagen værdt at ſvare paa.

Lady Algernon.

Tonietta, er det ſandt, at du mod min udtrykkelige Befaling har aabnet Laagen?

Tonietta.

Jeg har ikke aabnet den.

Lady Algernon.

Har du da heller ikke igaar talt udenfor med denne Kone?

Tonietta.

Jeg har ikke talt med Tereſa.

Lady Algernon.

Men Mathews paaſtaaer det.

Tereſa.

Men han lyver, Signora.

Mr. Mathews.

Tillader Deres Naade, at jeg fortſætter mit Beviis? — Igaar Aftes ſilde, da Alle havde begivet ſig til Ro, forlod jeg Hovedbygningen for at begive mig over til Havepavillonen, hvor jeg og nogle af Folkene i denne Tid have Natteleie. Hvem troer nu Deres Naade, at jeg traf i Haven? Tonietta. Hun kom netop fra den Kant hvor Laagen er, ſkyndte ſig forbi mig og vilde igjen ikke ſvare, da jeg ønſkede at vide hvad denne Nattepromenade havde at betyde.

Betty.

Det Beviis var iſær Guld værd.

Mr. Mathews.

Taalmodighed. — Jeg havde imidlertid fattet Mistanke, ladede mit Gevær og gav et Par af Tjenerne et Vink om at holde ſig parate, hvis Noget ſkulde indtræffe. — Endelig, ved Midnat, da Ind-

brudbet fandt Sted, og jeg, ligesom Vinduesskodden i den venstre Fløi blev slaaet ind, foer herop med vore Tjenere, hvem traf jeg da paa Trapperne? Igjen Tonietta. Og mens vi Andre knap havde faaet Tid til at kaste de nødvendigste Klædningsstykker om os, mens endnu Ingen i Hovedbygningen havde mærket Noget, var hun oppe og ligesaa omhyggelig paaklædt som i dette Øieblik.

Lady Algernon.

Er det sandt, Tonietta? og hvorledes blev du saa hurtig paaklædt?

Tonietta.

Jeg bruger ikke saa lang Tid til at klæde mig paa som Mr. Mathews.

Betty.

Hahaha! nei, det vil jeg troe. Han bruger en halv Time alene til at sætte sit Kalvekryds. Jeg er vis paa, at Mr. Mathews ikke er rykket ud mod Gavtyvene inat uden at stifte Chemise.

Mr. Mathews.

Jeg vil nu spørge Deres Naade, om ikke alle disse Omstændigheder forekomme ogsaa Dem i høi Grad mistænkelige.

Lady Algernon.

Desværre. (Afsides.) Jeg er næsten bange for at faae for Meget at vide.

Betty.

Mistænkelige? Men hvorfor omtaler Mr. Mathews ikke med et Ord, at det var Tonietta — thi det er min Mening — der løste Lænkehunden og lukkede den ind i Haven, og at juſt det var Grunden til, at Indbruddet blev forpurret?

Mr. Mathews.

Derſom hun virkelig har løſt Hunden, dengang jeg om Aftenen traf hende i Haven, ſaa ſpørger jeg: hvorfor løſte hun den ſaa længe iforveien? Saa har hun jo netop, ſom jeg paaſtaaer, været vidende om Indbruddet.

Tereſa

(ſagte til Tonietta, ſom uformærket nærmer ſig).

Saa du har løſt Hunden? Det er godt. Det ſkal vi huſke dig.

Tonietta

(ligeledes ſagte).

Gaae din Vei.

Lady Algernon.

Men tael du, Tonietta! Du maa jo bedſt vide, om det var dig, der løſte Lænkehunden.

Tonietta.

Jeg har ikke løſt Hunden. Den var løs. Den rendte ind med mig i Haven.

Lady Algernon.

Jeg er ganſke forvirret over alle disſe Modſigelſer.

Mr. Mathews.

Denne Forvirring vil maaſkee hæves, naar De vil behage at examinere den værdige Gjæſtgiverſke Tereſa. Jeg har raadet Deres Naade at lade hende kalde, fordi hun viſt kan give gode Oplysninger.

Lady Algernon.

Ja, lad mig da tale med hende.

Mr. Mathews
(til Tereſa).

Hendes Naade ønſker at tale med Dem.

Tereſa.

Med mig? Hvorfor ikke det? Med mig kan Enhver tale. (Træder hen til Ladyen.) Signora har ladet mig kalde, og jeg er kommet. Men, reent ud ſagt, det var mere end jeg behøvede. Jeg har gjort det af Høflighed.

Lady Algernon.

Bliv endelig ikke vred, at jeg har uleiliget Dem herhid. Men der var Et og Andet, hvorom jeg gjerne vilde ſøge Underretning hos Dem.

Tereſa.

Et godt Ord igjen. Signora kan frit ſpørge. Jeg ſkal ſvare.

Lady Algernon.

Saa ſlig mig da, om Tonietta i den ſenere Tid pleier at komme i Deres Locanda.

Tereſa.

Tonietta? Hun er jo ſaa godt ſom opdraget i mit Huus. Hun har rendt ud og ind der, fra det hun var ſaa ſtor. — Og hun ſkulde ikke komme til mig?

Tonietta

(gjor, uformærket for Andre end Tereſa, en utaalmodig, heftig Bevægelſe).

Tereſa.

Men lad mig ſee ... I den ſenere Tid, mener Signora. Det er ganſke rigtigt — hun har i lang Tid ikke været hos mig. Det falder mig først nu ind.

Lady Algernon.

Det vilde ogſaa være mig kjært og jeg ſkulde gjerne viſe mig erkjendtlig derfor, om De, ſaa meget det ſtaaer i Deres Magt, vilde forhindre hende fra at komme i Deres Gjæſtgiverſted.

Tereſa.

Og maatte jeg ſpørge, hvorfor?

Lady Algernon.

Nu, et Sted, hvor ſaa mange Slags Menneſker, ſaa mange unge Karle beſtandig ſøge hen, kan ikke være godt for et ungt Fruentimmer.

Tereſa.

Jeg vil ſige Dem Noget, Signora. Det kommer Altſammen an paa, af hvad Dei man er gjort. Duer

en ung Pige ikke, saa er der Fare for hende, om hun saa kun seer eet Mandfolk for sig, ja, om det saa kun var ham, som staaer der.

(Vegende paa Mr. Mathews.)

Betty.

Hahaha! det er godt sagt.

Teresa.

Men har hun en god, sund Natur — og det antager jeg om Tonietta — saa kan hun uden Fare komme i min Locanda, og om det saa var hver Dag. Hun har ingen Skade deraf.

Lady Algernon
(lidt empfindtlig).

Ja, af den Mening er jeg ikke. Men desuden — man paastaaer dog almindeligt, at der er ikke altid det bedste Selskab i Deres Locanda, at mistænkelige Folk har Tilhold der —

Teresa.

Mistænkelige Folk? Det kan gjerne være. Jeg kjender ikke Alle, der tage ind hos mig. Har En saa Meget i sin Lomme, at han kan betale Natteleie og om Aftenen en Løgsuppe eller et Fad Macaroni, en Polenta og en kogt Høne, saa siger jeg: „Sæt Jer ned og spiis! det er Jer vel undt.“ — Resten bekymrer jeg mig ikke om. Hvad han bruger sin Kniv til udenfor mit Huus, det vedkommer ikke mig.

Lady Algernon.

Men ſkal man aabne ſine Døre for ſlette Menneſker?

Tereſa.

Jeg vil ikke ſtride med Dem — jeg har heller ikke Tid dertil; jeg maa hjem til mit Værtſkab. Men Signora maa være billig. Fattige Folk ſom vi maae vende en lille Sølvmønt tre Gange, inden vi give den ud; men vi kan ikke gjøre os ſaa mange Skrupler, naar vi ſkal tage den ind. Der var Luigi, Hønſekræmmeren. Han ſpiſte daglig hos mig, naar han gjorde Indkjøb her i Byen. Skulde jeg nu gjøre Ophævelſer, fordi han var miſtænkt for et Overfald paa nogle Reiſende? Det vedkom mig ikke. Hos mig førte han ſig godt op, ſpiſte med Appetit hvad jeg ſatte for ham, betalte prompt, og tog Hatten af og ſlog Kors, hver Gang han gik forbi Madonnabilledet. Mere forlanger jeg ikke af en god Chriſten. (Spydig.) Der er fornemme Folk, der ikke engang gjøre ſaa meget. — En god Morgen, Signora! (Afſides, fornøiet.) Det Kjetterpak! Den fik hun dog, inden jeg gik!

(Gaaer.)

Lady Algernon
(til Mathews).

Man kommer ingen Vei med de Menneſker. Lad kun Folkene gaae igjen. (Efterat Mr. Mathews, Betty og Tjenerne ere gaaede, og da Tonietta ligeledes vil gaae.) Nei,

bliv du, Toniettta. Tag dig en Stol og ſæt dig hen hos mig. Jeg vil tale med dig.

Tonietta

(tager hurtig en lavere Tabouret, ſætter ſig ved hendes Fødder og betragter hende ufravendt under det Følgende).

Lady Algernon.

Min kjære Tonietta, jeg vil ikke gjerne gjenkalde i din Erindring hvad jeg hidtil har gjort for dig. Du har nu været næſten et Aar i mit Huus. Da jeg tog dig til mig, da var du en forvildet Pige, der hverken kjendte til Orden eller Reenlighed, og neppe kunde ſtaae ſtille paa eet Sted. I Meget har du forbedret dig, ſkjøndt ikke ſaa meget jeg ønſkede; men jeg har dog i det Hele været ret tilfreds med dig. Nu er der i den ſenere Tid kommen ſlemme, forbryderiſke Mennesker her til Byen. Jeg har derfor ſtrengt forbudt dig al Omgang med dine forrige Bekjendte, og iſær forbudt dig at løbe til Fontainerne og Oſterierne, men frygter meget for, at du har overtraadt mit Forbud. Agt derfor vel paa, hvad jeg nu ſpørger dig om, og ſvar mig oprigtig. Hvad vi længe have frygtet for, er inat ſkeet: man har prøvet at gjøre Indbrud hos mig, berøve mig min Eiendom, ja maaſkee Livet. Fatter du, at det er en ſtor Uret?

dragen iblandt, og til hvilke hun paa saa mange Maader er knyttet, — hvis hun forresten virkelig har Noget at forraade.

Lady Algernon.

Hvis hun har Noget at forraade! Men vilde da ikke saa hendes haardnakkede Taushed være høist straf-værdig?

Sir William.

Ikke saa strafværdig, som du mener. Men for-resten — det forekommer mig, at du staaer i saa stor Gjæld til denne Pige, at hun burde være fri for en saadan Mistanke.

Lady Algernon.

Det tør jeg ikke nægte, og denne Modsigelse i hendes Adfærd forvirrer mig idelig. Men sæt dig i mit Sted, kjære William. Hvor lidt har dog al den Umag frugtet, jeg har gjort mig for at vinde hendes Tillid og Kjærlighed. Hun vil i intet Punkt nærme sig os, ikke engang forandre sin Dragt, saa meget jeg ogsaa har paalagt hende det.

Sir William.

Men hvortil en Forandring, der ikke vilde klæde hende? Lad hende blive som hun er. Just saaledes behager hun mig meest, i denne smukke, muntre alba-nesiske Dragt, og med dette selsomme, gaadefulde Væ-sen, der idelig giver mig Stof til Eftertanke og Lyst

til at fordybe mig deri. Hvad kan du forlange Mere af hende? Jeg ſynes, hun ſpringer paa dit Vink, og lytter til hvert af dine Ord ſom om det var en af hendes Munkes Benedictioner.

Lady Algernon.

Men ſkal jeg da ſidde ſtille og lægge Hænderne i Skjødet, naar hun ſøger til Steder, hvor ſlette Menneſker, Banditter og hemmelige Medlemmer af en Røverbande have Tilhold?

Sir William.

Banditter! Røverbander! — Ja, nu har jeg i det ſidſte Aar gjennemſtreifet netop de meeſt berygtede Egne ligefra Viterbo til Mola di Gaeta. Jeg har flere Nætter og Dage en suite opholdt mig i og ved Radiſocani, Aquapendente og hvad alle diſſe Ravnereder hedde. Kjæltringpak har jeg fundet nok af; men Banditter og Røverbander, iſær af den Kaliber man træffer i vore Romaner og i de franſke Melodramer, har jeg Intet ſeet til. Naar der i England eller Frankrig ſkeer et Indbrud ſom inat her hos os, ſaa har man et Par ſlette Individer, afſtraffede Forbrydere eller deslige mistænkte. Men ſkeer det Samme i Italien, ſaa drømmer man ſtrax om hele Skarer af phantaſtiſk klædte Røvere, om et ordnet Selſkab med en tapper Anfører.

Lady Algernon.

Men hvorfra ſkulde da Rygtet her i Egnen være kommet?

Sir William.

Fra de reiſende Lediggjængere, fra vore kjære Landsmænds forſtyrrede Hjerner. Alt hvad man veed, er at Veien fra Rom til Neapel er uſikker, at der gives enkelte ſmaa Hobe, der lure paa Landeveiene og tage Leiligheden iagt. Men man feiler meget, naar man vil ſætte disſe Menneſker i Classe med de grundfordærvede Landeveis-Gavtyve. De italienſke Briganti ere ſjelden Vagabonder, men ſom oftest boſatte Landmænd, der i deres Hjem ere agtede af deres Jævnlige, uagtet man ret vel kjender deres Streiferier. De kunne være arbeidſomme og i andre Retninger veltænkende, de bedſte Mænd og Fædre. Det er Mangel paa ret Oplysning og maaſkee den ulykkelige Mening, at de kunne kjøbe ſig Syndsforladelſe hos deres Munke, det er dette, der nærer en Udſkeielſe, ſom Lovenes Slaphed ikke kan ſtandſe. Og nu desuden denne bevægede Tid! Den nye Paves omfattende Reformer have allerede vakt megen Modſtand, meeſt hos Geiſtligheden og Munkene. Under Skin af politiſk Reaction har i Provindſerne meer end een Voldſomhed fundet Sted, ſom de Geiſtlige ſlet ikke have ſeet ugjerne.

Lady Algernon.

Men, William, hvorledes kan du tale saaledes? Vi har jo nylig i vor egen Familie havt et Exempel paa, hvad man hertillands er udsat for. Blev ikke Reisevognen, hvori vor Cousine Emmeline var, plyndret paa Veien til Neapel? Og hende selv vilde de jo føre med sig, og at hun blev frelst var jo næsten et Underværk.

Sir William.

Ja, Underværket var ikke saa stort. Men sandt er det, hun havde Lykken med sig.

Lady Algernon.

Til mig skrev hun, at det netop var lykkedes hende at undslippe og skjule sig, da hun blev opdaget af en af Røverne, men at det ogsaa var ham, der frelste hende og bragte hende i Sikkerhed.

Sir William.

Ja, det er ganske rigtig.

Lady Algernon.

Men er det ikke at undres over! — Har hun ikke siden faaet Leilighed til at erfare Noget om denne Person, og vise sig erkjendtlig?

Sir William.

Hun har ikke erfaret Andet, end at han hedder Gaetano fra Forli — i denne By har han nemlig

opholdt ſig en Tid; og at han kan træffes her i Albano, naar man ſpørger efter ham i Tereſas Locanda.

Lady Algernon.

Her i Albano! — Saa har han maaſkee været med ved Indbruddet inat!

Sir William.

Nei, det har han dog ikke. Fra igaar Morges lige til nu for en Time ſiden har han været paa Jagt med mig — han er en udmærket Skytte. Vi overnattede i Velletri.

Lady Algernon.

Du kjender ham da?

Sir William.

Ja, nu har jeg gjort hans Bekjendtſkab. Emmeline havde, ved ſin Tilbagekomſt fra Neapel, givet mig i Commiſſion at ſpørge ham op, og, ſom Tegn paa hendes Erkjendtlighed, overlevere ham 200 Scudi. Jeg har opfyldt hendes Ønſke, men Pengene vilde han ikke modtage.

Lady Algernon.

Men, kjære William, jeg ſynes, det var dig, der raillerede med de romantiſke Røverhiſtorier; men man kan jo ikke ønſke ſig nogen bedre end denne.

Sir William.

Saamænd, kun med den Forſkjel, at Helten i

Hiſtorien er ſlet ingen romantiſk Røver. Han er en ung Mand af ikke almindelige Egenſkaber, af aaben Characteer og med en Videbegjerlighed og Lyſt til at uddanne ſig, ſom man ikke ofte finder hos vore kjedſommelige Touriſter, der overſvømme Italien. Men han er forreſten meget lidt forſkjellig fra de bedre Landmænd, du kjender her i Egnen. Som disſe er han ligefrem, naturlig i ſin Tale og uden Oſtentation i ſit Væſen. Kun i hans Dieſaſt og nu og da i hans Ord ſporer man, at han ikke er født i ſaa ſimple Kaar.

Lady Algernon.

Det er han altſaa ikke?

Sir William (leende).

Nei, det er han ikke, og det er jo ogſaa ganſke romantiſk. Han er virkelig en Søn af en fornem Adelsmand; men dennes Familie har ikke villet anerkjende ham. Det er en lang Hiſtorie, ſom det nu kjeder mig at fortælle. Kun ſaa Meget vil jeg tilføie, at Emmeline og jeg allerede have gjort flere Skridt hos Vedkommende i Rom, for at bevirke, at han ſættes ind igjen i ſine Rettigheder; at hun hverken har ſparet Penge eller ſin Indflydelſe — du veed, hun har en høi Stjerne hos Statsſecretairen — og at Sagen vel muligt bliver afgjort i disſe Dage. — Men

det er ſandt, du veed da, at vor Couſine kommer ud til os idag.

Lady Algernon.

Jo, det glæder jeg mig meget til. Du tager vel til Rom og henter hende?

Sir William.

Om en halv Time, tænker jeg.

Tredie Scene.

De Forrige. Betty. Siden Fra Severino.

Betty.

Deres Naade vil undſkylde. Den gamle Munk, der hver Uge pleier at modtage en Underſtøttelſe, er her udenfor.

Lady Algernon.

Mr. Jenkins kan give ham — han veed Beſked. (Idet Betty vil gaae.) Vent lidt — der falder mig Noget ind. Lad kun Fra Severino komme; jeg vil tale med ham. Og gaae ſaa op til Tonietta og beed hende trine herned. (Betty gaaer.) Tonietta har altid viiſt denne Munk ſtor Hengivenhed. Maaſkee han kunde bevæge hende til en aaben Tilſtaaelſe.

Sir William.

Herregud, Alice, ſkal nu den ſtakkels Pige plages paany!

Lady Algernon.

Kjære William, lykkes det mig ikke at bryde den unaturlige Skorpe, der ligger om hendes Væsen, og der ofte ængster mig, saa kan hun ikke blive i mit Huus. Lad mig derfor gjøre hvad der staaer i min Magt.

Sir William.

Som du vil, men jeg er bange for, at den Vei, du slaaer ind, ikke vil føre dig langt. Vel er hun af indesluttet Natur og fordybet i sit eget Væsen. Hun er som det lukkede Blomsterbæger, hvis Aabning vi see imøde med Henrykkelse. Vil man fremskynde den ved kunstige Midler, kan man let fordærve Blomsten og forspilde sin egen Glæde.

(Gaaer, idet Munken træder ind.)

Fjerde Scene.

Lady Algernon. Fra Severino.

Lady Algernon
(uden at bemærke Munken).

Fordærve hende? Det vilde jeg mindst af Alt, saa kjær denne forunderlige Skabning er mig. Men det har jeg ved dette Skridt heller ikke at befrygte. (Bliver Fra Severino vaer.) Træd kun nærmere, Herr Pater.

Fra Severino
(der har holdt ſig i ydmyg Fraſtand).

Naadige Signora har ønſket at tale med den ſtakkels, fattige Munk —

Lady Algernon.

Ja, hvis jeg turde ſtole paa Deres velvillige Biſtand, kunde De gjøre mig en meget ſtor Tjeneſte.

Fra Severino.

Signora har at befale — det er ikke Andet end min Skyldighed, ſaa meget Godt I har bevilſt vort Kloſter, der i disſe vanſkelige Tider, Gud bedre det, er haardt nok betrængt.

Lady Algernon.

Sagen angaaer den unge Pige her fra Egnen, jeg har optaget i mit Huus.

Fra Severino.

Ei, ei — Tonietta!

Lady Algernon.

Det kan nu være en fire, fem Aar ſiden, da jeg første Gang blev opmærkſom paa denne Pige. Jeg traf hende, under mine første Ophold her i Byen, hvor jeg gik og ſtod. Hun valgte gjerne en Plads et godt Stykke foran mig, og ſaae eller egentlig ſtirrede uafbrudt paa mig med ſine dunkle, gjennemtrængende Øine. Undertiden, naar jeg var kommen forbi-

løb hun paa en Sidevei forud, valgte ſig igjen en Plads og ſaae paa ſamme Maade paa mig. Denne ſtadige Opmærkſomhed — jeg tilſtaaer min Svaghed — ſmigrede mig, og jeg ſavnede det ſmukke Barn, naar jeg ikke ſaae hende. Nu veed De, at jeg længere hen valgte Albano til mit Opholdsſted og kjøbte denne Villa. For omtrent et Aar ſiden vilde jeg med nogle Damer og kun ledſaget af min Huushovmeſter og to Tjenere gjøre en Udflugt til Olévano. Paa Veien mellem Frascati og Paleſtrina ſaae vi Tonietta, der nu var en udvoxen ung Pige, ſtaae paa et Steengjærde. Hun ſyntes at vente paa os, ſprang ſtrax ned og befalede Kudſken med faa, beſtemte Ord at vende om og kjøre tilbage. „Veien var ikke ſikker," det var Alt hvad vi kunde faae ud af hende. Man havde vel i mange Tider ikke hørt noget om Uſikkerhed paa Veiene, men jeg og mit Selſkab følte os dog ængſtlige, og vi lod virkelig vende om. Dagen derpaa erfoer vi, at en Reiſevogn var plyndret i Nærheden af Paleſtrina, og ſiden den Tid har i disſe bevægede Tider Uſikkerheden taget til, endog her i den nærmeſte Omegn.

Fra Severino.

Ei, det var jo meget beſynderligt. (Afſides.) Den Fandens Tøs, har hun været paa Spil der!

Lady Algernon.

Af Erkjendtlighed for denne væsentlige Tjeneste fik jeg Lyst til, om muligt, at frelse dette Pigebarn, der drev omkring her, forvildet og forsømt. Jeg optog hende i mit Huus og gjorde mig al Umag for at vænne hende til de nye Omgivelser. Dette er desværre ikke ganske lykkedes mig. Hun er af ordknap Natur, har mange Vaner fra sit ældre Liv, og — hvad jeg især beklager — er ikke altid tilbøielig til at vise Oprigtighed og tale Sandhed. Her er det nu, jeg vil tye til Deres Hjælp, kjære Pater. Af flere Grunde maa jeg antage, at hun iforveien har havt nogen Kundskab om Indbruddet hos mig inat. Men hun nægter det haardnakket. Tael nu De med hende og viis hende det Syndige i denne Nægten. Det vil hjælpe mere end hvad jeg siger.

Fra Severino.

Ja, hvis Signora mener, at jeg —

Lady Algernon.

Der kommer hun. Jeg vil lade Dem alene med hende. Gjør Dem Flid, og jeg skal vise mig erkjendtlig derfor. (Gaaer.)

Femte Scene.

Fra Severino. Tonietta. Senere Sir William.

Fra Severino.

Naa, er du der, Tonietta — ja det er jo en ſlem Caſus — den fremmede Dame har bed't mig ſnakke med dig, du veed nok ſelv — det er en vanſkelig Caſus, en casus mixtus, ſom vi Lærde ſige, en casus mixtus, duplex refixus — ja det forſtaaer du ikke. Seer du, jeg kan nok gjætte, hvorban det hænger ſammen — for jeg veed Ingenting, kan du nok begribe. Altſaa først, du har holdt reen Mund?

Tonietta.

Jeg maatte love dem det derovre. Jeg maatte gjøre min Eed derpaa.

Fra Severino.

Saa? Du har ſvoret? Ja, det gjør en ſtor Forſkjel. — Ved hvem har du ſvoret?

Tonietta.

Ved Guds Moder i Minoriternes Kirke.

Fra Severino.

Den Eed er hellig; den kan du min Sjæl ikke bryde. Det vilde være en ſtor Synd. Nei, ſaa maa du tie. Og desuden — vi kan ikke bringe ſaa mange Mennesker i Ulykke for disſe Fremmedes Skyld. Bliv

du kun ved, og ſlig, du veed Ingenting. Tys — der kommer Nogen.

(Sir William træder ind, med en Plaid eller Støvkaabe over ſig.)

Sir William.

Nu, min kjære Pater, har I faaet Noget ud af den ſlemme Tonietta?

Fra Severino.

Nei, hun paaſtaaer ſtandhaftig, at hun Ingenting veed, og heller ikke har kjendt nogen af dem, der var her inat, uagtet jeg har talt ſaa bevægeligt og indtrængende til hende ſom jeg kunde. Og jeg maa ſelv antage, at det er rimeligt hvad hun ſiger. Det har viſt været nogle Kjæltringer fra en anden Egn.

Sir William.

Det Samme ſiger jeg. I er en brav Mand. (Giver ham nogle Penge.) See, der har I Noget til Eders Kloſter.

Fra Severino.

Den hellige Franciscus velſigne Excellenza!

Sir William.

Og gaae ſaa ned i Haven. Der træffer I min Søſter. Siig hende Alt hvad I har ſagt mig.

(Fra Severino gaaer.)

Tonietta, jeg tager nu til Rom. Har du ikke et Ærinde til mig?

Tonietta.

Jeg har intet Ærinde.

Sir William.

Er der ſlet Intet, du kunde ønſke, jeg ſkulde bringe dig med derfra?

Tonietta.

Jeg trænger til Intet.

Sir William.

Det er ikke ſandt; du trænger til en ny Klædning efter Egnens Skik, ſom den du har paa. Min Søſter ſeer ikke gjerne, at du gaaer i denne Dragt, og derfor har du geneert dig for at bede om en ny, det har jeg godt mærket. Du har ſyet og forandret paa den gamle, hvad du kunde. Men nu bringer jeg dig en heel ny Klædning med. Jeg veed hvor man ſkal kjøbe den. Datteren der i Huſet har ſamme Høide og Figur ſom du. Tobby ſkal ſtrax ved min Ankomſt ride tilbage; med ham ſender jeg dig den. Og ſaa maa du ſtrax tage den paa til jeg kommer tilbage i Eftermiddag. Jeg har ſtor Lyſt til at aftegne dig i den nye Dragt.

Tonietta.

Det har I prøvet ſaa tidt og til ingen Nytte.

Sir William.

Det er ſandt, naar jeg ſaae paa dig, glemte jeg

at tegne. Det er ogſaa bedre at ſee paa dig ſelv end paa dit Portrait. Har du aldrig ſiddet for nogen Maler?

Tonietta.

Der var engang En, der vilde have mig til Model for nogle Aar ſiden; men jeg kunde ikke holde ud at ſidde ſtille ſaa længe, og ſaa løb jeg fra ham.

Sir William.

Men du har jo ofte ſiddet ſtille for mig.

Tonietta.

Ja, fordi — fordi ... nu, naar det kunde fornøie Eder, at jeg gjorde det —

Sir William.

Uendeligt! Det kan du nok vide. Hvert Øieblik, jeg er i din Nærhed, ſætter jeg Priis paa.

Tonietta.

Er det ſandt, I har været paa Jagt igaar hele Dagen med Gaetano fra Forli?

Sir William.

Hvoraf veed du det?

Tonietta.

Der er En, der har fortalt mig det.

Sir William.

Ja, mig kan det være det Samme, hvoraf du veed det; men min Søſter vilde nok examinere dig nøiere. — Hvad ſynes du om Gaetano?

Tonietta.

Han er ſtikkelig. Det er ſmukt af Eder, at I er ſaa god imod ham. Han er Eder ogſaa meget hengiven. Han er ganſke anderledes end de Andre.

Sir William.

Hvilke Andre?

Tonietta.

Nu, Folkene her i Egnen.

Sir William.

Nei, det meente du ikke. Du tænkte paa Stefano og hans Kammerater.

Tonietta
(med Heftighed).

Stefano! Det Afſkum! Tael ikke om ham! Han duer ikke. Han er fra Fondi. De, ſom komme derfra og fra Itri, de duer ikke. Han har forført Mange her i Byen.

Sir William.

Han ſkal ikke forføre Mange til, haaber jeg. — Men, for at tale om andre Ting, der er Noget jeg maa bede om Tilgivelſe for. Jeg har imorges, da jeg kom hjem, beluret dig, mens du holdt din Morgenbøn og knælede for Madonna derhenne. Hvad bad du om ſaa længe og ſaa ivrigt?

Tonietta.

Jeg havde Meget at tale med Madonna; der var saa Meget, der laae mig paa Hjertet.

Sir William (smilende).

Troer du, det hjælper, naar du beder til denne smukke Copie efter Sassoferrato?

Tonietta.

Jo, det hjælper — det har ofte hjulpet mig. Engang nikkede hun til mig. Naar hun ikke er fornøiet med mig, seer hun streng ud. Ellers er hun altid mild. — Til hvem beder I da? Til St. Uberto? Gaae heller til St. Giuseppe; de roser ham Alle. Han har Meget at sige hos den hellige Jomfru.

Sir William.

Hvis han havde Meget at sige hos dig, skulde jeg bestemt bede til ham.

Tonietta.

Saaledes maa I ikke tale. Med de Hellige kan man ikke spøge. Hvorfor er I, der er saa god, ikke ogsaa from?

Sir William.

Nu, man viser maaskee allermeest Fromhed, naar man stræber efter at være god.

Tonietta (eftertænksom).

Mener I? Ja, hos os — Nogle ere undertiden fromme, der ikke ere saa meget gode.

Sir William (afſides).

For Exempel Munkene. (Høit.) Troer du da, det kan være godt?

Tonietta.

Jeg veed det ikke. Jeg har tænkt ſaa meget derover. Jeg har bedet Madonna oplyſe mig. Men hun vilde ikke, og ſaae alvorlig ud.

Sir William.

Saae hun anderledes ud end nu? Det ſynes mig, hun ſeer altid eens ud.

Tonietta.

Det kommer af, at I ikke ſeer paa hende med de rette Øine. O, jeg kjender hver Fold hos Madonna her i Huſet. Hun ſkjuler Ingenting for mig. Igaar var hun hele Dagen ſørgmodig. Ak, hun har viſt havt Modgang! Der er' ſaa Mange, der gjøre hende imod. (Knæler for Billedet og ſtrækker Hænderne iveiret.) O, hellige Guds Moder! Tab ikke Taalmodigheden over de ſtygge Menneſker! Det er jo din himmelſke Beſtemmelſe, at bære over med os og være langmodig. Saa maa du ikke være nedſlaaet og bedrøvet! Tael med din Søn! Lad ham trøſte dig, den Eenbaarne, den Velſignede!

Sir William.

Reis dig, Tonietta! Du forvirrer mig. Jeg er nærved at troe, at dette Billede bevæger ſig og ſvarer

dig. Hvad er du for en forunderlig Pige? Hvad er det for Følelſer og Foreſtillinger, der røre ſig hos dig? Vil det maaſkee aldrig lykkes mig, at drage dig over i mine Tankers Kreds og gjøre dig fortrolig med mine Ideer?

Tonietta.

Ak, jeg bliver aldrig ſom I og Eders!

Sir William.

Lad ſaa være! Jeg er tilfreds med dig ſom du er. Det er maaſkee meeſt ſaaledes, med alle dine Selſomheder, at du fængſler mig, udfylder mine Tanker og forſkjønner mine Drømme. Nei, jeg ønſker ikke, at du ſkal være anderledes, end du er! — (Vender ſig om.) Der kommer allerede Nogen for at forſtyrre os, og — det er ſandt — Vognen venter paa mig. Saa Farvel, Tonietta! Tidlig paa Eftermiddagen kommer jeg igjen. Vil du imidlertid tænke paa mig?

Tonietta.

Jeg vil bede for Eder.

Sir William.

Saa gjør det. Næſten forekommer det mig, at jeg kan trænge dertil. (Gaaer.)

Tonietta
(ſeende ud til Haven).

Det er Ladyen, og Dragonerne fra Rom, de har havt Bud efter. Det var godt de kom.

Sjette Scene.

Conietta. Lady Algernon. Betty. Mathews. Vagtmeſter Cæſario, ledſaget af to Dragoner, der forblive i Baggrunden. — Nogle af Ladyens Tjenere.

Cæſario.

Naadige Signora kan være uden Frygt. Jeg har allerede lagt Planen til aldeles betryggende Dispoſitioner, der ſandſynligviis i meget kort Tid ville ende hele Felttoget. Jeg agter paa eengang at angribe Røverne fra tre forſkjellige Sider, omringe og med eet Slag tilintetgjøre dem.

Lady Algernon.

Men vil dette være Dem muligt? Man har ſagt mig, at Deres Følge beſtaaer af ſex Mand.

Cæſario.

Det er fuldkommen ſandt. Sex Mand er ſaa godt ſom Intet, ja det er Intet. Men naar jeg commanderer dem, blive de en Magt. Naturen har givet mig et ualmindeligt Anfører-Talent, der igjen, naar jeg ſelv ſkal ſige det, underſtøttes af ſjeldne Talegaver. Hermed kan en Anfører bevirke det Utrolige. Men forreſten udgjøre jeg og mine Folk kun Fortravet. I Eftermiddag ankommer min Ritmeſter med en halv Escadron.

Lady Algernon.

Men for det Første bliver De jo her til Villaens Beſkyttelſe?

Cæſario.

For det Første. Men jeg agter ſnart at gaae offenſivt tilværks. Egnen her er mig bekjendt, da jeg engang har ligget i Cantonnement her. Jeg kjender hvert Værtshuus, hvert Viinhuus, alle Oſterier og Locandaer. Jeg nævner disſe Steder, efterſom de meget ofte ere Smuthuller for Oprørere og Forbrydere. Min Plan, ſaaledes ſom jeg allerede har nedſkrevet den, er ufeilbarlig. Naadige Signora maa vide, at jeg ligeſom min berømte Navne, Cajus Julius Cæſar, efter hvem jeg er opkaldt, har beſluttet at udarbeide Mindeſkrifter over dette og mine andre Felttog. „Cæſario — hedder det deri — fører ſine Tropper en ſkjøn Morgenſtund langs Aaen, der løber udenom Byen. Broen, der fører til Bjergene, finder han beſat af en ſtærk fjendtlig Piquet."

Mr. Mathews.

Der er ikke længer en Bro paa dette Sted.

Cæſario.

Ingen Bro? Godt; ſaa lader jeg en Bro ſlaae.

Mr. Mathews.

Men der er ſjelden Vand i Aaen, mindſt paa denne Aarstid.

Cæſario.

Saa maa der ledes Vand ind i Aaen fra en af Søerne. Jeg kan ikke undvære Broen. I en Krigsplan griber det ene Led ind i det andet. Intet kan undværes uden at forſtyrre hele Planen. For at anføre et Exempel: paa et beſtemt Punkt i Attaquen hører det til min Diſpoſition, at Heſten ſkydes under mig. Skulde det tilfældigviis ikke ſkee, ſaa ſkyder jeg den ſelv. Paa det Sted maa jeg have Heſten ſkudt under mig. Altſaa: „Under en levende Kugleregn af de Fjendtlige lader Cæſario ſine Tropper ſlaae en Bro over Aaen. Broen forceres, vi gjøre et Indhug, Fjenderne kaſtes paa alle Punkter og tvinges til at lade os i Beſiddelſe af det omtviſtede Terrain. Troppperne udhvile ſig dernæſt paa et ſkyggefuldt Sted, og Cæſario indtager den Frokoſt, der er given ham med fra den høimodige, engelſke Dames Kjøkken."

Lady Algernon (ſmilende).

Derpaa ſkal det i det mindſte ikke komme an.

Cæſario.

Jeg er overbeviiſt derom. — Naadige Signora har forøvrigt ikke Mistanke om at En eller Anden, der hører til Huſet, har inat været Røverne behjælpelige ved Indbruddet?

Lady Algernon
(hurtig, med et Blik til Mathews).

Nei, Ingen.

Tonietta (afſides).

O, hvor hun er god imod mig!

Cæſario.

Ja, det er min Pligt at anſtille de ſkarpeſte Underſøgelſer. Her i Byen ſkal nu og da opholde ſig en vis Stefano, en farlig Perſon, der er Sjælen i alle disſe forbryderiſke Bevægelſer. Men han ſkal ikke undgaae mig.

Lady Algernon.

Og dertil vil jeg ønſke Dem Lykke. Men jeg maa nu forlade Dem, for at give min Huushovmeſter Ordre at ſørge for Dem og Deres Følge.

(Gaaer.)

Cæſario.

Og jeg vil foreløbig underſøge Localiteterne i Byen.

(Vil gaae.)

Betty.

Herr Vagtmeſter!

Cæſario.

Jeg er til Eders Tjeneſte.

Betty.

Jeg vilde blot ſagt, at naar De kommer tilbage fra Deres ſeierrige Felttog ved Middagstid, ſaa ſkal jeg ſom Myladys Kammerjomfru ſørge for, at et fortræffeligt Maaltid er beredt for Dem og Deres Folk.

Cæſario.

Tillad mig en Bemærkning: en Kriger har ingen beſtemt Middagstid. Det vil derfor være meget hensigtsmæssigt, at holde Maaltidet parat til enhver Tid. Denne Gjæſtfrihed ſkal da foreviges i mine Mindeſkrifter paa en paſſende Maade. „Ved Hjemkomſten — ſaaledes vil der omtrent komme til at ſtaae — regaleres de tappre Krigere med et fyrſteligt Maaltid. For Cæſario ſættes en fiin og koſtbar Viin fra Montefiascone, og Myladys ſkjønne Kammerjomfru viſer ham den meeſt udſøgte Opmærkſomhed."

(Gaaer, fulgt af de to Dragoner.)

Betty.

Nu, Mr. Mathews, i Deres Sted tog jeg en Heſt fra Myladys Stald og fulgte med Dragonerne, naar de drage ud.

Mr. Mathews.

Jeg vil ikke ſtaae Miſs Betty iveien.

Betty.

Hvad ſkal det ſige?

Mr. Mathews.

Jeg ſkulde tage meget feil, om Miſs Betty ikke har ſtørre Lyſt til at følge med Dragonerne end jeg.

Betty.

Ja, hvorfor ikke? Vagtmeſter Cæſario er en ſmuk,

beleven Mand, og meget galant mod Damer. Han er ikke, ſom Mr. Mathews, en engelſk Bulbider.

(Alle gaae, med Undtagelſe af Tonietta.)

Tonietta
(efter et Ophold).

Ja, lad dem kun underſøge og ſpørge — hos Tereſa, hos Giulio Sandro, hos hvem de vil. Jeg ſkal Intet forraade; det har jeg lovet, om jeg ogſaa — ja, om jeg ogſaa ſeer, at min Velgjørerinde for deres Skyld er i Angſt Nat og Dag. Ak, hvor hun er ædelmodig! Mig vilde hun ikke forraade, men jeg — (kaſter ſig lidenſkabeligt paa Knæ foran Madonna-Billedet.) O, ſøde, hellige Madonna! kom mig til Hjælp! Lær mig, hvordan jeg ſkal bære mig ad! Hvorfor tier du, ſaa meget jeg nu har anraabt dig? Vil du ikke for min Skyld, ſaa hav Medynk med den fremmede Dame. Hun er ſaa god og ſaa ſmuk — o, hun ligner dig! Hun har dine himmelſke Øine. Hjælp mig! Hvad vedkommer mig Stefano, Peppo og de Andre. Men jeg har ſvoret hos Minoriterne — og jeg har engang ſagt Nei her i Huſet — og jeg kan nu ikke faae Tilſtaaelſen over Læben — Nei, jeg kan ikke! Kun du kan løſe min Tunge. Giv mig et Vink, et Blik, og jeg forſtaaer dig. — — Du vil ikke? Du bryder dig ikke om mine Bønner? (Reiſer ſig og vedbliver med ſtigende Heftighed.) O, det er Uret! Du er ikke ſaa god

mod mig ſom før, ikke ſom den fremmede Dame. Hun har Grund til at være vred paa mig, du ikke. Men hun er mild og kjærlig. Som hun ſkulde du være. Men du er alvorlig, ſtreng — du ſlaaer Haanden af mig. Naar du ikke forandrer dig, ſaa forlader jeg dig, og gaaer til Madonna i St. Páolo. Jeg ſætter ikke mere Blomſter for dig, jeg tænder ikke Lys for dig — du ſkal hænge i Mørke, du ſkal være ligeſaa forladt og bedrøvet ſom jeg. (Tager Billedet ned og ſætter det hen omvendt.) Du ſkal ſtaae mod Væggen. Ingen ſkal ſee paa dig, Ingen hilſe dig, Ingen — (idet hun igjen hurtig og ligeſom i Angſt tager Billedet frem og kyſſer det.) ak, hellige Madonna! tilgiv mig! Jeg veed ikke hvad jeg ſiger. Du er jo min eneſte Trøſt. (Hænger Billedet op igjen og knæler.) Nei, jeg ſkal hver Dag give dig Blomſter og ſkinnende Lys. Forlad mig kun ikke! Hav Medynk med mig og beed, beed for mig!

Syvende Scene.

Tonietta. Lady Algernon.

Tonietta

(der har reiſt ſig igjen, bemærker den indtrædende Lady).

Der er hun!

(Gaaer langſomt til den modſatte Udgang.)

Lady Algernon.

Er du der, Tonietta? Bliv — jeg har ſøgt dig.

Uagtet jeg er vred paa dig, vil jeg dog endnu engang tale med dig angaaende det hæslige Indbrud inat. Militairet fra Rom er, ſom du nu ſeer, ankommet, og i Eftermiddag komme flere. Her vil ſkee ſtrenge Underſøgelſer, og jeg frygter, at du ſelv ikke rigtig har betænkt Følgerne af din beſtandige Nægten. Derſom Mistanken ſkulde ledes hen paa dig, ſaa vil du bringes i Forhør, og jeg kan da Intet gjøre for dig. Men vil du være oprigtig og tilſtaae hvad du maaſkee har vidſt om denne Sag, ſaa ſkal jeg ſørge for, at du kommer bort herfra itide, enten til Neapel eller til Florents, hvor jeg har flere Bekjendte. Veed du nu ikke med dig ſelv, at du er aldeles uſkyldig, ſaa betroe mig det. — Hører du, Tonietta? Stirr ikke ſaaledes paa mig. — Har virkelig Intet været dig bekjendt derom?

Tonietta

(der ligeſom fortryllet og ufravendt har ſeet paa Ladyen).

Jeg har ikke vidſt Noget.

Lady Algernon.

Jeg lover dig helligt, at jeg ſkal anvende al min Indflydelſe for at der handles mildt mod de Skyldige. Vi ønſke dem ikke bragte i Ulykke, blot at de forlade Egnen her. Frygt derfor ikke for dine Venner, men ſig mig, om du har ſeet og kjendt Nogen af dem?

Tonietta (ſom før).

Jeg har ikke ſeet dem, ikke kjendt dem.

Lady Algernon (afſides).

Det er forunderligt! Skulde vi virkelig gjøre hende Uret? Ja, Fra Severino var jo af den Mening. (Høit og blidt.) Tag mig ikke mit Spørgsmaal ilde op. Jeg vil allerhelſt troe, at du er uſkyldig. Er dette Tilfældet, ſaa har du Intet at befrygte, og jeg ſkal være din ivrigſte Forſvarer. (Kyſſer hende.) Nu, kjære Barn, vær ikke ſaa nedſlaaet. Jeg mener det godt med dig, og du veed jo, hvor kjær du er mig. — Saa lade vi den Sag være glemt, og tale ikke mere derom. (Gaaer.)

Tonietta

(ſynker ned for Madonnas Billede).

Hellige Guds Moder, hjælp mig!

Anden Act.

Gjæſteſtuen i Tereſas Locanda. Paa Siderne Borde med Bænke og Stole. Baggrunden optages af et ſtort Kjøkken med flere Ild paa Arneſtedet og alt hertil Hørende.

Første Scene.

Tereſa og nogle af hendes Folk i travl Virkſomhed foran Ildſtederne og Kjøkkenbordet, en Virkſomhed, der under hele Acten ikke ganſke ophører. — Siden Conietta.

Tereſa.

Giovannino, du maa ſkynde dig. Vi maae nu være færdige. Her er ikke Tid til at ſlaae en Sladder af. (Raaber ud mod en Sidedør, men uden at forlade ſin Plads.) Enrichetta! glem ikke de ſmaa Kamre ud til Veien; de ſkal luftes ud, og der maa lægges rene Lagner paa Sengene. Vi vente tre Veturiner fra Piperno. — Hvad ſiger du? Haſter det ikke? Nu har jeg hørt det før. Jeg ſiger, det haſter. Dagen er lang, men din Dovenſkab er endnu længere. — Hvem kommer der?

Naa, der er hun jo! — Paolo, ſee imens til Det, jeg har her paa Ilden. (Gaaer den indtrædende Tonietta imøde.) Du er allerede her? Og hvad er det? Hvad har du i den Kurv der.

Tonietta
(med en rummelig Hankekurv i Haanden).

Ja, nu ſkal du ſee. Du vil viſt blive forundret. Det er en heel ny Klædning til mig.

Tereſa.

En Klædning? Kom, ſæt Kurven her paa Bordet, og lad os ſee derpaa. (Aabner og efterſeer Kurven.) Men, Barn, det er jo mageløſt! Hvad det er ſmukt — og hvilket Tøi! det kan ikke være bedre og finere. Af hvem har du faaet alt dette?

Tonietta.

Af den unge Sir William, Myladys Broder.

Tereſa.

Naa, ham — ja, det er en honnet Karl; Gaetano har fortalt mig om ham.

Tonietta.

Han er i Rom nu, men han har ſendt det med en Ridekнægt. Han har ſelv kjøbt det Altſammen.

Tereſa.

Jeg veed nok, hvor han har kjøbt det. Man faaer det fiint og koſtbart der, men det er dyrt.

Tonietta.

Ak, det bryder han ſig ikke om!

Tereſa.

Fordi han har nok af Pengene, ſaa er det ingen Kunſt. — Nei, jeg kan ikke blive mæt af at ſee derpaa. Alt er ſom det ſkal være. Ingenting mangler. Du kan ſtaae Brud i den Dragt hvad Øieblik det ſkal være. See bare disſe Sølvkjeder, hvor ſvære! Naa, han har ikke narret dig! — Og ſee der, to Pile til Haaret! Af det fineſte Guld — og hvilket Arbeid! — Dem kan du ſtrax tage paa. Kom, lad mig ſætte dem ind — tag de andre ud. (Anbringer Pilene i Toniettas Nakkehaar.) Det glimrer ſom Fryndſerne paa Madonnas Billede hos Kapuzinerne. — Men der ligger et Brev i Kurven. Hvad ſtaaer deri?

Tonietta.

Det veed jeg ikke. Jeg kan ikke læſe Skrift. — Kan du?

Tereſa.

Hm — da jeg var i din Alder, kunde jeg maaſkee nok. Nu har jeg glemt de Narreſtreger. Men vent — Fra Severino kommer her om Lidt; ſaa kan han læſe det for os. — Men, hvad jeg vilde ſagt, den engelſke Dames Broder — hvad er det nu han hedder?

Tonietta.

Sir William.

Tereſa.

Denne Signor William, han behager mig. Men hun ſelv — nu har jeg idag talt med hende — hun er ikke af mine Folk.

Tonietta (kort).

Du kjender hende ikke.

Tereſa.

Kan være. Men det hover mig ikke, hvad en Pige derfra har fortalt mig, at hun ſaadanne beſtandig vaſker og pjadſker om ſig, og hendes Folk ligedan. Det er intet godt Tegn hos disſe Fremmede, at de beſtandig maae holde ſig ſaa rene.

Tonietta.

Men Reenlighed er dog en god Ting. Man befinder ſig vel derved, og ſeer bedre ud.

Tereſa.

Ja, jeg veed nok — jeg har nok mærket, at du ogſaa har begyndt med denne evige Vaſken — for mig gjerne! Men en ſund, raſk Tøs ſom du behøver det ikke. Og vil du ſige mig hvad det ſkal gjøre godt for? Jeg har aldrig vaſket mit Anſigt med min gode Villie.

Tonietta.

Men du kan troe, man ... man bliver mere hvid og ſkjær derefter.

Tereſa.

Hm! ſaa det er det, du tænker paa? Du er kjed af dit ſmukke, ſoelbrændte Anſigt? Du vil være hvid og rød ſom den engelſke Signora og hendes Kammerjomfru? — Lad det fare, Barn! Her imellem Bjergene vorer der andre Urter. Enhver ſkal blive ſom Vorherre har ſkabt ham. — Naa, der har vi Fra Severino.

Anden Scene.

De Forrige. Fra Severino.

Fra Severino
(ved Indtrædelſen, gjørende Korſets Tegn).

Pax vobiscum!

Tereſa.

Tak. — Kom, ſæt Jer ned. I er nok træt.

Fra Severino.

Om jeg er? Jeg har været ude at ſamle ind til vort Kloſter.

Tereſa.

Saa kommer I vel heller ikke tomhændet tilbage.

Fra Severino.

Aa, Gud bedre det! Tiderne ere ikke nu ſom før. Den nye Pave har ſtore Synder paa ſin Samvittighed. Folk har faaet ſaa mange Griller om

Frihed og Lighed i Hovedet, at de ikke har Tid at tænke paa Kloſtrene.

Tonietta.

I er ikke gaaet tomhændet fra den fremmede Signora, hos hvem jeg er.

Fra Severino.

Nei, det er ſandt. Hun er en ædelmodig Dame. Men hun hører nu til Kjætterne.

Tonietta (uvillig).

Altid ſkal de kaldes for Kjættere!

Tereſa.

Fordi de er' Kjættere. Hvem kan for det? — Høre de Messen ſom vi? Gaae de til Skrifte ſom vi? Nei; og jeg vil bare ſige dig een Ting: de troe ikke paa Helgene og Martyrer, ja de har ſlet ingen. Er det ikke en Ynk? Naar jeg har ondt for Bryſtet, ſaa veed jeg, at jeg ſkal bede til Santa Agatha. Gaaer en Karl paa Jagt, ſaa ſlaaer han først et Kors for St. Uberto. Feiler min Heſt, min Hund eller mine Kreaturer Noget, ſaa beder jeg den hellige Antonio at hjælpe dem. Men Kjætterne, de ere ſelv ligeſom Dyr; de tænke hverken paa den hellige Jomfru eller paa Martyrerne.

Tonietta
(vender ſig fra Tereſa).

Der er Noget I ſkal forklare mig, Fra Severino.

Fra Severino.

Hvad er det, du vil vide?

Tonietta.

Jeg har engang ſeet en ung Dame fra England hos Ladyen. Hendes Haar var guldguult ſom Solſtraaler, hendes Øine blaa ſom den klareſte Himmel, hendes Anſigt havde en Farve ſom en mild Morgenrøde, hendes Hals, Bryſt, Hænder, Alt ſaa hvidt, ſaa gjennemſigtigt ſom Luften paa en Sommerdag. Hvoraf kommer det? Hvem er hos os ſaaledes?

Fra Severino.

Hm — hvoraf det kommer...?

Tonietta.

Kommer det af Opdragelſen, af Sindelaget? Disſe Fremmede, de veed Mere end vi; de ere ikke ſaa heftige, deres Natur er ſtillere. Er det ikke dette, der gjør Øiet blaat, Huden hvid og giver Kinden en Rødme ſom Roſen? De er' ikke Dyr, ſom Tereſa mener, men de er ſom Planter; men vi er' heftige og uregjerlige ſom Dyrene.

Fra Severino.

Nei, viſt ikke — nu ſkal jeg ſige dig, hvordan det hænger ſammen. Seer du, alle disſe Fremmede er ganſke rigtig, ſom Tereſa ſagde, Kjættere. De ere ufuldkomne Menneſker, de komme ikke engang i Skjærsilden. Men de har det ligeſom Muſkateldruerne, der

ere lyſe og klare, mens de ere umodne og ſure. De blive aldrig modne; der er et koldt Clima i deres Hjerter. Vi derimod ere de mørke, ſaftige, modne og søde Druer. Safterne gjære og bruſe hos os. Undertiden — det forſtaaer ſig — ſpringer en Drue før Tiden, før den er bleven liflig Viin; men ſaa tager den hellige Jomfru den op i ſin Himmel og laver en Moſt deraf (ſmadſker med Munden.) en Moſt, ſiger jeg dig, for ſin egen Mund.

Tereſa.

Det var godt ſagt, og I har fuldkommen Ret. — Men det er ſandt, Tonietta, du har jo et Brev, ſom Fra Severino ſkulde læſe for dig. (Til Munken.) Det er fra den engelſke Dames Broder.

Fra Severino.

Naa ham! Ja kom kun med det. (Tereſa tager det fra Kurven og giver ham det.) Men ſaa maa I give mig et Glas Viin; ellers bliver jeg ſaa tør i Halſen.

Tereſa
(raabende hen mod Baggrunden).

Giovannino, lad dem bringe en Halvflaſke Viin herind.

(Under det nærmeſt Følgende bringes Vinen.)

Fra Severino
(til Tonietta).

Naa, hør nu godt efter. (Læſer.) „Kjæreſte To=

nietta! Roſe fra Albano!" — Roſe fra Albano? Kaldes du ſaadanne hos Englænderne?

Tereſa.

Om hun kaldes ſaadanne! Et net Spørgsmaal! — Det er et ſmukt Udtryk, en Lignelſe, en . . . nu, det er juſt ſaaledes en ung Karl ſkal tale til en ſmuk Pige. Jeg kan godt lide det. Roſe fra Albano! Hun ſkal hedde ſaaledes for Fremtiden.

Fra Severino.

Ja ja da. (Læſer.) „Mens jeg venter paa Tobby, den Slyngel . . ." Hvem er Tobby?

Tonietta.

Hans Ridekнægt.

Fra Severino.

Er det en Slyngel?

Tonietta.

Nei — han mener det ikke heller. Han holder meget af Tobby. Bliv kun ved.

Fra Severino (læſende).

„Mens jeg venter paa Tobby, den Slyngel, vil jeg forſlaae Grillerne ved at ſkrive til dig. Mine Tanker ſyſſelſætte ſig dog allerhelſt med dig. Inat drømte jeg om dig. Det forekom mig, at jeg ſom en Ørn havde Rede paa det høieſte Punkt af Bjergene ved Albano. Der ſad jeg og ſaae ud, og ven-

tede, du ſkulde komme. Men du kom ikke. Jeg fløi da ned til Byen og traf dig i en Kirke. Du kom ud og rakte mig Haanden. Jeg greb dig, og vilde juſt ſvinge mig i Luften, da jeg uheldigviis vaagnede. Tænk dig, hvilken Lykke at føre dig gjennem den klare Luft, og høit over de utaalelige Menneſker, der ere min Plage." — Det er noget underligt Pasſtar, han der ſkriver. (Drikker.)

Tereſa.

Nu, ſaadanne ſkrive formodentlig de unge Folk i hans Hjem. (Til Tonietta.) Fortæl mig ſiden, hvad der ſtaaer mere i Brevet. (Gaaer hen til Arneſtedet.)

Tonietta.

Staaer alt dette i Brevet? Kan man tale ſaaledes, kan man ſaaledes rive hen, naar man ſkriver?

Fra Severino.

Aa ja, den Kunſt er ikke ſaa ſtor. Men vil du høre Mere?

Tonietta.

Er der Mere?

Fra Severino.

Ja, ſaa min Sjæl er der — en heel Side.

Tonietta.

Læs det kun Altſammen.

Fra Severino (læſer).

„Tonietta! jeg har Noget paa mit Hjerte, ſom

jeg længe har grublet over og nu ikke længer gider bære paa. Jeg vilde have ſagt dig det mundtligt. Men Ingen kan tale til dig ſom til andre unge Piger. Jeg er ſtandſet foran din lukkede Mund ſom foran en lukket Helligdom. Hvor dvæle dine Tanker? Er det kun hos dine Venner i Egnen eller hos de Hellige i Himlen?"

Tonietta (afſides).

O, hvor han kan tale, naar han ſkriver?

Fra Severino (drikkende).

Tereſas Viin bliver god iaar; det kan jeg allerede ſmage nu. Jeg har en fiin Tunge.

Tonietta.

I glemmer Brevet.

Fra Severino.

Ja, ja, giv Tid. Hvor ſlap jeg nu — naa her. (Læſer.) „Lad det da være ſagt, ſiden det dog engang maa ſiges. Tonietta, jeg elſker dig. Her har du min Tilſtaaelſe —"

Tonietta
(ſnapper Brevet fra ham).

Hvad er det I læſer? Staaer det i Brevet?

Fra Severino.

Hvor ſkulde det ellers ſtaae?

Tonietta.

Men ... men, hvem kommer det ved?

Fra Severino.

Hvem det kommer ved? Ja, mig kommer det ikke ved. Men det ſtaaer der nu engang.

Tonietta.

Det er ikke ſandt, det ſtaaer der ikke.

Fra Severino.

Hvad er det for Snak! Kan jeg ikke læſe ſaadan en ſmuk, tydelig Haandſkrift? Han ſkriver jo ſom det var trykt.

Tonietta.

Men det maa Ingen læſe —

Fra Severino.

Ja, vil du nu, at jeg ſkal læſe Brevet eller ikke?

Tonietta.

Nei, I maa ikke læſe det.

Fra Severino.

Men ſaa faaer du jo ikke Indholdet at vide.

Tonietta

(kjæmpende med ſig ſelv).

Det er ſandt — nu ... ſaa læs det da — (giver ham Brevet igjen.) Men I ... I ſkal ſpringe over ...

Fra Severino.

Aa Slibberſladder, jeg maa læſe det Ene med det Andet.

Tonietta (utaalmodig).

Men ſaa ſkal I læſe ... ſagte; der ſkal Ingen

høre det uden jeg — og I skal læse hurtig, og I skal ikke bryde Jer om hvad der staaer.

Fra Severino.

Du er nok ikke ret klog. Jeg vil læse som jeg har Lyst. (Læser.) „Synet af dig er mig saa nødvendigt som fri Luft og et sundt Aandedræt. At høre dig tale, at forfriskes af hele dit Væsens Selsomhed, det er min Lyst og Glæde, og at erholde et mildt Ord af din strenge Mund, det er min Lykke."

(Drikker.)

Tonietta
(afsides og stampende med Foden).

Er det ikke skjændigt, at han skal læse alt dette?

Fra Severino
(vedblivende at læse).

„Dengang du forleden paa min Anmodning bønfaldt Madonna for mig slemme Synder, da bad du hende røre mit Hjerte og vise mig min sande Lykke. Den Hellige har opfyldt din Bøn. Det er gjennem dig selv hun har rørt mit Hjerte, og hun har lært mig, at min eneste, sande Lykke, det er at tilbringe Livet ved din Side."

Tonietta.

Sid dog ikke saadanne, mens I læser! Sæt ikke det Ansigt op! Bliver I da ikke rørt over, hvad han, en Mand som han dér har skriftet for os?

Fra Severino.

Nei, jeg gjør ikke. Det har jeg hørt saa tidt.

Tonietta

(vil igjen snappe Brevet).

I maa ikke læse Mere — det er utaaleligt.

Fra Severino.

Men der er kun to Linier tilbage.

Tonietta.

Naa — saa læs da dem med.

Fra Severino (læser).

„Tænk nu paa hvad jeg har skrevet. Svar mig derpaa — idag, imorgen, naar du vil. Saalænge jeg daglig kan være i din Nærhed, har jeg Taalmodighed." — Der er hele Brevet. (Lægger det sammen.)

Tonietta.

Giv mig det nu.

Fra Severino.

Egentlig skulde du ikke have det, da du slet ikke har opført dig godt.

Tonietta.

Jeg vil have det. Giv mig det strax. Det er min Eiendom, som Ingen har Ret til uden jeg.

(Tager det fra ham og gaaer ud.)

Fra Severino.

Det er et Pokkers Pigebarn! Det sprutter som Krudt og Salpeter.

(Teresa træder frem igjen i Forgrunden.)

Tereſa.

Naa, hvad ſtod der ſaa Mere i Brevet?

Fra Severino.

Han frier til hende.

Tereſa.

Hvad? Han frier til hende? Men det er jo en ſtor Lykke for Pigen.

Fra Severino.

Maaſkee. Men jeg maa nok nu til at gaae min Vei. Jeg har endnu et Par Steder, hvor jeg ſkulde ſamle ind. Farvel. (Gaaer.)

Tereſa (kalder).

Tonietta! — Naa, der er hun. (Til Tonietta, der træder ind.) Altſaa det ſtod der i Brevet? Han frier til dig. Nu, det er ikke ſaa forunderligt. Du er ſmuk nok dertil, og er godt voxet. Men tag dig nu iagt! Det er ikke ſaa lige ſagt, at han mener det ærligt. Lader du dig narre af hans Løfter og Forærninger — det ſiger jeg dig, ſaa maa du ikke komme over min Dørtærſkel.

Tonietta

(idet hun tager Hankekurven og lægger tilrette deri).

Skjøt du dig ſelv.

Tereſa.

Ja ja, nu har jeg advaret dig. Bruger du ikke din Forſtand, ſaa kommer du til at fortryde det — maaſkee mere end du troer. Men er du klog, kan det

blive din Lykke. Den er heller ikke for ſtor til dig; man har ſeet ſaadanne Noget før, og du desuden — nok ſagt. Det kan vi altid tale om. (Da Tonietta vil gaae med Kurven.) Naa naa, det har jo ikke ſaa ſtor Haſt. Du maa ikke gaae; jeg har endnu en Høne at plukke med dig.

Tonietta (kort).

Hvad vil du?

Tereſa.

Det er altſaa virkelig dig, der inat løſte Lænkehunden? En ſmuk Hiſtorie! Hvis nu Stefano og hans Kammerater vare blevne grebne og ſatte faſt —

Tonietta
(med Heftighed).

De ſkal lade Englænderne i Fred, det har jeg ſagt dem. Kommer der Nogen af dem igjen, ſaa tager jeg ſelv et Gevær og ſkyder paa dem. At jeg ikke gjorde det inat, kan Stefano takke Madonna derhjemme for. Mit Øie faldt paa hende, og hun formildede mig.

Tereſa.

Ja, men vogt dig! Stefano har allerede Mistanke til dig.

Tonietta.

Det bryder jeg mig ikke om. Han kan opgive det Liv han fører. Det har Gaetano gjort. Jeg har ikke vidſt det før, men nu veed jeg, at det er

Uret, ſtor Uret, at ligge paa Landeveien og tage fra de Reiſende.

Tereſa.

Uret ſiger du? Ja, ſaaledes kan de Fornemme og Rige tale, der ikke trænge dertil. De kan holde ſig fra den Leveviis. Men den Fattige, der knap har fra Haanden til Munden, der er hindret og ſtandſet i Alt hvad han vil foretage ſig, fordi han mangler Midler til at ſætte det igjennem; den Fattige, der ikke kan gifte ſig, fordi han ikke har Tag over Hovedet, ingen Meſſe kan betale for ſine afdøde Forældre, hverken klæde ſig eller ſin Kone eller ſine Børn — han ſkulde ikke have Lov til at tage Lidt af den Riges Overflødighed? Troer du, han gjør det af Lyſt? Troer du, Francesco, den dovne Krabat, der ſom ungt Menneſke ikke var til at faae op af Dynerne, troer du, han vilde reiſe ſig med Solen og ligge og lure paa Veien til Fondi, naar Nøden ikke drev ham? Men han har en ung, ſmuk Kone, hun vil gjerne gaae klædt ſom andre ſtikkelige Folk; han har en deilig, lille Pige, der er opkaldt efter Santa Eufemia hos Auguſtinerne — jeg har ſelv ſtaaet Fadder til hende. Og derfor tager han, hvor han kan komme til. Og jeg ſiger, han gjør Ret deri. Fattigdom er en Forbandelſe; Enhver ſøger at frie ſig derfor, ſaa godt han kan. — Og hvem er da disſe Reiſende, hvis Vengeſtriin de lette

en Smule paa Veien? Det er Fremmede fra et koldt, ſtummelt Land, der komme til os for at ſee Solen ſtinne og varme ſig; lad dem betale derfor, det er ikke andet end billigt. Det er Kjættere — ja, ſee kun paa mig — det er Kjættere, ſom vi taale, fordi de er' rige; lad dem dele med os, det er ikke andet end billigt. — Uret, ſiger du? Naa!

Tonietta
(idet hun vil gaae).

Adieu, Tereſa.

Tereſa.

Vent endnu et Øieblik, du kan gjøre mig en Tjeneſte, og med det Samme faae at vide hvad Fattigdom er, derſom du ikke allerede veed det. Naar du gaaer herfra gjennem Viinhaverne, ſaa kommer du forbi det lille Huus med de tre Pinier, hvor nu Annunziata boer, du veed den ſtakkels Enke med det ſyge Barn. Jeg har her (tager en mindre Kurv fra et Sted i Nærheden.) fat Noget hen til hende, noget gammelt Tøi til Barnet, men der er godt og ſtærkt, og en Dunk af vor nye Viin. Vi — jeg kan lægge en Gjedeoſt til og noget røget Kjød. Saa! Man ſkal tænke paa ſin Næſte. Bring hende det og hils hende fra mig. (Tonietta gaaer, ledſaget til Døren af Tereſa.) Det var godt, hun gik. Jeg ſeer, der kommer en heel Klynge ind til os, og Stefano er maaſkee iblandt dem.

Tredie Scene.

Tereſa. — Steſano, Peppo, Battiſta og Flere fra Fondi. Ignazio og nogle andre Landmænd fra Albano. Fra Severino. Alle komme ind i høiroſtet Samtale. — Siden Gaetano.

Ignazio
(ved Indtrædelſen).

De ere ankomne; jeg veed det beſtemt.

Battiſta.

Det troer jeg ikke.

Ignazio.

Han troer det ikke! — Men jeg har ſelv ſeet dem.

Tereſa.

Hvad er der paafærde?

Ignazio.

Der er bleven indqvarteret hos Englænderne en Vagtmeſter og ſex Mand Dragoner.

Peppo.

De ſkal ikke gjøre os Noget. Naar det behøves, kan vi ſnart faae Bugt med dem.

Ignazio.

Men endnu i Eftermiddag ankommer der en halv Escadron, der ſkal indqvarteres rundt om i Egnen og Byen, iſær paa de offentlige Steder. Tereſa, for ſin Part, faaer beſtemt ti Mand.

Tereſa.

Ti Mand? Saa er jeg ruineret. De æder mig hele Huſet op. Men er det ogſaa ſandt? Hvad ſiger du, Stefano?

Stefano.

Jeg troer nok, det kan være ſandt.

Tereſa.

Men I, Fra Severino, I har jo været hos Englænderne imorges. Har I ikke ſeet Dragonerne?

Fra Severino.

Dengang var der Ingen af dem. Men En af Folkene derhenne hviſtede til mig, at de ventede dem ganſke viſt.

Tereſa.

Hvad vil de da? Hvad er deres Henſigt?

Stefano.

Formodentlig lukke din Locanda, arreſtere Enhver, de har den ringeſte Mistanke til og indeſpærre dem for Livstid i Kaſtellet i Rom, eller maaſkee for Nemhedens Skyld hænge eller ſkyde dem.

Ignazio.

Den nye Pave ſkal have ſvoret paa, at Landeveien fra Rom til Terracina og overhovedet alle Veie ſkulle inden ſex Maaneders Forløb være ſaa ſikkre ſom Gaderne i Rom.

Tereſa.

Det vil jeg førſt ſee før jeg troer det. Gaderne i Rom ere heller ikke ſaa ſikkre. Pius den Niende er en ſtor og en klog Mand. Han kjender os Alleſammen fra Grunden, han veed hvad man kan tillade os og hvad man kan forbyde os. Landeveien har været fri fra umindelige Tider. Han lader os beholde den — pas paa! Jeg var med i Rom, da vi ſkreg for ham, da vi gav ham det ene Evviva efter det andet, da han velſignede os — og hvordan velſignede os? Saa længe Verden ſtaaer, har man ikke hørt og ſeet en ſaadan Velſignelſe. Jeg ſiger Jer, han rører ikke Landeveien; han lader ſom han ſlet ikke veed, der er en Landevei til.

(Gaetano træder ind.)

Flere Landmænd.

Der er Gaetano! Lad os høre hvad han ſiger.

Ignazio (til Gaetano).

Har du hørt, at der er kommet Dragoner hertil?

Gaetano.

Det var jo at vente, om ikke idag, ſaa imorgen. Det Indbrud inat hos Englænderne, hvad ſkulde det ogſaa til? Det var aldrig ſkeet, havde jeg været her, og I kan heller ikke paa nogen Viis forſvare det. Der var ingen Udſigt til at det vilde lykkes, og de Men-

neſter have ikke fortjent det af Jer. De gjøre vel mod hele Egnen.

Ignazio.

Gaetano har Ret.

Peppo.

Javiſt har han Ret. Han vil ikke forderve det med de fine Folk. Han tænker, han kan endnu blive optagen i ſin egen fornemme Familie.

Gaetano.

Deri tager du dog feil. Det var ikke det jeg tænkte paa. Det er andre Ting, der i den ſenere Tid ere løbne mig rundt i Hovedet. Om vore Handlinger have været rigtige før, under den forrige Pave, det veed jeg ikke. Men ſkeet er ſkeet, og Meget taler til vor Undſkyldning. Alle Veie vare ſpærrede for den ſimple Mand, Enhver var ham imod, de Mægtige ſtaltede og valtede ſom de havde Lyſt, og Underſlæb og Beſtikkelſer hørte til Dagens Orden. Men nu, under Pius den Niende, er der gaaet en ny Tid op for Italien. Han er en Beſkjærmer for den Ringeſte ſom for den Høieſte. Han taaler ikke Uret, hverken at vi gjøre den, eller at Andre gjøre den mod os. Jeg mener, at nu har Enhver af os Udſigt til, ved redeligt Arbeid at kunne friſte Livet paa en god Maade, og være betrygget for Udſugelſer. Ville I lyde mit Raad, da ſkulle de, der ikke ere her fra Egnen, gaae

Enhver til Sit, og vi Andre holde os til vort daglige Erhverv.

Tereſa.

Naa naa! ſaa meget haſter det heller ikke. Man kan først ſee Tiden an.

Peppo.

Det mener jeg med. Det er ikke ſagt, at Pius den Niende ſidder ſaa længe paa den pavelige Stol. Meer end eet Sted har der allerede været Uroligheder. Det er ikke Alle, der vil vide af hans Reformer.

Tereſa.

Uroligheder? (Til Gaetano.) Hvor da?

Gaetano.

Det kan Stefano og Peppo nok bedſt fortælle dig. De kom jo begge igaar Morges hjem fra Faenza, hvor der er Oprør.

Stefano.

Igaar Morges kom vi hjem, men ikke fra Faenza.

Tereſa.

Men hvad har de da gjort der?

Gaetano.

Som ſagt, der har været Oprør mod Paven. Prolegaten fra Ravenna maatte beſætte Byen med Militair. Der er et Partie, der frygter for Pavens mangfoldige, viſe og heldbringende Foranſtaltninger,

ſom for Ulykker, ſom om vor hellige Religion var i Fare derved.

Tereſa.

Fra Severino, nu ſkal I ſige os Eders Mening. Hvad mener I om den nye Pave?

Flere Stemmer.

Ja ja — Fra Severino ſkal tale!

Ignazio (til Munken).

Staae her op paa denne Stol, ſaa har det mere Art.

Fra Severino
(ſtaaende paa en Stol).

I vil vide min Mening om Paven? Godt; I ſkal faae den. — Reent ud ſagt, Børn, jeg holder ikke af alle hans mange, nye Anſtalter. Hvad ſkal det til? Man kommer kun ud af ſit gamle, gode Trit, og til ingen Nytte. Pius den Niende har forbudt ſine Nepoter at opholde ſig i Rom. Lad gaae! det kan der være Grund til. Han giver hver Dag Audiens, og til Alle uden Forſkjel; Enhver, der vil, kan komme med ſine Beſværinger. Vil I ſige mig, om der er Mening i den Sag? Har den hellige Fader Tid til at høre paa Jeres Klager over Priſen paa Brød, Olie og tør Fiſk? Er han ikke Sanct Pietros Statholder? Skal han ikke fra Morgen til Aften bede til Madonna og Martyrerne for hele Chriſtenheden?

Flere Stemmer.

Han har Ret.

Fra Severino.

Desuden raiſonnerer jeg ſom ſaa: Naar den hellige Jomfru, naar St. Franciſkus, St. Medardus, og hvem I vil nævne, havde ønſket Reformer her i Landet, troer I da ikke, de kunde have ſat det igjennem? Hvem behøvede de at ſpørge? De havde ſagt: „Fra idag ſkal Det være ſaaledes, Det ſaaledes" — og det var ſkeet, ſaa let og hurtigt ſom I kan æde en Polenta, naar I ere ret ſultne. Men de Hellige have ikke ſagt det — og hvorfor? Fordi Ingen af dem ſkjøttede om Reformer. Det er jo ſaa klart ſom den lyſe Dag. St. Franciſkus og alle de Andre, tilligemed den velſignede Madonna tænkte ved ſig ſelv: „Det er nu ſaalænge gaaet godt paa den Maade, hvorfor ſaa komme med noget Nyt? Nu faae vi til rette Tid vore Alterlys og vor Røgelſe. Den giver os nye Meſſeklæder, Den betænker paa anden Viis vore Kirker og Kloſtre — hvem ſiger, at alt dette vil blive ſaaledes ved, naar førſt det Nye føres ind? Gaae bare til Franſkmændene" — det er den hellige Jomfrues egne Ord, jeg nu ſiger Jer — „gaae bare til Franſkmændene! Hos dem kommer der hvert Øieblik noget Nyt op, ſnart en ny Konge, naar de have nok af den gamle, ſnart en ny Forfatning. Snart

vil de være Republikanere, og det i alle Couleurer, snart veed de selv ikke hvad de vil være. Men hvad er Franskmændene? De er' Hedninger, slet ikke Andet end Hedninger. I hele Deputeertekammeret i Paris er der ikke ti Christne, og ikke To, der tænke paa at forære mig et Vorlys." — Saaledes taler den hellige Jomfru, og hun kjender den Sag bedre end vi Alle. Basta!

(Stiger ned.)

En Mængde Stemmer.

Han har Ret i hvad han siger. Evviva Fra Severino!

Stefano.

Lad mig lægge et Ord til det han har sagt. Dersom Pius den Niende virkelig hylder de nye Ideer, saa kan han ikke misbillige, at ogsaa vi gjøre det. Hvad er det vi klage over? Det er over vor fortrykte Stilling, vore knappe Kaar, mens Tusinder, der ikke arbeide og ikke engang vide hvad Arbeid er, leve i Overflødighed og Herlighed. Vi forlange derfor, at de skulle dele deres Rigdomme med os, at der skal være Fællesskab i Eiendom, at Den, der har Arbeidet, ogsaa har Lønnen derfor.

Peppo, Battista og nogle Flere.

Ja, det forlange vi.

Gaetano.

Nei, det forlange vi ikke; thi det var en stor

Uretfærdighed. Er ikke den Riges Midler hans Eiendom, ſom det Lidet, vi eie, er vor? Vi ville dele med ham? Nei, vi ville ſelv være rige; og vee ſaa Den, der forlanger, at vi ſkulle dele! Spørg Tereſa, hvad hun vil ſige, om En, der eier noget Mindre end hun, paaſtaaer, hun ſkal opgive ſine Indtægter og give ham en Part deraf.

Tereſa.

Nei, ſtop! Jeg takker for mig. Den Indretning duer ikke. Og nu ſkal I høre op. Man kommer ingen Vei med den Talen.

Ignazio.

Det er ogſaa bedre, at vi nu gaae og forhøre os lidt nærmere angaaende Dragonerne. Kom I med mig, Fra Severino; og følg du med, Gaetano! — Kommer nu, Alleſammen!

(Alle forlade Scenen, med Undtagelſe af Tereſa og Stefano.)

Fjerde Scene.

Tereſa. Stefano.

Tereſa.

Du gaaer ikke med de Andre?

Stefano

(der gaaer heftig op og ned).

Nei, jeg har Noget at ſige dig.

Tereſa.

Naa?

Stefano.

Det gaaer ikke godt med Gaetano. Han kan ikke blive her iblandt os Andre. Vi ere ikke ſikkre paa, at han med det Allerførſte bliver vor Angiver.

Tereſa.

Og det kan du troe?

Stefano.

Det kan jeg, og med Grund. Han efterſporer mine Veie, han vover at ſætte mig irette, naar mine Handlinger ikke finde hans Bifald. Det taaler jeg ikke. Enten han eller jeg ſkal afveien. Jeg forlanger, at vi Alle ſkulle blive enige om, at han endnu idag ſkal forlade Byen, forlade hele Kirkeſtaten. Lad ham tage til Florents eller hvorhen han vil. Men her i Albano vil jeg være uforſtyrret — jeg har mine Grunde dertil. I Eftermiddag vil vi ſamles hos dig, og ſaa ſkal det afgjøres.

Tereſa.

I dit Sted lod jeg den Plan fare. Du ſætter det ikke igjennem. Gaetano er afholdt af de Andre herfra Byen, han er en kjæk Karl, han taler godt for ſig — alene med ſine Ord kan han faae dem hvorhen han vil. De har desuden Alle Reſpect for ham, fordi han er kommen af en fornem Familie. Han

har et Væſen, et ... nu, kort ſagt, han har Noget i ſine Manerer, ſom gjør, man maa lyſtre ham. Det har du ikke; du kan ellers være en brav Karl.

Stefano.

Han er kommen af fornem Familie! Den Snak har jeg hørt ſaa tidt. Dommerne erklærede jo Ægteſkabet for ugyldigt og begge Børnene for uægte.

Tereſa.

Fordi de var' beſtukne. Kjender ikke jeg den Sag bedre? Den gamle Greve, der boede nede ved Søen, var gift, ſiger jeg dig, lovlig gift med Gaetanos Moder, den høie Veronica. Men hun var en ſimpel Pige her fra Byen, og derfor blev det holdt hemmeligt. Da Greven døde, indſatte han baade Gaetano og det andet Barn til Arvinger af hans Navn og Formue. Det vilde Familien ikke taale; det kom til Proces, og hvem ſkulde ſaa forſvare de ſtakkels Børn? Det ene, ſiger man, blev bragt af Dage; Gaetano frelſte Livet, men heller ikke Mere.

Stefano.

Nu, lad ſaa være! Det er en Sag, jeg ikke bryder mig om. Men vil han være Kammerat med os Andre, ſaa ſkal han ikke ſætte de Frygtſomme blandt os Griller i Hovedet. Siden Maſtaï Ferretti er bleven Pave, er der ingen Vei at komme med Gaetano.

Tereſa.

Det kan man ikke regne. Alle unge Menneſker ere Fyr og Flamme, naar de tale om Paven. Nu er engang Maſtaï ved Roret, ſaa ſkal man forholde ſig med ham.

Stefano.

Ved Roret? Hvor længe troer du det vil vare? Han vil blive ſtyrtet ſaa viſt ſom jeg ſtaaer her, og det af dem, der for Øieblikket ere meeſt ivrige i at holde Lovtaler over ham.

Tereſa.

Det ſynes mig ikke rimeligt.

Stefano.

Du kan ſtole paa mine Ord . . . jeg er inde i Meget . . . der arbeides paa Pavens Fald.

Tereſa.

Naa, ſaa har du nok alligevel været i Faenza, ſom Gaetano paaſtod.

Stefano.

Det har jeg ikke ſagt — men det vedkommer i alle Tilfælde ikke ham. Hovedſagen er, at jeg ikke vil lade mine Veie krydſe enten af Gaetano eller af Nogen. Han har gjort det een Gang — aldeles utvivlſomt. Det var ham, der hjalp den unge Englænderinde til at undſlippe os. Det er kun derfor, at Baronetten derhenne giver ſig ſaa meget af med ham,

rider og jager med ham. Jeg veed det — jeg har ladet dem belure. Og betænk nu, hvilke Løsepenge vi kunde have ventet for denne Fangst! Jeg trænger til Penge, jeg har i denne Tid Meget at bruge dem til. Anſlaget inat er ogſaa mislykkedes ...

Tereſa.

Deri har Gaetano da ikke Skyld.

Stefano.

Nei, men et andet Forræderi. Tonietta — ja, vidſte jeg ſaa ſandt, at hun havde forraadt os inat...

Tereſa.

Det troer jeg ikke. Det bilder du dig ind.

Stefano.

Det var umuligt ellers, at dette Anſlag kunde mislykkes. Alting var beregnet. To af Folkene hos Englænderne vare paa vor Side, Gaetano, ſom jeg ingen Tro har til, var fraværende —

Tereſa.

Ja, derfor kan et Anſlag nok mislykkes; det har man ſeet før.

Stefano.

Men Tonietta vil ikke lyſtre os. Enhver Underretning, vi bad om, nægtede hun at give.

Tereſa.

Det kunde I heller ikke forlange. Hun nyder

Godt af dem derhenne. Et Menneſke kan ikke være ſaaledes, mindſt et ſaa ungt Fruentimmer.

Stefano.

Ja, hun har Medhold hos dig, det veed jeg nok.

Tereſa.

Medhold? Fordi jeg ikke vil taale, at du og Peppo commandere over hende. Hvad Tonietta angaaer, vil jeg have et Ord at ſige med, det kan jeg lade dig vide.

Stefano (heftig).

Og jeg kan lade dig vide, at naar hun en anden Gang gjør mig Knuder, ſaa tager jeg hende fra Englænderne og ſætter hende hen hvor jeg har Lyſt.

Tereſa.

Stefano, du har ſagt, du vil tale med mig. Hvad vil du? Gjør det kort.

Stefano.

Du har Ret. Jeg har Andet at tage vare end at ſtjændes. — Saa hør da. Jeg har en Plan, jeg vil betroe dig, og hvormed du kan være mig behjælpelig — Hvem kommer der?

Tereſa
(ſeer ud ad Vinduet).

Der? Ved Santa Eufemia! det er Dragonerne. Nu har vi da Troen i Hænderne.

Stefano.

Hvem er det, der gaaer foran?

Tereſa.

Ja, ham kjender jeg jo godt. Det er en Vagtmeſter, der har ligget her i Byen med Regimentet for nogle Aar tilbage. — See der, han kommer herind.

Stefano.

Hvad er det for en Karl?

Tereſa.

Saavidt jeg huſker, ſaa er han en ſtor Nar og en Vindmager, men han har Hjertet paa det rette Sted.

Femte Scene.

Tereſa. Stefano. Cæſario, fulgt af fire Dragoner.

Cæſario (til Tereſa).

I er Værtinden her i Huſet?

Tereſa.

Til Tjeneſte, Signor Vagtmeſter.

Cæſario.

Eders Navn?

Tereſa.

Jeg bildte mig ind, at I ikke havde glemt en gammel Bekjendt.

Cæſario.

Meget rigtigt — nu gjenkjender jeg Eder. I

hedder Tereſa. — Nu vel da, mine høie Foreſatte, Hans Helligheb, Paven, Monſignor' Marini, Generalpolitidirectør af Rom, ſamt Signor' Amati, Ritmeſter ved Dragonerne, have paalagt mig at indlede de ſtrengeſte Underſøgelſer angaaende denne Byes Indbyggere, i Særdeleshed hvad en vis Stefano betræffer, der er et ſlet Subject, har forført Byens unge Mandkjøn, og er grovelig mistænkt for at have taget virkſom Deel i forſkjellige Oprør i Hans Helligheds Provindſer.

Tereſa.

Stefano kjender jeg ſlet ikke.

Stefano.

Stefano har viſt aldrig været her i Byen. Det er en af de mange Fabler, man udbreder om ham.

Cæſario (til Tereſa).

Hvem er den Perſon?

Tereſa.

Det er en Heſtehandler. Hans Navn er Antonelli.

Cæſario.

Naa, det er ham. Man har allerede udenfor meldt mig, at han var herinde; ham vil jeg tale med. (Til Stefano, mens Tereſa begiver ſig til Baggrunden.) Det er overdraget mig af min Regiments-Chef, at gjøre et Indkjøb af Heſte her i Egnen, navnlig Officeers-

Heſte, og I kan derved komme til at gjøre en god Handel. Man har ſagt mig, at I ſkal være i Beſiddelſe af to udmærkede Ridehopper.

Stefano.

Intet er viſſere, Signor' Vagtmeſter.

Cæſario.

Der ere blankbrune og uden Aftegning?

Stefano.

Netop.

Cæſario.

Med lige Kryds og med en god Sadelryg?

Stefano.

Jo.

Cæſario.

Med en velſluttet Krop og en godt anſat Hale?

Stefano.

Ganſke ſaaledes.

Cæſario.

Benene ſtærke, velſtillede og zirlige?

Stefano.

Netop ſom I ønſker dem.

Cæſario.

Med lette, regelmæssige Bevægelſer og et livligt Temperament?

Stefano.

Juſt derved udmærke de ſig.

Cæſario.

Og I indeſtaaer for, at disſe Hopper hverken have Kuller eller Feil ved Aandedrættet?

Stefano.

Derfor indeſtaaer jeg.

Cæſario.

At ingen af dem er Vindſluger eller har andre ſkjulte Feil?

Stefano.

Nei, hvor kan I troe!

Cæſario.

Og ſaadanne tvende Hopper har I?

Stefano.

Til Ebers Tjeneſte, Signor Vagtmeſter.

Cæſario.

Saa gratulerer jeg Eder.

(Gaaer hen og beſeer Kjøkkenbordene i Baggrunden.)

Stefano

(forbloffet; afſides).

Hvad nu? Holder han mig for Nar? Den Hund, den Pralhans! Om mine Hopper er' Vindſlugere? Ja, du er ſelv den arrigſte Vindſluger der er til. Men bi du!

Cæſario

(til Dragonerne).

I kan nu forlade mig; I ſkal ride hen til

Torvet, holde ſtille der og ikke vige fra Pletten før jeg kommer.

(Dragonerne gaae.)

Stefano (afſides).

Godt; nu har jeg ham. Jeg tænker, at nogle af mine Kammerater ere her i Nærheden.

(Gaaer hen til Vinduet og vinker ud.)

Cæſario

(der er kommen frem igjen med Tereſa).

Ja, min kjære Tereſa, jeg har jo allerede ſpiiſt Frokoſt een Gang idag; men hos den engelſke Dame, hvor jeg er indqvarteret, og hvor jeg, ſandt at ſige, behandles med udmærket Artighed, ſpiſes der fordømt ſilde til Middag, ſaa en lille Forfriſkning kunde ikke være afveien.

Tereſa.

Hvad ønſker I?

Cæſario.

Aa, kun en Bid Brød, ſlet ikke Andet; jeg vil ikke fordærve mit Middagsmaaltid — ja, har I en god Oſt at give mig til . . .

Tereſa.

Det tænker jeg.

Cæſario.

Saa er jeg meer end fornøiet — med mindre

I er forſynet med Salami, denne fortræffelige Pølſe fra Venedig.

Tereſa.

Den er jeg forſynet med.

Cæſario.

Saa er Alting godt — det Eneſte ſkulde være, om der netop var Skinke her i Huſet. Albano er berømt for ſin Skinke.

Tereſa.

Saa meget I behøver har jeg. (Affildes til Stefano.) Hvad ſkal jeg gjøre? Jeg kjender ham. Han betaler ikke en Døit.

Stefano (ſagte).

Siig ja til Alt.

Cæſario
(da Tereſa vil gaae).

Vent lidt. Det falder mig nu ind, at jeg ſaae to tilberedte Kyllinger derhenne paa Bordet. Lad mig faae dem med, men godt ſtegte. Naar I ſaa giver mig en Bouteille Viin til, lidt Salat med god Olie, og lidt Confect eller andet Sødt, ſaa er det ikke værdt at gjøre Mere deraf.

(Tereſa gaaer hen til Baggrunden.)

Sjette Scene.

De Forrige. Peppo, Battiſta og flere Landmænd fra Fondi og Albano, nogle med Geværer, træde ind og ſætte ſig ved Bordene eller nærme ſig Forgrunden.

Cæſario (til Stefano).

Hvem ere de mange Folk, der komme ind der?

Stefano.

Det er de Folk, jeg har til at paſſe mine Heſte.

Cæſario.

Har I ſaa mange? og hvorfor ere de bevæbnede?

Stefano.

Landeveien er ſaa uſikker i den ſenere Tid. Af den Grund maa ogſaa jeg beſtandig gaae med Piſtoler hos mig. Vil I ſee, Signor Vagtmeſter.

(Tager en Piſtol ud af Brylommen.)

Peppo

(paa Cæſarios anden Side, ligeledes tagende en Piſtol frem).

Og jeg er i ſamme bedrøvelige Nødvendighed.

Cæſario.

Hvem er I?

Peppo.

Jeg er Meſſir Antonellis førſte Staldmeſter. Mit Navn er Peppo.

Cæſario (afſides).

Jeg troer ikke, det er rigtig fat her; og jeg er afſtaaret fra mine Tropper. (Vil gaae.)

Stefano.

Vent lidt, Signor Vagtmeſter.

Cæſario.

Hvad vil I?

Stefano.

I har beſtilt Frokoſt; men det er Skik her i Huſet at betale Alting forud.

Cæſario.

Saa? Men hvad vedkommer det Jer?

Stefano.

Jeg er Tereſas Lavværge, beſørger hendes Penge-Affairer, holder hendes Regnſkaber i Orden, og derfor indkaſſerer jeg ogſaa for hende.

Cæſario.

Har hun til Indkaſſator taget en Heſtehandler, der trækker om fra Sted til Sted?

Stefano.

Ja, jeg er ikke altid Heſtehandler — det er kun naar jeg ligger paa Reiſer. Ellers, ſom f. Ex. nu, naar Handelen ikke vil gaae, ſaa lader jeg mig bruge til at indkaſſere Penge og andre Sager af Værdi.

Cæſario.

Der gaaer et Lys op for mig. I er den berygtede Stefano, jeg ſøger efter.

Stefano.

Og om nu ſaa var?

Cæſario.

Død og Helvede! er det Jer?

(Trækker blank.)

Stefano

(mens alle de Andre nærme ſig).

Spar Eders Tapperhed! Her vilde den dog ikke hjælpe Jer ſtort. Eders Folk ere henne paa Torvet, og efter Eders vise Befaling „vige de ikke fra Pletten."

Cæſario.

Saa ſtig til, hvad vil I mig?

Stefano.

Som ſagt, indkasſere for Værtinden. Det Hele er en Bagatel, ſom det knap er værdt at tale om. Lad ſee, I har begjært Skinke — ja, det ſkulde være det Eneſte; den er dyr for Tiden. Er det ikke ſandt, Peppo?

Peppo.

Jo, der er ſlet ingen at faae. Al Skinke gaaer til Rom. Den nye Pave ſkal være en ſtor Elſker deraf, og nu vil alle Mennesker ſpiſe Skinke, af Høiagtelſe for Paven.

(Almindelig Latter.)

Cæſario.

Nu, for Satan, hvor meget er det da?

(Tager en Pung op.)

Stefano
(tager Pungen fra ham og putter den i Lommen).

Ja, jeg er bange for, at den Pung vil gaae med. Troer du ikke, Peppo?

Peppo.

Mindre kan det ſlet ikke være.

Cæſario (afſides).

Fordømt! Det ſkal hænde mig!

Stefano.

Men Reſten, I har at betale, er ſaa godt ſom Intet — ja, det er rigtignok ſandt, I har beſtilt Salami fra Venedig, og den er forbandet koſtbar; den ſkal føres hertil paa Axelen, og det er ſaa dyrt.

Cæſario.

Ja, nu har jeg ikke en Skilling hos mig.

Stefano.

Har I ikke rede Penge, ſaa — I tog før et ſmukt Uhr op . . . (til Peppo.) Kan vi ikke nok tage Uhret iſteden?

Peppo.

Aa jo, paa Vagtmeſterens Æresord, at det er ligeſaa meget værdt ſom en Bølſe fra Venedig.

Stefano.

Altſaa Uhret, Signor Vagtmeſter —

Cæſario (afſides).

Jeg er nærved at ſpringe i Flint! — men de har mig i deres Magt. (Høit.) Her er det. Men jeg forbeholder mig Ret til at indløſe det. — Er der ſaa Mere?

Stefano.

Nei, næſten ſlet Intet — ja, Guds Død, I har forlangt to ſtegte Kyllinger —

Cæſario.

Men jeg renoncerer paa dem.

Stefano.

Men nu blive de allerede ſtegte. En Mand af Ære ſom I —

Cæſario.

For Djævelen da, hvad koſte de Kyllinger?

Stefano.

Ja, det er endnu det dyreſte af Alt. Er det ikke ſandt, Peppo?

Peppo.

Jo, ganſke viſt.

Stefano.

Der hører I. Men for Jer er det en Bagatel. Jeg ſeer, I har en ſmuk, ſølvforgyldt Kjede om Halſen. Den kan vi til Nød hjælpe os med. Altſaa —

Cæſario.

Der har I den. (Afſides.) Min Kjede! min koſtbare Kjede!

Stefano.

Saa har jeg den Ære at qvittere, og ønſker Eder et velſmagende Maaltid.

De Andre (leende).

Et velſmagende Maaltid!

Stefano.

Og ſkulde der være nogle af mine Ridehopper, I havde Lyſt til, ſaa venter jeg Eders Ordre. Vindſlugere er der ikke iblandt dem; men derpaa har I nok heller ingen Mangel ved Eders Regiment.

(Han og de Andre gaae bort med Latter.)

Cæſario.

Himmel og Jord! det ſkal jeg taale! Tereſa!

(Tereſa, der har opholdt ſig i Baggrunden, og ved hemmelig Latter tilkjendegivet ſin Deeltagelſe i det Foregaaende, lader ſom hun nu kommer udefra.)

Tereſa.

Ja — ja! Hvad er der paafærde?

Cæſario.

I er en Forræderſke! I har ikke ſagt mig, at Heſtehandleren er den berygtede Stefano.

Tereſa.

Han Stefano? Hvem har bildt Jer det ind?

Cæſario.

Han har ſelv ſagt det.

Tereſa.

Saa har han havt Jer tilbedſte og givet ſig ud for Steſano. Jeg veed ikke Andet, end at han hedder Antonelli og er Heſtehandler.

Cæſario.

Men han paaſtod, han var Eders Lavværge og Fuldmægtig, og indkasſerede en ſtammelig Betaling for Frokoſten.

Tereſa.

Hahaha! Men ſaa har I jo ladet Eder narre! Jeg bruger ingen Lavværge, og mine Penge indkasſerer jeg ſelv. Hvor kan en Mand ſom I lade Eder ſaaledes tage ved Næſen?

Cæſario.

Ja, vent — Hævnen kommer, før I tænker det — og ſtrækkelig! — Lad mig nu for det Førſte faae min Frokoſt. Jeg veed, jeg har betalt den.

Tereſa.

Mig har I ikke betalt Noget.

Cæſario.

Hvordan? Ikke engang Frokoſten —

Tereſa.

Jo, naar I betaler den, ſaa er der Intet iveien.

Cæſario.

Betaler den? Ved min høie Navne, Cajus Julius Cæſar, den ſkal betales! Vent kun!

(Gaaer.)

Tereſa.

Hahaha! Naa, det har Stefano gjort godt! Det vilde jeg ikke undvære for fem af de nye Sølvmønter.

(Gaaer ind.)

Tredie Act.

(Sommerhallen hos Lady Algernon.)

Første Scene.

Mistreſs Emmeline, i Ridedragt, kommer ind, fulgt af **Mr. Mathews. Siden Sir William.**

Emmeline.

Men, Mr. Mathews, hvad hjælper det mig, at der er to andre, fortræffelige Dame-Rideheſte i Stalden, naar jeg netop har Lyſt til at ride paa den ſorte Gulliwer?

Mr. Mathews.

Jeg maa endnu engang bede Mistreſs North med Gunſt lægge Mærke til hvad jeg har tilladt mig at yttre. Gulliwer har altid været vild og uregjerlig, men paa den ſenere Tid bliver den ſky og ſteiler for den ubetydeligſte Gjenſtand, der kommer den iveien.

Emmeline.

Den er ſky? og ſteiler? Det er jo udmærkede

Egenſkaber. En from Heſt kan jeg eengang for alle ikke ride paa. Lad De mig faae Gulliwer.

Mr. Mathews.

Men hvor kan jeg forſvare, at De efter al Sandſynlighed bliver kaſtet af og ſkamſlaaet?

Emmeline.

De ſkal heller ikke forſvare det. Overlad det til mig.

(Sir William træder ind.)

Sir William.

Hvad ſkjændes I om?

Emmeline.

Mr. Mathews vil ikke lade mig faae Gulliwer til at ride ud paa.

Sir William.

Deri har han ganſke Ret. Den maa holdes inde en Tid og begynde ſin Opdragelſe forfra. Den lægger dig i Græsſet førend du kommer uden for Byen.

Emmeline.

Aa viſt ikke. Der er endnu aldrig nogen Heſt, der har kaſtet mig af.

Sir William.

Ja, jeg veed ikke hvad du kalder det, at du to Gange er ſtyrtet med din Heſt; det har jeg ſelv ſeet.

Gulliwer faaer du ikke; det forbyder jeg glatvæk. Men bleb ikke din egen Heſt ført ud med os?

Emmeline.

Min Arabella? Jo, men den har jeg ſelv bragt neb i Stalden. Der ſkal den ſtaae under Dækkener til i Morgen.

Sir William.

Saa lab ham give big Victory. Det er et Dyr af et ubmærket Temperament; den kan give big nok at beſtille.

Emmeline (til Mathews).

Nu, ſaa lab det blive derved.

(Mr. Mathews gaaer. Sir William kaſter ſig i en Stol.)

Ja, du er en galant Couſin. Paa Veien hertil var du abſprebt og gav mig ikke et klogt Svar. Nu ſætter du big hen og ſtrækker big.

Sir William.

Jeg er træt. Jeg var paa Jagt hele Dagen igaar.

Emmeline.

Du var paa Jagt med den unge Mand — hvad er det nu han hebber?

Sir William.

Det veeb du ligeſaa godt ſom jeg.

Emmeline.

Det er om ham, jeg vil tale med dig. Jeg har for det mulige Tilfælde, at der kunde reiſes en Anklage mod ham angaaende hans foregaaende Liv, ſikfret ham Benaadning. Men nu ſkal han ſelv ſige os hvad der kan gjøres for hans Fremtid. Efter Alt hvad du har meddelt mig, er det ikke nok, at han erholder ſit Navn og ſin Formue igjen. At dette vil ſkee, er jeg ganſke vis paa, og venter Underretning derom endnu idag. Men, ſom ſagt, Alt dette er ikke nok. Han maa ſtrax ind i en ny Virkſomhed, jeg tænker en Anſættelſe i Armeen. Men jeg maa høre hans egen Mening om den Sag.

Sir William (afſides).

Hvor kan Tonietta være henne? Jeg har ſlet ikke talt med hende ſiden jeg kom hjem.

Emmeline.

Herregud, William, hør dog efter og reis dig.

Sir William (ſtaaer op).

Jeg hører efter — jeg har mærket mig hvert Ord. Du mener, at jeg paany ſkal tilbyde Gaetano de tohundrede Scudi . . .

Emmeline.

Aa, det har jeg ſlet ikke ſagt, der kan du ſee. Jeg vil ſelv tale med ham, og du ſkal ſkaffe mig ham i Tale.

Sir William.

Naa ſaaledes! — Ja, det er en ſmal Sag. Jeg har allerede ſendt Bud til ham. Om en lille halv Time ſkal han møde mig udenfor Byen ved Vinhaverne. Følg ſaa med mig nu.

Emmeline.

Godt, det vil jeg. Jeg gaaer kun ind og ſiger din Søſter Beſked.

Sir William.

Ja — men tænk dog lidt efter, Emmeline. Jeg er for Alvor bange for, at den arme Fyr har forſeet ſig paa dine ſmukke Øine. I det mindſte taler han om dig med en meget mistænkelig Henrykkelſe; og det ſkal ikke curere ham, at han nu igjen træffer ſammen med dig.

Emmeline.

Saa vil jeg tage et Bind om mine ſmukke Øine, naar jeg taler med ham.

Sir William.

Ja, du ſtoler paa, at Kjærligheds-Guden finder allerletteſt Vei gjennem Bindet.

Emmeline.

Det veed jeg ikke. Men nu er det engang beſluttet, at jeg vil tale med ham, og nu maa det ſkee. (Idet hun vil gaae.) Det er ſandt, hvad er det for en ung Pige, jeg har ſeet her i Huſet?

Sir William.

Hun er her fra Byen; min Søſter tager ſig af hende. — Jeg ſaae, du talte med hende, da vi kom hertil. Hvad ſynes du om hende?

Emmeline.

Siig ikke, at jeg talte med hende, men til hende. Hun ſvarede mig ikke, men nøiedes med at ſtirre paa mig, ſom om jeg var et udenlandſk Dyr.

Sir William.

Saaledes er hendes Maade. — Men hvad ſynes du om hende?

Emmeline.

Som det lader er hun en tillukket Spændebog. Skulde det engang lykkes mig at faae den op, ſaa ſkal jeg læſe den og ſige dig min Mening om dens Indhold.

(Gaaer.)

Sir Willliam (ene).

Det er et ſtygt Ord, „at gifte ſig". Det er ligeſom det ſlog alle vore Følelſer ihjel eller dog afrev deres ætheriſke Vinger og trak os ned fra vor ſværmeriſke Flugt. Hvad er det for rædſomme Mennesker, de af mine Bekjendte, der ere gifte! Og Nogle af dem vare dog ret flinke Folk før den Tid. Men Tonietta — vil jeg finde Nøglen til dette gaadefulde Væſen, det er kun Kirken, der giver mig den. Hvilken henrykkende Tanke! At ſee denne exotiſke Plante udvikle

ſig under alle disſe trykkende Forhold og med al ſin Eiendommelighed! Hun vil hverken ſænke mig eller ſelv ſynke ned i Trivialitetens Strøm. Hun — ja, der kommer hun, og jeg kunde ſpare mine dybſindige Betragtninger. Synet af hende forjager dem ſom ſædvanligt alle.

Anden Scene.

Sir William. Conietta. Siden **Mistreſs Emmeline.**

Sir William
(gaaer Conietta imøde).

Jeg har ikke hilſt paa dig efter min Hjemkomſt; men du ſeer, jeg har holdt mit Løfte. Du har jo faaet den Klædning, jeg har ſendt dig?

Conietta.

Jo, og jeg takker Eder derfor. I er altfor god imod mig.

Sir William.

Viſt ikke. Og du har ogſaa faaet — nu, det kan vi altid tale om. Men Klædningen, har den paſſet dig?

Conietta.

Jeg har ikke prøvet den endnu.

(Mistreſs Emmeline træder ind.)

Emmeline
(til Sir William).

Nu har jeg talt med din Søſter om Sammenkomſten.

Sir William.

Og hun havde Intet derimod?

Emmeline.

Ikke det Allerringeſte — ja, hun ſagde: „Det kan vel ikke nytte at ville raade dig derfra" — og dertil ſvarede jeg ſtrax: Nei. Saa blev det derved. Er du nu færdig?

Sir William.

Gaae kun forud. Jeg vil blot hente min Ridepidſk. (Til Tonietta.) Prøv denne Klædning ſnart. Jeg længes efter at ſee dig deri.

Emmeline
(afſides til Sir William, idet han vil gaae).

Tag dig iagt! Du kunde let forſee dig paa hendes ſmukke Øine.

Sir William.

Saa vil jeg gjøre ſom du og gaae med Amors Bind om Øinene.

(Han og Emmeline gaae hver til ſin Side.)

Tonietta (ene).

Det var altſaa den unge, ſmukke Enke, der ſaa tidt har været talt om. Ja, hun er ſom de Andre:

blond og blændende. Det er ſom om Verden hørte hende til, ſom om Alle maatte lægge ſig for hendes Fødder. — Bagved Tereſas Dueſlag voxer en Cactus mellem Senegræs, Skræpper, vild Havre og andre onde Urter. Den har med ſine ſtærke Blade ſkudt dem alle tilſide, ſom om den ikke engang mærkede dem, er voxet op over dem alle og over Dueſlaget, og gynger nu paa ſine høieſte Blade de røde, ſtraalende Blomſter i den frie Luft. Som den ere hine Fremmede; vi ere de onde Urter. — Hvorfor er der denne Forſkjel blandt os Menneſker? Hvorfor er jeg født i Dunkelhed, har Intet ſeet for mig, Intet lært, hvorfor ere alle Mine af ringe Stand, og ikke agtede af Nogen? Var det ikke muligt, at der kunde være eens Kaar for Alle? Denne Tanke, der forfølger mig overalt i dette Huus — nei, det var vel ikke muligt!

Han har drømt om mig inat. Ak, jeg drømmer hver Nat om ham. Han frier til mig. Her ſtaaer det i hans Brev. Jeg kan ikke læſe det, men jeg kan hvert Ord udenad. Det er ſom om han ſelv havde ſiddet ved Siden af mig og ſagt mig Alt, og jeg havde ſvaret ham. „Tonietta, jeg har Noget paa mit Hjerte, ſom jeg længe har grublet over, og nu ikke længere kan bære paa.“ — „Sir William, tael kun! Jeg ſkal være meget opmærkſom.“ — „Tonietta, jeg elſker dig; der har du min Tilſtaaelſe.“ — „Sir

William, jeg —“ Nei, det ſkal aldrig komme over mine Læber, aldrig! Tereſa ſiger, at Fattigdom er en Forbandelſe. Paa mit Liv har den hvilet fra Barndommen. Han ſkal ikke formæle ſig med den Ringe, den Forſtudte, med hende, der hverken har Slægt eller Venner.

(Idet hun vil gaae, ſtandſes hun af Mr. Mathews.)

Tredie Scene.

Conietta. Mr. Mathews. Siden Sir William.

Mr. Mathews.

Nei, bliv et Øieblik — jeg har Noget at tale med Dem om. Jeg ſkal nu viſe Dem — og Gud ſkee Lov, denne Gang har jeg Vidner — at mine Ord have ikke været grebne ud af Luften. (Her kommer Sir William ind og bliver ubemærket i Baggrunden.) Har jeg nu ikke ſelv med to af Folkene ſeet Dem gaae gjennem Viinhaverne over til Tereſas Locanda og med en Hankekurv i Haanden? Er det ikke omſider lykkedes mig at komme paa Spor efter, at Deres Nægten kun har været Fripoſtighed, at . . .

Conietta.

Hvad vil I mig? Jeg har Intet at ſkaffe med Eder.

Mr. Mathews.

Nei, De ſkal ſmukt blive — jeg lader Mylady kalde. Jeg vil vide, hvad De har ført ud af Huſet i denne Hankekurv —

Sir William
(trædende frem).

Mr. Mathews —

(Ved at ſee Sir William, gaaer Tonietta ud forbi Mathews.)

Mr. Mathews.

Naadige Herr Baronet —

Sir William.

Mr. Mathews, jeg troer ikke at tage feil, naar jeg forudſætter, at De er meget tilfreds med at min Søſter giver Dem aarlig et betydeligt Gehalt og Alting frit her i Huſet, imod at De med en Mængde Folk under Dem har den ringe Uleilighed at ſørge for hendes Have, forſyne hende med Frugter og Blomſter, og forreſten lever efter Deres Beqvemmelighed.

Mr. Mathews.

Om jeg er tilfreds? Sir William bør være overbeviiſt om, at jeg er dybt gjennemtrængt af Taknemmelighed over Deres høimodige Søſters Velgjerninger.

Sir William.

Nu vel, ſaa bør jeg ſom min høimodige Søſters Broder underrette Dem om, at hvis De for Fremtiden med et Ord, ja blot med en Mine vover at fornærme

den unge Dame, der nylig forlod dem, og behager at blande Dem i hendes Affairer, saa lader jeg Dem øieblikkelig transportere til Civita Vecchia, sætte paa et af Hendes Majestets Skibe, der netop ligger der, og føre videre til Irland, til Tipperary, hvor De har hjemme. Vil De huske derpaa.

(Gaaer.)

Fjerde Scene.

Mr. Mathews. Betty.

Betty
(kommer ud fra en Sidedør).

Hahaha! det er dog en god Ting med Nøglehuller og Døre paaklem — ellers havde jeg aldrig hørt denne mageløse Tale og heller ikke seet det Ansigt, De satte op. Hahaha! — Ja, Mr. Mathews, den Granat, der i dette Øieblik sprang over Deres Hoved, den har jeg længe luret paa.

Mr. Mathews.

Miss Betty, jeg er sønderknuust —

Betty.

Er De da saa blind, at De slet ikke mærker, her i Huset er der Ingen, der skjøtter om, at Tonietta sættes i Miscredit, hverken Mylady eller hendes Broder eller jeg? Og eftersom De er en saa god Støver-

hund, er De da ſlet ikke kommet paa Spor efter, at Sir William har et godt Øie til den unge Pige?

Mr. Mathews.

Jeg har været en Daare — jeg har Ingenting mærket — jeg overlever det ikke.

Betty.

Naa naa, vær ikke ſaa modfalden. Naar De vil lade mig raade, ſaa ſkal Alt blive godt igjen.

Mr. Mathews.

Miſs Betty, jeg vil være Dem evig taknemmelig —

Betty.

Ja, men De maa lade mig raade. Det har De ikke villet før, og derfor er det gaaet galt. Kom nu. Det var dog ikke værdt, at De allerede nu ſkulde vende tilbage — hahaha — til Tip — Tip — hvordan hedder det nu? — Tipperary, hvor De har hjemme, og paa et af Hendes Majeſtets Skibe.

(De gaae.)

Femte Scene.

(Egn udenfor Albano, lukket og ſkyggefuld.)

Stefano og **Peppo** komme ind. Siden **Battiſta**.

Stefano.

Seer du, Peppo, jeg blev allerede igaar underrettet om, at man hos Englænderne derhenne venter

den unge Dame, der undſlap os ved Gaetanos Forræderi. Hun er Enke og ſkal være meget rig. Nu idag er hun ankommen, og jeg har i den Anledning lagt en Plan.

Peppo.

Lad høre.

Stefano.

Jeg kan ikke taale den Tanke, at Gaetano, ved at hjælpe hende paa Flugten, har havt mig tilbedſte og berøvet mig en rig Fangſt. Jeg vil hævne mig paa ham og med det Samme redreſſere dette Uheld. Jeg vil opfange hende her. Lykkes det mig, ſaa kan jeg ſlaae to Fluer med eet Smæk. Efter al Sandſynlighed vil Gaetano, naar han faaer det at vide, forløbe ſig ſaa ſvært imod os, at jeg med god Grund kan gjøre det af med ham.

Peppo.

Nu godt. Men den unge Dame, hvorban vil du faae fat paa hende?

Stefano.

Jeg har faaet at vide, at hun, alene med en lille Jockey, i dette Øieblik gjør en Ridetour udenfor Byen. Her gjælder det at vove, for at vinde, og jeg har derfor ſamlet dig og de Andre, jeg kan ſtole paa, her i Nærheden og givet Hver ſin Poſt.

Peppo.

Skal vi da ved høilys Dag føre hende til Bjergene?

Stefano.

Det gaaer ikke an. Jeg har en anden Udvei, der er driſtig, men nem. Tereſa er allerede underrettet om hvad jeg har iſinde. Hun har vel gjort mange Indvendinger, men jeg har hende i min Magt, og hun var nødt til at give efter. I ſin Have har hun et ſtort og kjøligt Forraadskammer, der er anlagt under Jorden, med et Vindue oventil. Hun bruger det til at gjemme Urter og Frugter, men iſær Viin i; det er derfor hendes Viin holder ſig ſaa godt. Nu er dette Rum tomt, og man kan godt opholde ſig deri. Jeg har ſelv engang tilbragt en Nat der, da man var efter mig; og Tereſa har desuden lovet at bringe nogle Bequemmeligheder derned. Til dette Sted kan Englænderinden bringes gjennem Viingaardene, hvor der efter Ave Maria ikke er et Menneſke. At vi har ſkjult hende paa dette Sted, lige ved Byen, vil Ingen falde paa. Gjør hun Modſtand paa Veien derhen, ſaa true vi hende med Piſtolen.

Peppo.

Aa ja, det lader ſig maaſkee gjøre. Skulde det mislykkes, ſaa er der jo Intet tabt. Vi kan let undſlippe.

(Battiſta kommer.)

Battiſta.

I maae være opmærkſomme. Fra Høien ſaae jeg

den unge Dame ankomme. Men hun er ikke alene. Baronetten er med hende.

Stefano.

Fordømt! Saa gaaer det Hele maaſkee i Lyſet!

Peppo
(peger ud tilvenſtre).

Vil du ſee, dernede paa Veien kommer Gaetano.

Stefano.

Han her? Saa har han ſikkert aftalt at mødes med dem. Lader os ſkjule os, og paſſe vel paa. Vi maae handle efter Omſtændighederne. Lykken kan maaſkee endnu være os gunſtig.

(De gaae. Strax efter træder Gaetano ind, fra venſtre Side.)

Sjette Scene.

Gaetano. Siden Sir William og Mistreſs Emmeline.

Gaetano
(ſeende ſig om ved Indtrædelſen).

Her er han heller ikke — og ellers er han dog altid ſaa punktlig. Jeg vil gaae op paa Høien. Der kan jeg ſee, om han er i Nærheden.

(Gaaer. Sir William og Emmeline træde ind fra høire Side.)

Sir William.

Her pleier han at møde mig. Lad os blive her.

Emmeline.

Som du ſynes. Men, William, nu ſaae jeg gjerne — ja, reent ud ſagt, jeg ſaa gjerne, at du gik din Vei.

Sir William.

Inden han kommer?

Emmeline.

Nei, bliv til han kommer. Men ſaa ſkal du ſmukt ſtige tilheſt igjen, ride herfra og lade mig alene.

Sir William.

Er det dit Alvor?

Emmeline.

Paa Cavalleers Parole. Jeg har vel intet Hemmeligt at tale med ham; men det er mig imod, at en Tredjemand er tilſtede. Vær derfor elſkværdig og bryd dig nu ikke videre om mig. Min lille Jockey er i Nærheden til min Beſkyttelſe.

Sir William.

For mig gjerne. Men overvei det dog nærmere. Det ſynes mig ikke ret tilraadeligt, at du er ene.

Emmeline.

Hvorfor da ikke? Har jeg ikke befundet mig ene med denne unge Mand, da jeg var i hans Magt og det var ham let at misbruge den, hvis han havde villet. Dengang jeg med Angſt og Uro ventede to Timer i den Klippehvælving, hvori han havde ſkjult

mig, og han kom tilbage ſom min Frelſer, da var han ydmyg og beſkeden, opmærkſom paa hvert Vink af mig. Mens vi reed til Byen Seſſa, undſlap der ham intet raat, intet ſtødende Ord. Der var ſaa megen naturlig Fiinhed i den Maade, hvorpaa han afviſte mine Yttringer af Taknemmelighed, — og jeg ſkulde nu mistroe ham, jeg, der ſkylder ham ſaa uendelig Meget? Jeg vil være ene med ham, om ikke af anden Grund, ſaa for at viſe ham min Tillid.

Sir William.

Du har maaſkee Ret. Fare ſeer jeg heller ikke der kan være. Gaetano er brav og vil ganſke viſt ikke ſkuffe din Tillid.

Emmeline.

Derom er jeg forvisſet, og desuden — ja, der kommer han viſt. Velſignede William, bliv nu ikke længer end nødvendigt.

(Ved Gaetanos Indtrædelſe trækker hun ſig noget tilbage.)

Gaetano

(træder hurtig ind, uden ſtrax at bemærke Emmeline).

Saa er det dog Eder! Jeg tvivlede, da det forekom mig, der holdt flere Heſte nede paa Veien.

Sir William.

Jeg kommer heller ikke ene idag. Jeg ſelv ſeer mig desværre ikke iſtand til at nyde godt af Eders

Selſkab. Men jeg bringer Eder Erſtatning i mit Sted. (Emmeline nærmer ſig.) Ikke ſandt, I kjender denne Dame?

Gaetano.

I her, Signora! Skal jeg virkelig opnaae den Lykke, at ſee Eder igjen!

Emmeline.

Jeg har ſelv længtes efter at mødes igjen med min Redningsmand, at takke ham for hans ædelmodige Biſtand i min yderſte Nød.

Gaetano.

I har ikke Grund til at takke mig. Jeg ſkal have ondt nok med at forſvare, at det dengang var mig muligt at ſtaae Eder bi. Havde jeg ikke ſelv deeltaget i et Overfald, ſom jeg nu blues over —

Emmeline.

Deri kan Meget tale til Eders Undſkyldning. Men at I under ſaadane Omſtændigheder havde Hjerte til at . . . at — ja, William, det er viſt Synd at opholde dig.

Sir William (ſmilende).

Ja, du har Ret; det er Synd, at jeg bliver. — Vær nu ikke vred, min kjære Gaetano, at jeg forlader Eder. Men vi ſees ſnart.

(Gaaer.)

Emmeline.

Jeg ønſkede gjerne at tale aabent og oprigtigt

med Eder, og af Eders egen Mund erfare, hvormed Eders Fremtid kunde være bedſt hjulpen.

Gaetano.

Jeg giver min Skjebne i Eders og Sir Williams Hænder. Jeg ſelv har desværre hidtil ikke vidſt ret, hvad der var til mit Gavn.

Emmeline.

Lad mig da meddele Eder, hvad min Couſin og jeg hidtil have udrettet, for at gjengive Jer Eders Families Navn og Formue. Som I veed, har Hans Helligheb Paven ſelv given Befaling til, at den hele Sag ſkal underſøges paany, og der er Ingen, der tvivler om dens gode Udfald. Det bedſte Beviis derpaa er, at de af Familien, der ivrigſt have nægtet Eders Ret, underhaanden have gjort os et Tilbud om Forlig. De ville indrømme Jer en betydelig Deel af den Formue, der tilkommer Eder, naar I vil opgive de andre Fordringer. Men vi have gjennem Eders Sagfører afſlaaet det.

Gaetano.

Og derfor er jeg Eder høilig takſkyldig. Heller opgive min Formue end det Navn, der ved Fødſelen tilkommer mig for Gud og Menneſker.

Emmeline.

Men nu har jeg en lille Betænkelighed, og I maa ikke blive vred over, at jeg ligefrem yttrer den.

Min Fætter William er af den Mening, at I, naar Eders Affairer ere alle bragte i Orden, skal søge en Ansættelse i Armeen, helst i en Nabostat. Et Officeerspatent er let nok at erholde. Men nu tænker jeg som saa: I har hidtil levet efter Lyst og Tilbøielighed. Det Liv, I har ført med Stefano og hans Kammerater, maa have været fuldt af Afverling, rigt paa Farer og Eventyr. At spille høit Spil, at sætte sin Tilværelse paa eet Terningkast, det er fristende. Hvis I nu ikke saa let kunde finde Jer i en Militairs strengere Pligter, saa var det jo ikke værdt at vælge denne Vei. Jeg i Eders Sted vilde, oprigtig talt, savne det muntre, ubundne Liv, I har ført.

Gaetano.

Jeg ikke, Signora. I kan troe mig paa mit Ord. Jeg har aldrig været vel tilmode paa vore Tog. Af mig selv var jeg heller ikke falden derpaa. Men Stefano kom hertil. Han er klog og vidste, hvem han skulde henvende sig til. Han skaffede sig Underretning om min retfærdige Grund til Harme, at jeg fra Barnsbeen havde været skjendig forfulgt og forurettet af mine nærmeste Slægtninge; og Stefano forstod at vinde mig. Han gav mig Udsigt til Hævn. O, hvor sødt klinger ikke Ordet Hævn for et ungt, uerfarent Gemyt! Min første Deeltagelse i denne Ulovlighed var ved et Overfald nærved Ronciglione paa min

Faders Halvbroder. Han var min uforſonligſte Fjende og Hoved-Drivfjedren i alle Forfølgelſer imod mig. Det var min Agt at give ham Døden, men han undſlap. — Efterhaanden fik Stefano mig lokket videre. Han foreſtillede mig, at jeg ved dette Liv kunde vinde Pengemidler til engang at ſætte min Ret igjennem. Gud og de Hellige maae vide, hvortil han endnu havde bragt mig! Men da undte min Lykke mig at træffe Eder, Signora, at kunne viſe Eder en væſentlig Tjeneſte. Det fortryllende Syn af Eder og den glade Bevidſthed at have gjort en god Gjerning bevirkede en hurtig og lykkelig Forandring hos mig. Jeg var ikke mere at overtale til at tage Deel i noget Streiftog, og jeg gjorde hvad der ſtod til mig, for at det Antal unge Mænd herfra Byen, Stefano havde forført, kunde bringes til ſamme Beſlutning. Den ufortjente Godhed, Eders ædle Slægtning, Sir William, har viiſt mig, hans lærerige Samtaler, det virkſomme Liv, han viſte mig Udſigt til, alt dette har tjent til at ſtyrke mig i min bedre Beſlutning, og jeg frygter ikke for noget Tilbagefald. (Knælende.) Det er Eder, ſkjønne Signora, Eder, jeg ſkylder denne lykkelige Forandring. Kunde jeg med mit Liv viſe Eder min Taknemmelighed!

Emmeline.

Reis Eder — og tael ikke ſaaledes! I har betalt Eders Gjæld til mig længe forud. Jeg glæder mig

Sir William.

Emmeline? Det veed jeg ikke. Er hun ikke her?

Lady Algernon.

Hvor kan hun være her? Hun ſkulde jo komme med dig.

Sir William.

Nei, vi reed Hver ſin Vei. Det var hendes egen Villie. Jeg havde beſtemt ventet, at hun allerede var kommet. Hvor kan det være —

Lady Algernon.

Du gjør mig ganſke urolig. Her kan dog vel Intet være at befrygte?

Sir William.

Ih nei, hvad ſkulde det være! Men dog er det beſynderligt.

(Vil gaae.)

Lady Algernon.

Hvor vil du hen?

Sir William.

Jeg vil — jeg veed ikke, der kommer en Uro over mig — jeg troer, jeg vil ſtrax ride ud efter hende.

(Idet han vil gaae, træder Betty haſtig ind.)

Betty.

Naa, Gud hjælpe os, naadige Mylady, nu ſeer det net ud — nu er man da ikke ſikker paa ſit Liv ved høilys Dag.

Lady Algernon.

Hvad er der ſkeet, Betty?

Betty.

Det er den lille John, der er kommen — han, Mistreſs Norths Jockey — og den ſtakkels, ſøde Dreng græder — Mylady ſkulde blot ſee, hvor han græder . . .

Lady Algernon.

Men hvorfor græder han?

Betty.

Han fortæller, at Mistreſs North er bleven ſnappet op udenfor Byen af Røvere, der ſtrax jog afſted.

Lady Algernon.

Snappet op?

Sir William.

Aa, hvilken Snak!

Betty.

— Og der befalede ham at ligge ſtille ſom en Muus med Anſigtet mod Jorden, indtil de vare borte — nei, førſt gav de ham et Brev med, og ſaa befalede de ham at ligge ſtille ſom en Muus —

Sir William.

Et Brev?

Betty.

Ja, det er kun en Lap Papir; her har jeg det.

Sir William
(der tager mod Brevet).

Udſkriften er til mig. Det er ſkrevet med Blyant, og knap læſeligt. Lad ſee. (Læſer.) „En, I kjender godt, har fundet det meeſt ſtemmende med ſin Fordeel, at bemægtige ſig den unge engelſke Dame, I fornylig ledſagede. Hun er ført til Bjergene. Hvis I ønſker at udløſe hende, da indfind Eder om en halv Time i Tereſas Locanda, og bring tyvetuſind Scudi med. Røber I dette Brevs Indhold for det ankomne Militair, da vil den unge Dame øieblikkeligt komme til at bøde med Livet for Eders Ubeſindighed."

Lady Algernon.

Men det er jo forfærdeligt!

Sir William.

Ja, du har Ret — det er forfærdeligt — men det er dog ikke ſagt, at det hænger ſaaledes ſammen. „En, jeg kjender godt —" Hvo ſkulde det være? Gaetano? Det er ikke tænkeligt!

Lady Algernon.

Af Gud, William, ſig ikke det! Du har før ſpottet med min Aengſtlighed. Men hvor kan du ſtole ſaa meget paa En —

Sir William.

En, der med ſtørſte Opoffrelſe har frelſt hende een Gang. Hvor kan jeg ſaa give en ſaa afſkyelig

Tanke Rum hos mig? Nei — men ligegyldig, hvem det er — den arme, arme Emmeline! Det er jo en utrolig Ulykke! — At man ogsaa har vant sig til at give efter for alle hendes Indfald! Havde jeg blot ikke forladt hende! Jeg bebreider mig det bittert. — Til Bjergene er hun ført! Hvad kan hun ikke der være udsat for?

Lady Algernon.

Ja, betænk, hvis hun skulde blive der i længere Tid —

Sir William.

Det maa hun ikke — jeg vil strax gaae hen til Locandaen — (standser.) Men Løsesummen! Hvo kan i den korte Tid skaffe en saa stor Sum tilveie! Vi maatte jo have Bud til vor Banquier i Rom. Ligemeget! Jeg kan tilbyde, at de kunne tage mig i Underpant saalænge. Emmeline maa for enhver Priis sættes i Frihed, og det endnu iaften. (Vil gaae.)

Lady Algernon.

Vent, William — (med et Blik paa Tonietta.) Kunde du ikke raadføre dig med Nogen, der maaskee ... der maaskee vidste en Udvei?

Sir William

(kaster ogsaa et flygtigt Blik paa Tonietta, der under det Foregaaende har seet bleg og stille ned for sig, og som i dødelig Angst).

Nei, jeg veed Ingen. Følg med mig. Lad os først tale med den lille John, og høre hvad han fortæller.

(Han og Lady Algernon gaae, fulgt af Betty.)

Tonietta (ene).

Hende er det, han elſker, hende, den fremmede Dame, ingen Anden! O, nu ſeer jeg det førſt! Derfor er han ſom ude af ſig ſelv. Mig har han kun af Medynk viiſt lidt Godhed, mig har han — — Men har han ikke ſkrevet til mig, at han elſker mig, at han inat har drømt om mig — (kaſter ſig ned for Madonnas Billede.) O, Madonna! ſtraf denne Falſkhed! Taal ikke, at han løſer hende ud, at han befrier hende! Lad hende blive hvor hun er, mellem Bjergene — (ſpringer op.) Jeg vil ſelv derop. Jeg vil tvinge dem til at beholde hende. Hun ſkal blive der — inat, imorgen, beſtandig. Og vil de ikke, ſaa ſkal de komme til at frygte min Hævn!

(Iler ud.)

Fjerde Act.

(Sommerhallen hos Lady Algernon.)

Første Scene.

Lady Algernon. Mr. Mathews og Betty komme ind.

Lady Algernon.

Jeg har slet ingen Ro paa mig. Overalt forfølger mig Billedet af den stakkels Emmeline, der i dette Øieblik maaskee ligger i en elendig Klippehule, blandt raa Mennesker, udsat for Gud veed hvilke Fornærmelser. (Til Betty.) Har du seet noget til Tonietta?

Betty.

Hun gik ud for lidt siden.

Lady Algernon
(til Mathews).

Har De igjen bemærket, at hun gaaer over til Teresa?

Mr. Mathews (forlegen).

Siden jeg ſidſt ſaae hende — eller troede at ſee hende gaae derover, har jeg Intet bemærket.

Betty.

Mr. Mathews har ſagt til mig, at han frygter for, at han har gjort den ſtakkels Pige Uret, at hans Mistanke har været altfor overilet.

Lady Algernon (afſides).

Gid det var ſaa vel. Men jeg har en hemmelig Anelſe, der modſiger det.

Betty.

Der, ſeer jeg, kommer Tonietta.

Lady Algernon.

Saa kan du gjerne forlade mig. Men du og Mathews maae dog ikke gaae fra Huſet.

(Mr. Mathews og Betty gaae.)

Anden Scene.

Lady Algernon. Tonietta.

Lady Algernon.

Du har været ude?

Tonietta
(i mørk Stemning).

Jeg var inde i Minoriternes Kirke.

Lady Algernon.

Du har ikke havt Leilighed til at erfare noget om Emmeline?

Tonietta.

Der er Ingen, der veed Noget.

Lady Algernon (hurtig).

Du har da virkelig søgt Underretning?

Tonietta.

Jeg har spurgt Nogle, som jeg tænkte kunde vide det.

Lady Algernon.

Maaskee Teresa?

Tonietta.

Dersom hun veed det, saa siger hun det ikke.

Lady Algernon.

Troer du ikke, Emmeline er ført til Bjergene?

Tonietta.

Det er hun ikke; det veed jeg bestemt.

Lady Algernon.

Hvorhen da?

Tonietta.

Det er der Ingen der veed.

Lady Algernon.

Og du har ellers ingen Mistanke? Du troer ikke, at denne Gaetano —

Tonietta.

Nei.

Lady Algernon.

Men han er den, der har været ſidſt ſammen med hende. De var' alene. Hvor let har ikke hendes Skjønhed og Udſigten til en betydelig Fordeel kunnet friſte ham!

Tonietta.

Ja, det er ſandt, hendes Skjønhed er friſtende!

Lady Algernon.

Og alligevel —?

Tonietta (bitter).

Gaetano er brav. Han er ikke ſom mange Andre. Hendes Skjønhed, Rigdom og høie Stand friſte ham ikke til at gjøre ſig ſkyldig i en Falſkhed.

Lady Algernon
(efter en Pauſe).

Tonietta, jeg troer ikke, jeg tager feil: der er Noget i denne Sag du ſkjuler for mig, Noget, der . . . der ſætter dit Sind i Bevægelſe. Jeg veed ikke hvad det er, og vil ikke preſſe dig til at betroe mig det. Men i hvad det ſaa er, lad det ikke hindre dig i at gjøre en god og barmhjertig Gjerning, hvis du formaaer det. Sæt dig i Emmelines Sted: ſom værgeløſt Fruentimmer ene blandt de fremmede Mænd, afſtaaren fra Slægt og Venner, i piinlig Uro over

hvad det næſte Øieblik vil bringe — kan ikke denne Tanke bevæge dig? (Da Tonietta tier.) Saa hør mig da, og døm ſelv, hvor bedrøvet jeg maa være over den Ulykke, der har truffet hende. For ti Aar ſiden blev min afdøde Ægtefælle falſkelig anklaget for Underſlæb paa hans Poſt i Oſtindien. Der var Ingen der antog ſig hans Sag; han ſelv var bunden til ſit Embed, og Sagen blev ført for Parlamentet i England. Der var dengang en Cavallerie-Oberſt derovre, der levede i Uvenſkab med ham, jeg veed ikke af hvilken Grund. Han kunde ſom ſaa mange Andre have tiet ſtille og maaſkee hemmelig glædet ſig over ſin mægtige Uvens Fald. Men langtfra! Med Opoffrelſer reiſte han den lange, lange Vei til England, bragte klare, overtydende Beviſer med, og bevirkede hans fuldſtændige Retfærdiggjørelſe. Denne Mand var Emmelines Fader. Og nu er hans Datter, hans eneſte Barn, bragt i ſlette Menneſkers Vold, tildeels, — jeg tør ikke nægte det — ved min og min Broders utidige Eftergivenhed. Hvis en eller anden Voldſomhed blev udøvet mod hende — og hvor let er dette ikke muligt! — jeg kunde aldrig tilgive mig det, jeg vilde bebreide mig det hele mit Liv. Hun maa hjælpes — og det maa ſkee hurtig, og — en indre Stemme ſiger mig det — du kan hjælpe hende. (Næſten knælende.) Saa viis Medynk, om ikke for hendes, ſaa for min Skyld.

Tonietta
(falder paa Knæ for hende).

O, tael dog ikke saaledes! Jeg holder det ikke ud. Jeg fortjener ikke al den Godhed I viser mig. Mit Hjerte har været opfyldt af Had og stygge Følelser. Men jeg kan ikke hade noget Menneske, naar jeg seer paa Eder, naar jeg hører Eder tale. — Ja, jeg vil hjælpe, hvis jeg formaaer det. Det kan jo ogsaa være det Samme med mig — om ogsaa . . . ak, om mit Hjerte briſter derved.

Lady Algernon.

Fat dig, min Pige! hvorfor saa heftig?

Tonietta.

Vær ikke vred paa mig! Jeg har ikke været som jeg skulde — jeg har ofte overtraadt Eders Befaling, ikke altid sagt Eder Sandhed — o, jeg har sørget derover Nat og Dag! Jeg vilde tilstaae det, men jeg kunde ikke — jeg havde svoret — de tvang mig hos Minoriterne . . . Men det skal blive anderledes! Siig mig kun hvad jeg skal gjøre, lær mig hvad der er det Rigtige, og jeg adlyder Eder. — Vil I see, hvor mildt Madonna derhenne seer paa mig — det er første Gang i lang Tid. Jeg forstaaer først nu, hvad hun har ønsket: hun vilde, jeg skulde skrifte for Eder. Hun vil nu staae mig bi — det veed jeg vist.

Lady Algernon.

Forunderlige Barn! — Men ſig mig blot, om du virkelig troer, du kan hjælpe Emmeline.

Tonietta.

Jeg vil prøve derpaa. Der er kun Een, der kan erfare hendes Opholdſted og befrie hende, det er Gaetano. (Reiſer ſig hurtig.) Jeg vil ſtrax ſøge ham op. Han ſkal hjælpe os . . . og han gjør det. — O, min Velgjørerinde! vær nu ikke længer bedrøvet! Tonietta giver gjerne ſit Liv, for at ſee Eder glad.

(Iler ud.)

Lady Algernon (ene).

Hvad kan det være, der ſætter hende ſaa ſtærkt i Bevægelſe? Nu, jeg er i alle Tilfælde glad over den ſmukke Forandring hos hende; at hun dog engang viſer mig Aabenhjertighed og Tillid. — Men jeg vil dog vide, hvor hun gaaer hen.

(Gaaer.)

Tredie Scene.

(Gjæſteſtuen i Tereſas Locanda.)

Tereſa og Ignazio komme ind.

Tereſa.

Pas paa hvad jeg ſiger dig: Stefano driver det ſaa længe, til han bringer ſig ſelv og os Andre i Ulykke.

Ignazio.

Jeg frygter ſelv for det.

Tereſa.

Jeg har advaret ham og raadet ham fra det. Men han er ikke af de Folk, der lade ſig raade.

Ignazio.

Du har Ret, det er for galt. Saadan et ſiint Stykke Fruentimmer, hun kan af Skræk tage ſin Død derover.

Tereſa.

Naa, det er jeg juſt ikke bange for. Det er et ſmukt, prægtigt Fruentimmer, og forknyt ſeer hun ikke ud. Veed du hvad hun gjorde? Da de omringede hende, og hun mærkede, det var et Overfald, ſaa rev hun Piſtolen fra Battiſta og ſkjød den af paa ham. Der feilede kun lidt, ſaa havde han ligget paa ſine Gjerninger, og velfortjent.

Ignazio.

Ja, diſſe Fremmede, Mod har de. Men hvor har Stefano ſkjult hende?

Tereſa (kort).

Det veed jeg ikke. Han vil ikke ſige det. — Men lyd nu mit Raad, Ignazio: du og de Andre herfra Byen ſkulde ſee at komme i Sikkerhed, og det ſnart. Lad dem fra Fondi betale Gildet; dem tilkommer det.

Ignazio.

Det vil jeg — det er det rigtigſte . . . uagtet jeg er bange for, at flere af Byens unge Folk hænge ſaa faſt ved Stefano, at de ikke tage mod Raiſon.

Tereſa.

Dem maae det gaae ſom det kan. Men, ſom ſagt, gaae nu du, og denne Vei. Jeg ſeer, Stefano og hele hans Compagnie kommer der anſtigende.

(Ignazio gaaer. Tereſa ſeer ud ad Vinduet.)

Jo, det er ganſke rigtig nogle unge Folk herfra Byen, der følge med ham og de Andre. Nu bilder de dem ind, at der venter dem Guld og grønne Skove.

Fjerde Scene.

Tereſa. Stefano med **Peppo** og andre af ſine **Kammerater** ſamt nogle af **Byens unge Mænd** træde ſtøiende ind. — Siden **Battiſta** og **Sir William**.

Stefano.

Lyſtig, Kammerater! Vi har havt Lykken med os, vi har Ret til at gjøre os lyſtige. Tereſa! — Hvor er du? Skaf Viin til os Alleſammen. Lad Bordet rykkes hen her i Midten af Stuen.

Tereſa.

Hvorfor kan Bordet ikke blive paa ſin Plads?

Stefano.

Fordi jeg vil have det flyttet. (Raaber hen til Baggrunden.) Giovannino, tag En til Hjælp og ryk Bordet, fæt Bænke og Stole til; men ſkynd dig, eller jeg ſlaaer dine Rygſtykker fordærvet.

Tereſa.

Hvad er det for en Blæſt du gjør? Hvorfor ſkal der vendes op og ned paa Huſet?

Stefano.

Jeg venter Beſøg, og vil modtage det med Anſtand. (Efterat Bordet er flyttet, tager han og de Andre Plads derved. Viin ſættes frem.) Hør, Peppo, der gaae ſtore Planer rundt i mit Hoved. Naar man faaer Penge, faaer man Driſtighed.

Peppo.

Det er ſandt. Men jeg vil dog førſt ſee Pengene.

Stefano.

De er' ſaa ſikkre ſom om de laae her paa Bordet. En ſaadan ſmuk, fiin og riig Dame lader man ikke i Stikken.

(Battiſta kommer ind.)

Battiſta.

Den unge Englænder er derude og forlanger at indlades.

Stefano.

Seer du, Peppo, der har vi allerede Sølvſkibet. (Til Battiſta.) Lad ham komme.

(Battiſta aabner Døren for Sir William, der træder ind.)

Sir William.

Jeg er bleven ſtævnet herhid ved en ſkreven Sedbel. Til hvem i denne Kreds ſkal jeg henvende mig?

Stefano.

Hvad er Eders Ærind?

Sir William.

Det veed I. En ung Dame, en Slægtning af mig, er bleven opfanget tæt uden for Byen. Jeg ønſker at frie hende ud af Eders Magt.

Stefano.

Det kan vel muligt ſkee, hvis I opfylder den Betingelſe, der er ſtillet Eder.

Sir William.

Den ſkal opfyldes, uagtet Eders Fordring er uhørt og ublu.

Stefano.

Ublu? (Slaaer i Bordet.) Vogter I ikke Eders Tunge, ſaa fordobler jeg Summen. Det er anden Gang denne Dame er i min Magt. Første Gang undſlap hun ved et Forræderi. Intet er mere billigt end at der nu betales dobbelte Løſepenge for hende.

Peppo og endeel Andre.

Ja — ja! ſaaledes er det Ret!

Sir William.

Vær I kun rolige. Summen ſkal udbetales Eder, dog kun paa det Vilkaar, at jeg inden Aften og allerhelſt nu, i dette Øieblik, kan føre min Slægtning med mig.

Stefano.

Inden Aften kan det ſkee. — Har I bragt Pengene med Eder?

Sir William.

Tager I mod engelſke Banknoter?

Stefano.

Nei — enten Guld eller romerſke Scudi.

Sir William.

Saa maae I vente indtil vi faae Bud til Rom.

Stefano.

Godt; og ſaa bliver den unge Dame i mit Værge indtil Budet er kommet tilbage.

Sir William.

Det ſkal hun ikke. Vil I ikke troe mit Ord eller min Forſkrivning, ſaa vil jeg ſom Gidſel træde i hendes Sted. Men hun maa være fri inden Aften.

Stefano
(idet han vender ſig fra ham).

Jeg har allerede ſagt Eder min Mening: hele Summen udbetalt, eller hun bliver.

(Der høres en Tummel ved Indgangen. En, der har ſtaaet Vagt udenfor, ſtødes baglænds ind, og Gaetano træder hurtig ind.)

Femte Scene.

De Forrige. Gaetano.

Gaetano
(endnu i Døren).

Fra Døren, ſiger jeg. (Træder frem.) Hvad er det for Skjændigheder, I paany have bedrevet? Her, tæt udenfor Byen ſkal den Veifarende ikke være ſikker for Eders Overfald!

(Stefano, Peppo og de Andre ſlaae en høi Latter op.)

Gaetano.

Hvor er hun, den fremmede Dame? Hvor har I ſkjult hende? I ſkal give hende fri, og det paa Stedet.

(Stefano, Peppo og de Andre lee igjen høit.)

Gaetano.

Stefano, jeg raader dig, opirr mig ikke. Jeg taaler ikke, at I begaae denne Uret.

Stefano.

Det gjør mig lige Skjel, enten du taaler det eller ikke. Det er ikke dig, der bliver spurgt.

Gaetano

(bliver Sir William vaer, og iler hen til ham).

Og I, Signor er her? I veed det allerede?

Sir William.

Desværre.

Gaetano.

Frygt ikke. Hun skal gjengives Eder, om det saa skal koste mit Liv. (Til Stefano.) Jeg spørger dig for sidste Gang, vil du give hende fri?

Stefano.

Nei.

Gaetano

(tager en Pistol frem og lægger an paa ham).

Vil du eller ikke?

(Peppo og flere Andre, der have omringet dem, tage Gaetano bagfra om Haandledet og vriste Pistolen fra ham.)

Gaetano.

Afskum!

Stefano.

I skal binde ham og kaste ham hen som en Hund i en Krog.

Gaetano.

Mig vil I binde? Mine Venner, kommer mig til Hjælp!

En Landmand fra Albano
(til Peppo).

Slip ham! Gaetano ſkal ikke bindes!

De Andre fra Albano.

Nei, det taale vi ikke.

Stefano.

Lad gaae! Han er mig vis. (Til Gaetano.) Men du ſeer, at vi her ikke bryde os ſtort om dine Truſler. Hold dig i Skindet og vær glad ved, om jeg lader dig i Fred.

Peppo.

Vogter Eder — der kommer Nogen.

Battiſta
(der har ſtaaet ved Døren).

Det er Tonietta.

Sjette Scene.

De Forrige. Tonietta.

Tereſa
(gaaer fra Baggrunden Tonietta imøde og ſøger at hindre hende fra at træde ind).

Hvad vil du her? Bliv du derude. Her er intet Ophold for dig.

Tonietta.

Lad mig — jeg kommer ikke for min egen Skyld.

Stefano (til Tereſa).

Hvortil de Ophævelſer? Hun ſkal ind.

Tonietta (træder frem).

Stefano og I Andre! Jeg kommer for at advare Jer. I har endnu ti Minutter til at undflye til Bjergene. Byen er opfyldt af Dragoner; de ere Alle ankomne.

Stefano og de Andre.

Dragonerne?

Tonietta.

Som jeg ſiger. — Dengang jeg var i Nød og Trang, har Flere af Jer gjort vel imod mig. Jeg har derfor ikke villet, at I ſkulde komme i Ulykke, naar jeg kunde forhindre det.

Stefano.

Det er godt. Lad dem kun komme. De kan ikke gjøre os Noget.

Tonietta.

Det er dig, Stefano, og nogle af dine Kammerater de ſøge. Vagtmeſteren fortalte, at der fra Faenza er ſendt Stikbreve efter Jer.

Peppo
(ſagte til Stefano).

Lad os ſee til at komme herfra, mens Legen er god.

Stefano.

Endnu er der ingen Fare. (Til Sir William.)

Signor', derſom I ønſker, at den unge Dame, vi have opfanget, ſkal komme levende af mit Værge, ſaa maa I indeſtaae mig for, at jeg og vi Alle, der ere herinde, have uhindret Bortgang.

Sir William.

Hvilket uretfærdigt Forlangende! Hvorledes formaaer jeg det —!

Stefano.

Det er ikke min Sag.

Tonietta.

Den unge Dame? Hun er allerede fri.

Stefano.

Er fri? Hvo har kunnet befrie hende?

Tonietta.

Jeg.

Stefano.

Du? Du har vovet —? (Med et Blik paa Tereſa, der imidlertid har nærmet ſig.) Men hvo har forraadt dig hendes Opholdſted?

Tonietta.

Ingen. Hun har bragt en Rideheſt med, der er tam ſom en Hund. Jeg ſaae, at den aad af hendes Haand og fulgte hende, naar hun gik. Den løſte jeg, og lod den gaae fri, og fulgte efter. Da den kom til Tereſas Have, ſatte den med et Spring over Gjærdet og ſtandſede førſt ved det ſtore Forraads-

kammer. Der ſtampede den i Jorden og vrinſkede. Der var hun indeſluttet.

Gaetano.

Hun er frelſt!

Sir William.

Ja, hvilken uventet Lykke!

Stefano
(affides til Peppo).

Vi maae afſted; der er intet Andet for. (Høit.) Velan, vi vil tage herfra. Men — (idet han griber Tonietta om Haanden.) du følger med os.

Tereſa.

Hvad nu?

Sir William.

Hun følge med Eder? Aldrig!

Stefano.

Det ſkal I faae at ſee. — Kom!

Sir William.

Nei! Jeg erklærer denne unge Pige for min Forlovede. Hun følger med mig.

Tonietta (affides).

O, hellige Jomfru! hvad hører jeg!

Stefano
(haanlig, til Sir William).

I kommer for ſilde. Til noget Saadant har jeg allerede beſtemt hende.

Gaetano.

Tonietta, er det din Villie at følge med Stefano?

Tonietta.

Nei — jeg afſkyer ham.

Gaetano
(til Stefano).

Saa forbyder jeg dig at tage hende med. Hun er her fra Byen og har til alle Tider ſtaaet under vor Beſkyttelſe.

Stefano.

Hun har ingen Slægtninge; hun er Madonnas Barn. Ingen af Eder har Magt over hende, og du mindſt.

Tereſa
(træder imellem dem).

Og jeg ſiger, at han har Ret til at beſkytte hende, ja, han er den allernærmeſte dertil. Jeg har længe nok ladet dig commandere i mit Huus, Stefano. Du har eengang idag faaet mig til at taale Noget, der ikke var Ret; men det ſkal ikke ſkee oftere.

Stefano.

Hvad pluddrer du nu igjen?

Tereſa.

Jeg veed hvad jeg ſiger. Gaetano har Ret til at tage ſig af Tonietta. Og vil du vide hvorfor? Fordi hun er hans Søſter.

Tonietta.

Er jeg?

Gaetano.

Min Søſter?

Tereſa.

Jeg kan bringe Beviſer derfor. Og Fra Severino og hans Prior i Kloſtret kan ogſaa bevidne det; for der er hun døbt og indſkrevet. Hun og Gaetano ere lovlige Børn af den gamle Greve, der boede her i Byen. Ved hans Død var hun i Fare; det er mig hun kan takke for, at hun ſlap med Livet.

Tonietta
(rækker hende Haanden).

Tereſa!

Tereſa
(til Sir William).

Signor, vil I gifte Jer med hende, ſaa kan I. Hun er kommen af ligeſaa fine Folk ſom I ſelv.

Sir William.

Det har jeg aldrig ſpurgt om.

Stefano.

Hun kan for mig være en Datter af hvem I vil. Men med mig ſkal hun følge. Kammerater! vi bryde op! Til Bjergene! — Tager hende der imellem Eder, og ſaa affted!

Sir William.

Endnu engang — hør mig!

Stefano
(griber igjen Toniettas Haand).

Afſted!

(Et Skud falder udenfor; Battiſta ſtyrter ind.)

Battiſta.

Huſet er omringet! Det er ikke muligt at komme bort.

Peppo.

Kan vi ikke ſlaae os igjennem? Det har vi gjort før.

Stefano
(ſlipper Tonietta).

Det er for ſilde! Der er' de allerede.

(Stefano trækker ſig med Sine til Forgrunden tilhøire; Sir William, Tonietta, Gaetano og Tereſa tilvenſtre.)

Syvende Scene.

De Forrige. Cæſario med en Afdeling Dragoner, der opfylde Baggrunden. Siden Emmeline.

Cæſario
(til ſine Folk).

Beſætter alle Udgange! Ingen Sjæl maa ſlippe ud! (Træder frem.) Signor Stefano, I er min Arreſtant.

Stefano.

Det faaer jeg finde mig i.

Cæſario.

Og tillige reclamerer jeg herved høitideligt adſtil-

lige værdifulde Effecter, I har fat Eder i Beſiddelſe af, et Uhr, en forgyldt Kjede og en Pengepung.

Stefano.

Det Skramleri kan I finde oppe paa mit Kammer.

Cæſario
(ſeer ſig om).

Er der En her i Byen, der hedder Signor Gaetano Montalto?

Gaetano
(nærmer ſig).

Det er mit Familienavn. Men jeg har hidtil ikke ført det.

Cæſario.

Her er en Regjerings-Skrivelſe fra Rom, ſom min Ritmeſter har bragt med til Eder. Det er tillige paalagt mig, at viſe Eder al den Opmærkſomhed, der ſkyldes det udmærkede Forhold, I har viiſt.

Gaetano.

En Skrivelſe til mig? (Iler hen til Sir William.) Hvad mener I om dette?

Sir William.

Jeg har en Formodning — men bryd Brevet.

Cæſario
(til ſine Folk).

Fører hele Banden ud og bevogter dem vel indtil jeg kommer.

Stefano.

Jeg tænker, vi mødes endnu engang.

Cæſario.

Jeg ſkal være til Eders Tjeneſte ganſke ſom idag.

(Stefano og hans Kammerater forlade tilligemed Dragonerne Scenen.)

Gaetano

(glad til Sir William).

Vil I ſee — og kom du, Tonietta — det er Efterretning om, at mit Navn og min Fædrene-Formue er gjengivne mig.

Sir William.

Jeg har netop ventet denne Efterretning. Modtag min Lykønſkning.

Gaetano.

Og du, kjæreſte Tonietta, du deler nu min Lykke.

Tonietta.

Den glæder mig for din Skyld.

Cæſario

(til Sir William).

Signor, jeg har at melde Eder, at jeg efter en til mig indløben Rapport har med en Commando af mine Folk udfriet en fornem, engelſk Dame, der var indeſluttet nær herved i en underjordiſk Hvælving, formodentlig et Slags Krudtkammer.

Tereſa (afſides).

Et Krudtkammer! Den Vindſak!

Cæſario.

Hun vil ſtrax indfinde ſig, da hun har erfaret, at I befandt Eder her. Tillige undlader jeg ikke at anbefale Eder det Mod og den Conduite, mine Folk ved denne Leilighed have lagt for Dagen.

Sir William.

Jeg ſkal hverken glemme Eder eller Eders Folk.

Cæſario
(til Tereſa).

Hvad Eder angaaer, da ſtaae Eders Sager meget ſlet. I er ſtærkt compromitteret.

Tonietta
(afſides til ham).

Huſk hvad jeg har betinget mig.

Cæſario.

Jeg huſker det, min ſtjønne Allierede! (Til Tereſa.) Men det er Eders Lykke, at I har meget formaaende Velyndere. Jeg ſkal derfor, naar jeg udarbeider min Melding om det Paſſerede, trykke et Øie til.

Tereſa.

Naa naa! Et gammelt Træ falder ikke for eet Hug. Men forreſten ſkal I have Tak. Vil I ſpiſe Frokoſt hos mig i Morgen Formiddag, ſaa tænker jeg, at de to Kyllinger til den Tid ere ſtegte.

Cæſario.

Det tænker jeg med.

(Han og Tereſa forlade Scenen. Emmeline træder ind. Sir William og Gaetano ile hende imøde.)

Sir William.

Du er fri! Hvor have vi været urolige for din Skyld!

Emmeline (leende).

O, jeg har havt det udmærket!

Sir William.

Man har da behandlet dig godt?

Emmeline.

Upaaklageligt; thi jeg var hele Tiden overladt til mig ſelv.

Sir William.

Kom nu, Emmeline. — Veed du, at Gaetano har erholdt Underretning —?

Emmeline.

Jeg veed det. Der fulgte et Brev med til mig; og jeg har i den Anledning inſtrueret vor tappre Vagtmeſter. (Til Gaetano.) Jeg ſpaaer Eder en lys og ſkjøn Fremtid.

Gaetano.

O, Signora! ſom I har ſkabt min nuværende Lykke, ſaaledes er ogſaa min Fremtid lagt i Eders Hænder.

Emmeline.

Lad os oppebie hvad den bringer. Jeg ſkal ikke forſtyrre dens Gang. (Vender ſig om, og bemærker Tonietta.) See der, min tauſe Befrierſke! Lad mig dog i det mindſte takke Dem.

Tonietta.

I maa takke Mylady. Det er hende, der er Skyld i Eders Frelſe.

Emmeline
(til Gaetano).

Men jeg, ſom ganſke glemmer min muntre Arabella, der dog har bidraget ſaa Meget til at jeg ſlap løs. Vil I følge med, og hjælpe mig med at det ſtakkels Dyr kan beſørges hjem til os?

Gaetano.

Med Glæde.

(Han og Emmeline gaae.)

Sir William
(nærmer ſig Tonietta, der ſiden Emmelines Indtrædelſe har ſtaaet ſtille i Forgrunden til Siden).

Tonietta, du har hørt hvad jeg nylig i Alles Paahør erklærede. Giv mig nu det Svar, jeg bad dig om i mit Brev.

Tonietta.

Af, er det virkelig Eders Alvor?

Sir William.

Mit Alvor. Vil du?

Tonietta.

Spørg mig ikke, om jeg vil. Kan en Slyngplante tale om Villie? Den snoer ſig om det ſtærkere Træ, fordi den ikke kan andet. Men har I betænkt det vel? Fortryder I det engang — jeg tager min Død derover.

Sir William.

Jeg fortryder det ikke.

Tonietta.

Jeg har idag ſpurgt Madonna. Hun meente, jeg ſkulde. Men kanſkee tager hun feil. Hun har vel tænkt paa, at jeg nu, efter min Fødſel, er Eders Jevnlige i Stand. Ak, og det er dog ikke nok!

Sir William.

Tonietta, vil du?

Tonietta.

Ja — jeg vil, hvis I kan finde Behag i mig ſom jeg er.

Sir William
(trykker hende til ſig).

Kun ſom du er, har du henrykket og fortyllet mig. Kun ſom du er, finder jeg Behag i dig. Ledſag mig kun trygt til mit Hjem eller hvorhen du ſelv vil. Enten min yndige Roſe fra Albano lukker eller aabner ſine Blade, fordybet i dit eget Væſen ſom du er — overalt ſkal jeg være din trofaſte Vogter, din forelſkede Beſkuer.

Anmærkninger.

Ninon. — Den Livsanſkuelſe, Ninon paa forſkjellige Steder i Stykket, iſær Pag. 77, vedkjender ſig, var i Virkeligheden hendes egen og ſluttede ſig til Epicurs Lære. Den tillagdes hende af alle Samtidige og findes nedlagt i hendes Breve eller dem, der gaae under hendes Navn. Det var af denne Grund, at en af hendes Beundrere gav hende Tilnavnet Leontium (Epicurs berømte Diſcipelinde).

Ninons og Marion deLormes Ophold hos Cardinal Richelieu paa Slottet Ruel under glimrende Feſter er hiſtoriſk; ligeledes hans Forſøg, gjennem Abbé Boisrobert at vinde Ninon, og da dette mødte Afſlag, gjennem Ninon ſelv, ſom man ſiger, af en lille Hævn, at ſøge Erſtatning hos Marion. Men det er derimod tvivlſomt, om han hos denne ſidſte havde ſtørre Held. Cardinal Retz (i ſine Me-

moirer), der iøvrigt bemærker om Richelieus talrige, galante Eventyr: „dans l'art de plaire il étoit quelquefois moins heureux“ antager, at Marion gav efter; men hos andre Forfattere benægtes det. Den Sum, hvormed Richelieu ſiges at have villet tilkjøbe ſig hiin Gunſtbevisning, angives til 50,000 Ecus (omtrent 100,000 Rigsdaler).

Med Hensyn til Skildringen af Marion de Lorme troer jeg at burde gjøre opmærkſom paa, at hun i Stykket er tænkt at være meget ung, forinden den Periode, i hvilken hun blev ſaa berømt ved Amouretter med nogle af Datidens høitſtaaende Mænd; hun har altſaa endnu Ungdommens Naivetet. Denne Udvei var den eneſte, der var mig mulig, naar ikke hendes og Ninons Characterer ſkulde flyde ſammen. Iøvrigt har hun aldrig i den Grad ſom Ninon udmærket ſig ved Aand og Dannelſe, eller havt hendes Indflydelſe paa ſin Samtid. Heller ikke — hvad kun i Forbigaaende bemærkes — kunne hendes Kjærligheds-Affairer maale ſig med Ninons i Uegennyttighed.

Chevalierens Fader var en Marquis de Gerſai. Ninons Alder under den ulykkelige Kataſtrophe angives meget forſkjelligt. Efter Nogle var hun 50 Aar gammel, efter Andre endnu ældre. Naar hun i Stykket er antaget at være omtrent 40 Aar gammel, da har dette Adſkilligt for ſig, ſaaledes en Yttring af

Voltaire angaaende hendes Alder under hendes ſidſte Liaiſon. Det er characteriſtiſk, at hun efter hiin Kataſtrophe, der efterlod hos hende et uudſletteligt Indtryk og i Meget forandrede hendes Leveviis, ikke længer blev kaldt for Ninon, men Mademoiſelle de Lenclos.

Den i Stykket omtalte Scarron, den berømte, ſatiriſke Skribent, var, et Par Aar før den her tænkte Periode, ved en Nattemaſkerade bleven contract i alle Lemmer. Hans Forfatterbane begyndte alt inden Richelieus Død, men culminerede ſenere. Hans „Mazarinade," en Satire mod Mazarin, udkom 1651. — At Molière, iøvrigt en af Ninons varmeſte Beundrere, paa Richelieus Tid endnu ikke havde ſin ſenere Berømthed, hører til de Friheder, jeg har taget mig i det mindre Væſentlige.